

The background of the book cover is a detailed illustration. On the left, a woman (Esther) is depicted in profile, wearing a purple robe with gold embroidery and a gold crown. She is looking towards the right. On the right, an older man (Mordecai) with a white beard and a dark cap is shown in profile, looking back at her. He is wearing a dark robe with gold trim. They are seated on a stone balcony or wall. In the background, there is a cityscape with a large wooden gallows on the right and a blue and gold building on the left. The sky is a warm, golden color, suggesting a sunset or sunrise.

Dumnezeul
HADASSEI
și al lui
MARDOHEU

*O călătorie a credinței
prin Cartea Estera*

DAVE BUNNELL

Dumnezeul Hadassei și al lui Mardoheu

O călătorie a credinței prin Cartea Estera

Dave Bunnell

Copyright © 2026 Dave Bunnell

Această carte a fost scrisă original în limba engleză și tradusă în limba română Lili Moldoveanu Bunnell.

Copyright ediția în limba română 2026 Dave Bunnell și Lili Moldoveanu Bunnell

Citatele din Scriptură sunt din Noua Traducere în Limba Română

Dedicare

Dedicată națiunii moderne a Israelului, cu rugăciuni îndreptate spre întoarcerea lor viitoare la Dumnezeu lor credincios, Cel care i-a adus deja înapoi în țara lor, așa cum a promis. Să vină Împărăția Lui și să se facă voia Lui, aici pe pământ așa cum este deja în ceruri. Fie ca așa să fie, și fie ca aceasta să se întâmple curând! Amin.

Cuprins

Introducere

I. – Estera, capitolul 1 – Masa este pregătită

II. – Estera, capitolul 2 – Căutarea unei noi regine

III. – Estera, capitolul 3 – Șarpele urăște Sămânța și pe frații Săi

IV. - Estera, capitolul patru - Un timp pentru jale și un timp pentru acțiune

V. - Estera, capitolul cinci, partea 1 - E timpul să ne rugăm

VI. - Estera, capitolul cinci, partea 2 - Masa este din nou pusă

VII. - Estera, capitolul cinci, partea 3 și Estera, capitolul șase - Masa este din nou pusă. Din nou.

VIII. - Estera, capitolul 7 - Haman este ca și mort la masa reginei evreice

IX. - Estera, capitolul 8 - Începeți să duceți la bun sfârșit sarcina

X. - Estera, capitolul 9 - Bătălia este câștigată, dar lupta nu s-a terminat

XI. - Planul lui Dumnezeu prevalează. Întotdeauna. - Cine va fi de partea Domnului?

Introducere

Cartea Estera este o carte veche, dar scrisă în mod clar pentru a fi studiată de noi în zilele noastre. Se citește ca un scenariu de film care spune o poveste, chiar dacă aveau să treacă milenii până la apariția filmelor. Pe măsură ce acțiunea se desfășoară cu răsturnări de situație, prefigurări ale evenimentelor și o dramă captivantă, în care personajele pe care le vei susține se confruntă cu răufăcători puternici care par să aibă avantajul, vei avea cu siguranță parte de genul de plăcere pe care ți-ai dori să o găsești mai des în filme. Dar nu o citi doar pentru asta. Nu o lăsa să fie o evadare din stresul vieții tale, așa cum ai folosi un roman sau un film. Această poveste captivantă a fost scrisă de Dumnezeu pentru tine, pentru ca ea să-ți vorbească în viață și să te ajute să ai mai multă încredere în El. Oricât de aproape ai fi de El acum, povestea Esterei te poate apropia și mai mult, dacă îi permiți.

Se subliniază adesea că cartea Estera din Vechiul Testament nu-L menționează niciodată în mod explicit pe Dumnezeu pe nume. Și totuși, dreptul ei de a face parte din Sfintele Scripturi este de necontestat. Când vei citi cartea, vei observa că Dumnezeu Însuși nu este absent din evenimentele care se desfășoară – nici inactiv, nici reticent să preia controlul asupra poveștii.

De fapt, implicarea Sa în poveste, în calitate de protagonist principal, este evidentă și clară. Controlul Său asupra evenimentelor mondiale și a destinelor individuale, care se întrepătrund, este atât de complet încât Îl vedem mișcând regi și oameni puternici să facă lucruri care vor rezolva probleme pe care nimeni, în afară de Dumnezeu, nu le va cunoaște decât abia după mulți ani. Din aceasta, învățăm că Dumnezeul care ne-a creat este deja pregătit să rezolve problemele pe care le provocăm noi, cu mult înainte ca noi să ne dăm seama de greșelile pe care le vom face. El nu este doar capabil să intervină în ultimul moment și să aducă victoria, ci să planifice soluții elaborate care implică mai multe persoane care fac diverse lucruri de-a lungul timpului, cu

motive diferite și adesea contradictorii – cu toate părțile făcând ceea ce doresc în acel moment, fie că este înțelept sau nu – iar totul se îmbină în final în planul Său perfect pentru poporul Său.

Poate că Numele Său nu este rostit în această carte, ceea ce, recunosc, nu este caracteristic Bibliei; totuși, nu există nicio altă carte care să contribuie mai mult la conștientizarea prezenței și a activității Sale în viața ta și în toate circumstanțele care te afectează pe tine și pe cei dragi ție, acum și în viitor. Dumnezeu Hadassei (Esterei) și al lui Mardoheu împletește pe războiul Său fire de tot felul pentru a crea o tapiserie a lumii Sale atât de complexă și, totuși, atât de simplă, încât pur și simplu nu ai putea crede că evenimentele din această carte s-au întâmplat cu adevărat, dacă nu ai fi călăuzit de un Rege al universului atotputernic și atotînțelept.

Cartea Estera este, cel puțin, interesantă și captivantă. Oricine are impresia că Biblia este o carte plictisitoare nu a citit niciodată Estera. Drama ei este atât de încântătoare pentru ureche, inimă și minte, încât chiar și atunci când revii la poveste pentru a zecea oară, știind deja de la început cum se va sfârși, o vei găsi extrem de plăcută. Dreptatea și mila domnesc împreună într-o poveste în care cei nevinovați și defavorizați triumfă complet asupra celor mai răi și mai puternici dintre tirani. Tensiuni familiale, idilă, puterea frumuseții fizice, curaj, violență, mândrie, politică, regate, bogăție imensă, mită, răzbunare și răsturnarea situației în fața dușmanilor – sună ca o listă de teme variate care nu ar putea să se potrivească într-o singură poveste. Și totuși, în cartea Estera, totul se îmbină. Fiecare verset conține informații relevante, întrucât evenimente care par fără legătură se influențează reciproc, iar Dumnezeu triumfă în cele din urmă asupra dușmanilor Săi în favoarea copiilor Săi – și într-un mod care a schimbat istoria lumii și a dus la mântuirea veșnică a creștinilor ca tine și ca mine.

Poate că vei fi, de asemenea, surprins să vezi cât de mult evenimentele din cartea Estera se aplică lumii de astăzi. Ceea ce se întâmplă chiar sub ochii noștri în Orientul Mijlociu, precum și

în America și Europa, a fost abordat în avans de Cuvântul lui Dumnezeu în această carte din Vechiul Testament. Așadar, vom găsi lecții pentru noi înșine despre viața modernă, căsătorie, familie, avort, violență, antisemitism și binecuvântările alianței cu Israelul.

Mai mult, dacă, din întâmplare, nu-L cunoști încă pe Dumnezeu și minunile faptului că El devine Dumnezeuul și Mântuitorul tău personal, sper că vei citi această carte cu dorința de a descoperi cine este El cu adevărat, așa cum S-a prezentat El în Cuvântul Său. Dumnezeuul Hadassei și al lui Mardoheu este prea puternic, prea înțelept, prea mare, prea glorios, prea dezirabil și prea important pentru viitorul tău ca aceste cuvinte ale mele să-L poată descrie temeinic.. Dar această carte îți poate arăta suficient pentru a te ajuta să înveți să-L descoperi pe Dumnezeu lucrând în viața ta, conducându-te să înțelegi aceste lucruri pe măsură ce Îl experimentezi tu însuși, într-un mod în care simpla citire a ceea ce scriu eu nu ar putea să o facă pentru tine.

Să începem....

Estera Capitolul 1

Masa este pregătită

Dumnezeu i-a zis lui Moise: – EU SUNT CEL CE SUNT! Apoi a zis: – Așa să le spui fiilor lui Israel: „EU SUNT“ m-a trimis la voi. (Exodul 3:14)

Voi sunteți martorii Mei, zice DOMNUL, voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să cunoașteți, să credeți în Mine, și să înțelegeți că Eu sunt. Înaintea Mea nu a fost întocmit niciun Dumnezeu și nici după Mine nu va fi. (Isaia 43:10)

Ahașveroș era un om mândru.

Este o afirmație modestă, dar cuvintele nu reușesc să descrie mândria lui colosală.

Totuși, nu-l poți învinovăți. Omul a moștenit un imperiu pe care să-l conducă și care cuprindea practic întreaga lume cunoscută de el. „127 de provincii, de la India până la Etiopia.” Acest mare imperiu al mezilor și perșilor era atât de vast și de puternic, încât poporul persan îl privește încă cu mândrie, generații și milenii după dispariția sa. Istoria îl numește adesea Xerxes, în timp ce Biblia, în majoritatea traducerilor, îl numește după numele său, Ahașveroș, așa cum îl voi numi și eu de acum înainte, chiar dacă mi se pare mai greu de scris.

Povestea noastră începe cu Ahașveroș atât de mulțumit de sine și atât de dornic ca toți nenumărații săi supuși să fie mulțumiți de el, încât își petrece timpul în fiecare zi a săptămânii, timp de jumătate de an, ospătând oaspeți aleși dintre cei mai bogați și mai influenți din fiecare ținut al regatului său, doar cu scopul de a-și arăta gloria și de a se bucura de admirația lor servilă. La sfârșitul celor 180 de zile în care toți l-au venerat, el organizează cel mai fastuos banchet de șapte zile imaginabil pentru toți cei de rang înalt și pentru toți cei de rang umil din capitala imperiului, Susa. Ahașveroș petrece o săptămână cu

bărbații, în timp ce regina sa, Vaști, face același lucru cu femeile în palatul ei.

Ca și creștini din zilele noastre, așteptăm o răpire, urmată de o perioadă de șapte ani petrecută în casa unui Rege Care este cu adevărat vrednic de lauda și onoarea pe care lumea i le oferea lui Ahașveroș în acea săptămână. Lumea tânjește după atenția celor pe care îi consideră eroi ai bogăției și puterii; iar noi așteptăm cu nerăbdare părtășia cu Puterea Supremă și îi compătimim pe aceștia pentru că se lasă atât de ușor îndemnați să se închine unor simpli oameni. Oameni ai desfrânării, nu ai sfințeniei, dreptății și adevărului.

În ultima zi a sărbătorii, sub influența puternică a vinului, care îi îmbunătățea starea de spirit dar îi întuneca mintea, Ahașveroș face ceva tipic pentru el, o nebunie. Deja își etalase bogăția, pământurile, bucatele de la banchet, vinurile fine nelimitate, proprietățile și puterea. Acum urma să etaleze frumusețea fizică a soției sale. În public. Într-un mod care urma să o umilească și să o dezonzoreze, supunând-o la o durere și o umilire de durată. „Aduceți-o aici pe regina mea Vaști”, poruncește el unui grup de sclavi eunuci, „purtând coroana regală, pentru a-i etala frumusețea (*și pentru a mă face și mai mult obiectul invidiei tuturor bărbaților de aici*)”. Implicația era că voia ca ea să-și etaleze frumusețea trupului purtând coroana și aproape nimic altceva. Un bărbat înțelept se bucură din plin de frumusețea fizică a soției sale atunci când sunt singuri împreună, protejând în același timp cu toată puterea intimitatea trupului ei față de orice alt bărbat care ar căuta să o vadă.

“Bea apă din fântâna ta și din șuvoaiele puțului tău! De ce să se reverse izvoarele tale afară, și cursurile tale de apă în piete? Lasă-le să fie doar pentru tine, și nu pentru străinii de lângă tine. Izvorul tău să fie binecuvântat și bucură-te de soția tinereții tale –cerboaică iubită, căprioară plăcută! Sâni ei să te sature tot timpul; fii amețit continuu de dragostea ei.” (Proverbe 5:15-19)

Este un nebun cel care dorește ca întreaga comunitate de

bărbați să bea din izvorul trupului soției sale, care a devenit una cu al său prin legământul căsătoriei. Ea este cu siguranță suficientă pentru a-i satisface nevoile. Și este cu siguranță suficient de prețioasă pentru a o păstra mereu doar pentru el. Din păcate, în această eră a tehnologiei, în care toată lumea este online și fiecare persoană poartă atât un studio de film, cât și un cinematograful în buzunar, lumea noastră este îmbibată de mizeria putredă a pornografiei, atât a celei produse în masă, cât și a celei de casă, care circulă în întreaga lume, scăpată de sub control. Un bărbat nu are nevoie de bogăția, puterea sau resursele unui rege Ahașveros pentru a face publică frumusețea intimă a partenerei sale de viață și a-i provoca un rău ireparabil ei, lui însuși, moștenirii sale și tuturor celor care îl cunosc. Și nenumărați bărbați fac exact asta, doar pentru a regreta mai târziu. Și Ahașveros avea să ajungă să regrete. Fie ca Dumnezeu să ne ferească pe noi, copiii Săi, de greșelile conjugale pe care nu le mai putem repara când este prea târziu și când regretul și rușinea își fac apariția.

Ce scenă toridă trebuie să fi fost în acea încăpere, în timp ce regele și toți bărbații din capitală stăteau așteptând cu nerăbdare, în mare parte beți, ocazia care urma să le permită să o privească cu poftă pe frumoasa regină și să o dorească cu toții. Bărbații creștini ar face bine să citească despre acest lucru și să se angajeze să evite astfel de medii, pentru binele lor. Cluburile de striptease și petrecerile cu conținut pentru adulți de tot felul vor fi pe lista noastră de „spune pur și simplu nu”, dacă vrem să ne asigurăm propria fericire. Scurta plăcere fizică a privirii pline de poftă pur și simplu nu merită prețul purității inimii, minții și sufletului nostru.

Soția mea a avut odată o prietenă nouă, necredincioasă, care i-a spus soției mele că soțul ei tocmai își sărbătorise ziua de naștere mergând cu prietenii să vadă dansatoare de striptease la un club. Așa cum era de așteptat, soția mea a fost uimită de acest lucru, iar înainte să apuce să spună vreun cuvânt, expresia feței ei a trădat totul. Interpretând greșit acea privire ca pe o jignire

pentru faptul că afla abia acum despre asta, prietena a încercat să o consoleze spunând: „Oh, îmi pare rău. Nu-ți face griji. Data viitoare când vor merge, o să mă asigur că îl vor invita și pe soțul tău să meargă cu ei. Nu au vrut să-l lase pe dinafară.” Trăim într-o lume care nici măcar nu percepe o problemă în astfel de activități. Dar, ca credincioși în Cristos, noi *știm* mai bine. Și trebuie să trăim după un standard mai înalt, umblând în lumină, fără a participa la faptele întinericului care aduc mânia lui Dumnezeu asupra celor care nu cred. (Vezi Efeseni capitolul 5)

Vaști, la rândul ei, a făcut ceea ce se cuvine și a refuzat să se supună cerințelor soțului ei, regele. (Este în regulă să nu te supui nici soților, nici guvernelor atunci când ți se poruncește să faci ceva rău.) Când a fost chemată să participe la un spectacol de desfrâu, ea a spus „nu”.

Refuzul ei a avut un preț. A spune „nu” răului dorit de cei aflați la putere este rareori ceva ce poți face fără a plăti un preț. Dar asta nu schimbă dreptatea refuzului tău. Vashti urma să fie detronată ca regină, divorțată și alungată din prezența soțului ei. Dar ea a luat totuși decizia corectă. Nu-ți stabili cursul de acțiune având în vedere doar consecințele. Decide pe baza caracterului corect sau greșit al faptei și fii dispus să suporti consecințele. Un Dumnezeu care vede te privește. El te va ajuta să înduri orice ți-ar face lumea pentru că ai ales sfințenia și puritatea. Iar Dumnezeul Hadasei și al lui Mardoheu nu a vrut ca Vaști să facă ceea ce i-a cerut împăratul, chiar dacă toți bărbații din împărăție ar fi făcut-o. Dumnezeu este implicat în viața individuală a fiecărei persoane, în același timp împlinindu-Și planul Său de ansamblu pentru națiuni de-a lungul istoriei. El este un Dumnezeu uimitor care nu trebuie niciodată să-Și ia ochii de la detalii, chiar în timp ce realizează evenimente majore care zguduie pământul.

Eunucii s-au întors și i-au anunțat regelui, în fața tuturor supușilor săi nerăbdători, că nu va avea loc niciun spectacol de modă indecent, deoarece Vaști a refuzat categoric. Regele s-a simțit umilit și furios – dar ambele emoții erau o mostră din medicamentul pe care, fără niciun motiv, i-l prescrisese soției sale

să-l îndure atunci când o chemase. Umilință și furie.

„Ce ar trebui să-i fac pentru acest refuz?”, i-a întrebat el pe ceilalți bărbați, presupunând fără ezitare că el avea dreptate, iar ea greșea și trebuia să i se dea o lecție. Așa ne face mândria. Cineva nu face lucrurile așa cum vrem noi sau nu ascultă punctul nostru de vedere. Și dacă suntem copleșiți de mândrie, judecăm imediat situația ca fiind una în care ni s-a făcut o nedreptate, iar cealaltă parte trebuie corectată. Oprește-te. Fă un pas înapoi și reflectează un moment. „Dar dacă mi se opune tocmai pentru că *eu* greșesc aici?” S-ar putea întâmpla. La urma urmei, *suntem* doar oameni. Perfect capabili de greșeli. Nu m-ar surprinde să aflu că, în ochii lui Dumnezeu, greșesc *mult* mai des decât cred eu. Petrece puțin timp cu mine și vei observa defectele din modul meu de a gândi; iar eu îți voi vedea și ție neajunsurile. Dar ca fiecare dintre noi să vadă asta *în noi înșine* este cu totul altceva. Suntem programați să credem că avem dreptate. Chiar dacă suntem în mod evident supuși greșelilor. Mândria ne face să nu fim dispuși să luăm în considerare posibilitatea ca noi să greșim. În mod ironic, asta nu face decât să ne facă să greșim mai des. Îmi apăr cu mândrie poziția, pe propriul meu risc. În acele momente, din păcate prea rare, când sunt suficient de umil să ascult sfaturile înțelepte, devin deschis la corectare. Atunci găsesc de fapt calea cea bună mai des. Iar sfatul cel mai bun în fața căruia trebuie să mă smeresc cel mai mult este Cuvântul lui Dumnezeu. “Încrede-te în DOMNUL din toată inima ta și nu te sprijini pe priceperea ta. Recunoaște-L în toate căile tale, iar El îți va netezi cărările.” (Proverbe 3:5-6)

Când regele a aflat că cererea lui egoistă și nerezonabilă fusese respinsă, nici măcar nu a luat în considerare posibilitatea ca vina să-i aparțină. El nu a căutat înțelepciune, ci confirmarea propriilor sale gânduri, din partea unor oameni la fel de fără Dumnezeu ca și el. Iar lucrurile legate de căsătoria lui au luat rapid o turnură din ce în ce mai rea. „Fericit este omul care nu umblă după sfatul celor răi, nu stă pe calea celor păcătoși și nu șade pe scaunul batjocoritorilor! Ci își găsește plăcerea în Legea

DOMNULUI și zi și noapte cugetă la Legea Lui. El este ca un pom sădit lângă niște izvoare de apă, care-și dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc. El prosperă în tot ceea ce face!” (din Psalmul 1)

Mândria lui Ahașveroș l-a determinat să încerce să-și folosească soția pentru a se înălța pe seama demnității ei. Apoi l-a determinat să caute sprijinul mulțimii pentru poziția sa, când ar fi trebuit să o asculte pe ea. Atât de multe certuri conjugale și divorțuri au loc atunci când unul sau ambii soți se comportă astfel.

Sfaturile bărbaților de la petrecere erau nechibzuite și egoiste, urmărind propriul lor interes și nu binele regelui. Regina, spuneau ei, a comis o ofensă gravă, nu doar împotriva regelui, ci împotriva tuturor bărbaților din regat. Pentru că toate femeile vor afla despre asta. (Refuzul lui Vaști a avut loc în fața unui banchet la care participau femeile din capitală). Iar rezultatul va fi că fiecare soție își va disprețui soțul la fel de mult cum te disprețuiește Vaști pe tine, o, rege. De aceea, trebuie să divorțezi de ea și să o denunți atât de public încât să se răspândească vestea în toate colțurile că Vaști nu mai poate fi nici măcar în prezența ta. Oh, și adaugă o lege, conform statutului neschimbabil al legii imperiului medo-persan, care nu poate fi modificată sub nicio formă, conform căreia fiecare bărbat este stăpânul necondiționat al femeilor sale.

Ce convenabil pentru ei. Fii atent la oamenii care îți dau sfaturi cu motive ascunse, lucruri pe care vor să le faci pentru ei. Uneori, bunăstarea ta este ultimul lucru la care se gândește prietenul tău. Acest lucru este valabil mai ales dacă încearcă să te convingă să fii dur cu soția sau soțul tău și să te iubești pe tine însuși mai întâi. Prietenii tăi ar putea beneficia de pe urma creării unei rupturi între tine și soția sau soțul tău, dar *tu* nu vei beneficia de pe urma asta. *Tu* vei suporta greul suferinței dacă lași pe cineva să te convingă să fii egoist în relația ta de cuplu. Dacă ești o soție cu prietene cărora le place să-ți vorbească de rău soțul cu o atitudine de genul „nu ar trebui să accepți asta de la el – ar trebui

să-l faci pe omul ăla să plătească”, îndepărtează-te de acele prietene pentru binele tău. Dacă ești un soț cu prieteni bărbați care te mustră că ești „sub papuc” pentru că pui nevoile și dorințele soției tale înaintea celor ale prietenilor tăi, fii un bărbat adevărat și pune-i pe acei prieteni la locul lor. Nu ești un singur trup cu prietenii tăi. Ești un singur trup cu soția ta. Ai nevoie de prieteni care să înțeleagă asta și care să te sfătuiască să fii cel mai bun soț posibil, pentru a te bucura astfel de cea mai bună căsnicie pe care o poți avea.

Bărbații din Susa voiau ca soțiile lor să-i respecte. Bine, dar cel mai bun mod de a obține acest rezultat este să fii un bărbat demn de respect. Vrei să petreci toată ziua, să te îndopi cu vin și cu tot felul de plăceri senzuale, apoi să te holbezi în public la reginele Vaști ale lumii, fie în viața reală, fie online — și apoi să vii acasă și să impui legea conform căreia soțiile trebuie să se supună propriilor soți?... Ei bine, mult noroc cu asta, amice. Adevărul este că natura carnală a unei femei, fără influența lui Cristos și a Duhului Sfânt, nu este dornică să respecte și să se supună autorității soțului. Ea poate face asta când simte dragostea ta, dar fără aceasta, va considera că o sarcină dificilă devine aproape imposibilă. Tu, ca soț, ai de câștigat dacă îi faci lucrurile mai ușoare, nu mai grele. Pentru a reuși să fie o soție evlavioasă, ea are nevoie de ceva de la tine — are nevoie ca tu să fii un lider drept și proactiv în cămin, care o iubește așa cum Cristos a iubit Biserica și S-a jertfit pentru ea. Concentrează-te pe a fi un soț astfel, și probabil vei descoperi că soția ta va răspunde comportându-se ca o soție cu respectul care te zidește.

Ahașveroș, după ce și-a abuzat soția pentru a se pune într-o lumină favorabilă, se va trezi acum fără soție și singur, fără a mai putea face nimic pentru a repara situația. Aceasta nu va fi ultima dată în povestea Esterei când cineva îl ignoră pe Dumnezeu, ascultă sfaturile unor prieteni răi și încearcă să se înalțe pe sine însuși umilind sau făcând rău altora. Și nu va fi ultima dată în această poveste când Dumnezeu va aduce asupra lor consecințele care îi vor face să regrete profund ceea ce au

facut.

Estera, capitolul al doilea

Căutarea unei noi regine

"Adam le-a pus nume tuturor vitelor și păsărilor cerului și fiecărei vietăți a câmpului, însă pentru el nu s-a găsit niciun ajutor potrivit." (Geneza 2:20)

"Apoi DOMNUL Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca Adam să fie singur....” (Geneza 2:18a)

Ahașveroș stăpânea cea mai mare parte a lumii, dar asta nu era suficient pentru a-l face să se simtă împlinit. Și, după ce a trecut ceva timp și a condus o campanie militară eșuată împotriva Cretei, s-a întors acasă, la palatul din capitală, pentru a se închide în sine. Și s-a simțit singur. Și-a amintit de Vaști, regina sa. De frumusețea ei. De alinarea pe care i-o oferea. Se pare că o voia înapoi. Din câte știm, ea era o femeie mai bună decât era el ca bărbat. Și, cu perspectiva timpului, a ajuns să înțeleagă asta.

Dar acum era prea târziu. Așa era legea mezilor și perșilor. Odată semnată cu inelul regelui, legea nu putea fi anulată, nici măcar de către regele însuși. Dacă un astfel de rege stabilea o lege conform căreia rugăciunea adresată oricărui alt zeu în afară de el însuși ar fi dus la aruncarea unui supus în groapa cu lei, iar acea lege era încălcată de omul pe care regele îl admira cel mai mult, era prea târziu să se mai reconsidere. Un astfel de rege nu putea face altceva decât să-l arunce pe prietenul său, Daniel, în groapa cu lei și să se frământa și să-și facă griji toată noaptea, întrebându-se dacă Dumnezeul ilegal al lui Daniel îl putea salva. Iar dacă un alt rege, într-un moment de furie provocată de băutură, semna o lege prin care o alunga pe iubita sa regină, doar pentru a regreta acest lucru câțiva ani mai târziu — ei bine, ghinion, rege. Ești puternic, dar legea pe care ai semnat-o este și mai puternică.

Avem puterea de a păcătui; dar nu avem puterea de a ne

îndrepta păcatele. Am fi neputincioși și fără speranță în a face ispășire înaintea lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu nu ar fi pregătit un Miel care să sufere în locul nostru și să învie pentru a ne mântui, iertându-ne păcatele și spălându-le.

Acest moment este unul dintre numeroasele momente din cartea Estera în care neajunsurile lui Ahașveroș, puse în contrast cu măreția viitorului Rege Isus, ne arată minunile lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu este, de asemenea, gravată în piatră. Nici o iotă și nici o frântură de slovă din ea nu vor fi anulate până când totul nu se va împlini. Iar acea lege a lui Dumnezeu ne-a găsit pe toți vinovați de păcat și demni de condamnare. Și, deși acea lege este bună, iar Regele Isus nu a regretat niciodată că a scris-o pe table sau în inimile noastre, El a avut aceeași dorință nestinsă de a ne răscumpăra din blestemul legii care ne-a alungat pe noi, păcătoșii, din Împărăția cerurilor. Iar Isus avea puterea să facă ceva în această privință. Faptul că El Însuși era fără păcat L-a îndreptățit să stea în locul nostru și să ia asupra Sa mânia pe care o meritam noi, să învingă păcatul, să împlinească cerințele legii de a aduce păcatul la moarte și să învie din nou pentru a ne mântui și a ne face mireasa Sa pentru totdeauna. Și iubiți pentru totdeauna.

Dar, deși Ahașveroș își dorea mireasa înapoi, nu o putea avea. Consilierii săi au venit cu o propunere pentru a rezolva problema. Aceasta urma să facă apel la cele mai egoiste dorințe ale regelui și să-i consolideze puterea. Și, deși textul biblic nu menționează acest lucru, este clar că Dumnezeu era la lucru în această situație. Pentru că, vedeți voi, câțiva ani mai târziu, acest rege urma să fie păcălit să adopte cea mai îngrozitoare lege imaginabilă. Numai Dumnezeu știa asta în acel moment. Numai El a prevăzut asta. Iar în capitolul 2 din Estera, Dumnezeu pune la cale cele două lucruri care vor deveni necesare pentru a anula măcelul provocat de acea lege când va veni timpul.

Așa lucrează Dumnezeu! Hadasei și al lui Mardoheu. În timp ce se desfășoară evenimentele din capitolul 2, niciunul dintre ei nu știe ce face Dumnezeu. Probabil că nu ar fi putut fi

mulțumiți de ceea ce *știi*. Și din aceasta învățăm că dificultățile cu care ne confruntăm, precum și dezonoarea și nemulțumirea pe care le trăim, pot fi doar instrumente în mâinile lui Dumnezeu, care ne pregătesc pentru ceea ce ne așteaptă în viitorul îndepărtat. Dacă știi asta, poți avea încredere în El.

Consilierii regelui i-au prezentat planul lor. Să poruncim tuturor funcționarilor din tot regatul să găsească cele mai frumoase fecioare din locurile lor și să le aducă pe toate pentru a se alătura haremului tău. Odată ajunse, li se vor oferi cele mai bune tratamente cosmetice timp de un an, pentru a le ajuta să-și atingă apogeul frumuseții. Apoi, în fiecare noapte, vei lua una dintre ele în pat; iar cea pe care o vei găsi cea mai atrăgătoare — ea va deveni noua ta regină, în locul lui Vaști.

Ilustrațiile din flanelograf de la Școala Duminicală din copilăria mea la biserică ne-au scutit, în mod firesc, pe noi, copiii, de acele detalii destinate adulților, prezentând întâmplarea mai degrabă ca un concurs de frumusețe în fața regelui, în cadrul căruia acesta a ales-o pe Estera; însă descrierea de mai sus reprezintă ceea ce s-a întâmplat de fapt. (Dați dovadă de discreție, dacă este necesar, în ceea ce privește cât din această poveste le împărtășiți copiilor voștri; însă, ca adult, trebuie să vedeți situația așa cum a fost ea, pentru a înțelege prin ce a trecut Estera.)

Probabil că a fi aleasă să facă parte din harem nu era ceva ce-și dorea o fată pentru ea însăși. Pentru majoritatea, sau poate chiar pentru aproape toate, aceasta însemna să-și petreacă un an pregătindu-se să-i facă pe plac unui rege a cărui viață era atât de îmbibată de aventuri sexuale fără sens, încât era imposibil de mulțumit. Apoi, să-și petreacă o singură noapte cu el, făcând ceea ce dorea el. Apoi, să-și petreacă restul vieții în limitele unui palat al femeilor, fără să-l mai vadă vreodată, decât dacă el își amintea de ea din vreun motiv și o chema înapoi pentru încă o noapte. Ar fi fost o viață singuratică. Nevoile ei de hrană și adăpost erau asigurate, dar o femeie are nevoie de mai mult decât atât pentru a se simți împlinită. Ar fi supraviețuit, dar nu fericită. Așadar, pentru majoritatea acestor tinere virgine frumoase fizic, când

funcționarii regelui le adunau pentru a fi înrolate în haremul său, probabil că era un rămas-bun plin de lacrimi și tristețe atât pentru ele, cât și pentru cei dragi pe care, probabil, nu-i vor mai vedea niciodată. Acest rege lua nenumărate femei ca soții pentru o clipă, iar apoi le alunga fără ca ele să aibă șansa de a se căsători cu altcineva sau de a-și întemeia o familie. (Cât de mult mai bine este să slujești unui Rege care are o singură mireasă, căreia El îi rămâne absolut credincios până la sfârșit.)

Căutarea noii regine era în plină desfășurare. Pe măsură ce frumusețile erau adunate și duse în „țarcul femeilor” al regelui, printre ele se afla și o tânără evreică pe nume Hadasa. În limba persană, ea era cunoscută sub numele de Estera. Cuvântul ebraic Hadasa înseamnă „mirt” sau „arbust de mirt”, un arbust veșnic verde care înflorește cu flori albe, pe care unii le-ar descrie ca fiind „în formă de stea”. În limba persană, numele Estera înseamnă „stea”.

Hadasa și ruda ei, Mardoheu, erau evrei care trăiau în capitala persană la aproximativ 52 de ani după sfârșitul captivității forțate a poporului Israel. Mulți evrei credincioși se întorseseră deja în țara promisă cu ani în urmă. Această familie se număra printre cei care rămăseseră și, probabil, se integraseră în cultura persană. Cel puțin se integraseră suficient încât ea să fie cunoscută nu după numele ei ebraic, ci după cel persan. Și vom vedea că, timp de câțiva ani, faptul că era evreică a devenit un secret. Probabil că asta însemna să nu respecte Sabatul, nici legile alimentare, nici vreunul dintre obiceiurile care făceau din evrei un popor aparte. Mardoheu era cunoscut drept „Mardoheu evreul”, dar circumstanțele aveau să-i permită în curând să o încurajeze pe Hadasa să-și țină ascunsă identitatea etnică și religioasă, iar ei să poată face acest lucru așa cum îi sugerase el.

Biblia ne spune că Estera avea un chip încântător și un trup frumos. Și, deși Cuvântul lui Dumnezeu ne arată clar că aspectul exterior nu are importanță pentru El, întrucât El ne cercetează inimile, totodată ne dezvăluie adevărul că „omul judecă după înfățișarea exterioară”. Iar frumusețea fizică a Esterei

urma să-i deschidă o ușă care altfel ar fi rămas închisă. Făcând posibil ca Dumnezeu să o folosească pentru a face lucruri mărețe pentru națiunea ei și pentru întreaga lume, lucruri care încă au repercusiuni în zilele noastre. Frumusețea ei urma să o facă să devină noua regină.

Nu noi ne modelăm contururile feței sau ne asamblăm părțile corpului. Nu ne alegem părul și nici nu-i numărăm firele. Nu ne facem singuri înalți sau scunzi și nu ne facem ochii obișnuiți sau superbi. Iar zâmbetul nostru este atractiv sau nu în funcție de decizia creatoare a lui Dumnezeu. El ne face ceea ce suntem și, deși putem face lucruri pentru a ne pune în valoare aspectul, tot ce avem la dispoziție provine numai de la El. Estera era o adevărată frumusețe, și asta pentru că Domnul a făcut-o așa. El a făcut-o cu un scop.

Uneori, mai ales când suntem tineri, simțim o presiune atât de mare să ne integrăm, să fim ca ceilalți, să ne conformăm standardelor sociale, încât adevărata individualitate este descurajată și reprimată. O parte a procesului de maturizare ca fiu al lui Dumnezeu constă în a realiza că Dumnezeu ne-a creat pe toți ca indivizi unici, și a făcut asta *în mod intenționat*. Nu a fost o întâmplare faptul că tu și frații tăi, provenind din același fond genetic și crescuți în același timp și în același loc de către aceiași părinți, sunteți totuși atât de diferiți unul de celălalt în nenumărate feluri. Unii sunt extrovertiți, iar alții sunt timizi. Unii sunt pricepuți la matematică, iar alții nu. Unii sunt atletici, iar alții nu. Și modurile noastre de a gândi și de a comunica sunt variate. Dumnezeu a făcut asta intenționat. El nu-și dorește ca tu să fii mai mult ca fratele tău. El nu-și dorește ca sora ta să vorbească ca tine. El te-a creat așa cum ești. Personalitatea ta, intelectul, silueta, modul de a vorbi, vocea, atitudinile și felul tău de a gândi și de a face lucrurile sunt aspecte individuale ale ființei tale pe care El a vrut ca tu să le ai. Doar pentru că sora ta este o muziciană excelentă nu înseamnă că El consideră că ești inferior dacă tu nu ești. Doar pentru că îți place să stai liniștit nu înseamnă că El vrea ca fratele tău să tacă din gură în loc să fie atât de zburdalnic. Deși

părinții încearcă uneori să-l transforme pe Iacov în Esau sau pe Esau în Iacov, nu așa a rânduit Dumnezeu lucrurile. În Proverbe, Dumnezeu le spune părinților: „Instruiește-l pe tânăr la începutul căii lui...”. Este la singular. Individual. Nu spune: „Crește-ți toți copiii la fel, pentru că ar trebui să fie asemănători și să fie ca tine.” Le spune părinților să-și cunoască fiecare copil și să-l crească în cel mai bun mod pentru el. În fiecare caz, asta înseamnă să-i înveți evlavia bazată pe Evanghelia lui Isus Cristos și credința în Cuvânt. Dar înseamnă, de asemenea, că practic orice altceva poate fi individualizat – ajutându-l pe fiecare copil să-și descopere punctele forte și punctele slabe, precum și dorințele personale. Când copilul tău se cunoaște pe sine, iar tu îl cunoști, îl poți ajuta să se pregătească pentru o viață de adult care să profite din plin de abilitățile sale, să-l ajute să depășească adversitățile legate de punctele sale slabe și să-l călăuzească spre succes în împlinirea dorințelor inimii sale. Aceasta pune o temelie astfel încât, chiar și la bătrânețe, el să nu tânjească să se abată de la calea cea dreaptă pe care se află.

Indiferent dacă ai avut sau nu părinți suficient de înțelepți încât să te îndrume în acest fel, poți ajunge acum să recunoști că acea credință smerită și evlavie dobândite printr-o relație cu Cristos sunt ceea ce Dumnezeu dorește de la tine. El nu vrea să-ți schimbe personalitatea. El vrea să-ți dăruiască viață în Duhul, biruință asupra păcatului și bucurie în a te încrede în El, a-L slăvi și a-L asculta, pentru a fi folosit spre slava Sa. El îți va desăvârși trăsăturile de caracter. Trăsăturile personalității tale, El le va folosi în mod minunat, fără a le schimba deloc. Așadar, nu trebuie să fim ca altcineva sau să facem ceea ce face cineva pe care îl admirăm. Avem nevoie doar ca Dumnezeul Hadasei și al lui Mardoheu să folosească ceea ce El a creat în noi.

Dumnezeu a făcut-o pe Hadasa să fie de o frumusețe uluitoare.

Orice a făcut El când te-a creat, a fost, de asemenea, intenționat. Probabil că ai fost creată cu propria ta versiune de frumusețe individuală, la fel ca Estera — propria ta trăsătură care

te face, într-un fel, peste medie. Poate fi vorba de aspectul tău fizic, de talentele tale, de abilitățile tale atletice, de un anumit aspect al intelectului tău, de nivelul tău de energie, de felul în care reușești să-i faci pe cei din jur să se simtă fericiți în preajma ta sau de o mulțime de alte lucruri. Poate te pricepi la matematică, la limbi străine, la pictură, la scris, la mecanica auto sau la cultivarea plantelor. Nu pot enumera totul, dar lista ar putea continua la nesfârșit. Dar ceva din tine reprezintă *frumusețea ta asemănătoare cu a Esterei*, trăsătura ta personală pe care o poți dezvolta la maxim și poți vedea cum o folosește Dumnezeu pentru a-i aduce pe oameni la credință și pentru a zidi Trupul lui Cristos. Ca și copil al lui Dumnezeu prin credința în Cristos, ar fi înțelept să te examinezi pe tine însuși și să descoperi care ar putea fi *frumusețea ta asemănătoare cu a Esterei*, astfel încât să poți profita de felul în care Dumnezeu te-a creat *pe tine*, pentru slava Lui și pentru Împărăția Lui.

Iar frumusețea Esterei nu a fost singurul lucru care a jucat în favoarea ei în concursul pentru a deveni următoarea regină a vastului regat. Se pare că Dumnezeu a vrut să aranjeze concursul. Era dreptul Său; la urma urmei, El *este* Dumnezeu. El l-a influențat pe Hegai, eunucul responsabil de harem, să o placă în mod special și să o favorizeze cu avantaje care ar putea-o ajuta pe Estera să câștige. Pe lângă regimul de înfrumusețare, Hegai i-a oferit „mâncare specială” și i-a dat șapte servitoare care să o slujească. El a așezat-o pe ea și pe cele șapte în cel mai bun loc din harem pentru a locui. (Poate că, în sens simbolic, am putea găsi aici o tipologie a felului în care mireasa lui Cristos este pregătită sub ochiul Său veghetor, primind favoarea și ajutorul Său pentru a deveni glorioasă, fără pată sau rid, în timpul așteptării de a intra în prezența Regelui.)

Hegai i-a dat, de asemenea, Esterei sfaturi din interior pentru a o ajuta să câștige inima regelui. Făcea parte din obicei ca fiecare fecioară din harem, atunci când venea rândul ei să se ofere regelui și să fie părăsită dimineața, să primească orice cerea de la palat pentru a lua cu ea în noua sa viață de singurătată din palatul

femeilor. Un fel de premiu de consolare – nu vei fi niciodată fericită ca soție sau mamă, dar iată, ia ceva frumos și valoros, la alegerea ta, pe care să-l iei cu tine prin ușa de „ieșire” a dormitorului regelui, dimineața. Hegai a sfătuit-o pe Estera să nu ia un premiu de consolare, ci mai degrabă ceva care, fără cuvinte, să-i spună regelui când o va vedea: „Nu sunt ca celelalte fete, care se culcă cu tine pentru o răsplată de aur sau argint; sunt aici în seara aceasta pentru că vreau să fiu cu tine, vreau să fiu regina ta și sper că mă vei ruga să rămân.” Hegai a presupus că această declarație, împreună cu frumusețea și farmecul deosebit al Esterei, l-ar impresiona atât de mult pe rege și i-ar gădila atât de bine orgoliul, încât s-ar putea să o iubească și să declare căutarea încheiată. „Ea este cea pe care o vreau”, ar spune el.

Estera a urmat sfatul lui Hegai, ceea ce a fost o decizie înțeleaptă din partea ei. Cei care reușesc în ceea ce Dumnezeu îi cheamă să facă adesea reușesc pentru că știu să asculte de cineva pe care El îl pune în viața lor pentru a-i călăuzi prin circumstanțe pentru care nu știu cum să se pregătească. Dumnezeu ne cheamă. Noi răspundem. Apoi El aranjează circumstanțele – uneori singuratic sau dezamăgitoare – pentru a ne pregăti să avem succes în orice domeniu în care El dorește să aducem o recoltă. Pe drumul tău prin ușile importante pe care El ți le deschide, fii dispus să ascuți atunci când El pune acolo pe cineva care are la inimă binele tău și vrea să te învețe cum să faci bine ceea ce urmează să faci. Pentru Estera, a funcționat, exact așa cum Dumnezeu și Hegai au prevăzut în planurile lor. Și Estera, ne spune Biblia în acel moment, a câștigat nu doar favoarea regelui, ci și pe cea a „tuturor celor care o vedeau” în palat.

Biblia povestește despre marele ei succes în a-i cuceri inima regelui pe toate planurile. În primul rând, el a găsit-o mai atrăgătoare fizic decât oricare dintre celelalte femei pe care le cunoștea. Apoi, se spune că ținuta, farmecul și comportamentul ei i-au câștigat favoarea și aprobarea mai mult decât toate celelalte fecioare concurente care îi erau aduse. Domnul a făcut mai întâi ca ea să câștige favoarea lui Hegai; iar anul în care Hegai a

pregătit-o și a sfătuit-o a dus-o la un nivel de profesionistă, ca un talent de medalie de aur, la Olimpiada „Câștigă dragostea regelui”. *Frumusețea asemănătoare cu a Esterei* pe care ți-o dă Dumnezeu te poate aduce „în fața oamenilor mari” pentru a proclama mesajul Său. Pe parcursul acestui drum, El îți va arăta pașii pe care trebuie să îi urci pentru a câștiga favoarea oamenilor „mai mici”, ale căror sfaturi și păreri te pregătesc.

Împăratul își găsisese soția iubită, de care era foarte mulțumit. Și în împărăția sa, orice eveniment demn de sărbătorit era marcat printr-un banchet festiv. El a pus o coroană regală pe capul Esterei, făcând-o înlocuitoarea lui Vaști. Vaști fusese dezonorată pentru că refuzase să poarte doar acea coroană, într-un mod umilitor, în fața nobililor, dar Ahașveros nu voia să repete acea greșală. Noii regine i s-a organizat un banchet pentru a sărbători încoronarea ei în fața aceluiași nobili, într-o prezentare festivă, dar mai sobră și mult mai puțin vulgară a unei regine și a coroanei sale. În mod neobișnuit pentru el, el nu căuta propria sa onoare pe cheltuiala ei. A numit banchetul „banchetul Esterei”, căutând să o onoreze *pe ea* și declarând ziua încoronării ei sărbătoare în toată țara, oferind daruri generoase și scumpe în onoarea ei. Ea ajunsese în vârf. Dumnezeu o așezase acolo, iar ea avea motive de bucurie.

Pe lângă Hegai, Estera urma și sfaturile lui Mardoheu. Pe parcursul anului de pregătire, ea își păstrase secretă relația cu Mardoheu, precum și apartenența sa la poporul evreu. Motivul pentru care Mardoheu i-a cerut să facă acest lucru nu ne este dezvăluit în textul biblic; însă această decizie urma să fie folosită în mod clar de Dumnezeu pentru a-Și salva poporul, pe măsură ce viața Esterei la palat se desfășura. Deși nu o putea vedea și nu putea vorbi cu tânăra sa verișoară, pe care o crescuse de când rămăsese orfană, Mardoheu ținea cu siguranță la Estera și își concentra în mare măsură viața în jurul ei. În fiecare zi trecea pe lângă porțile palatului, privind și ascultând cu atenție tot ce se întâmpla, pentru că spera să afle în mod regulat cum îi mergea dragii sale Hadasa. Atenția lui Mardoheu avea să-l transforme în

curând într-un erou necunoscut.

Odată ce Estera a devenit regină, Bigtan și Tereș, doi dintre servitorii apropiați ai regelui, au început să-i poarte pică. O pică suficient de mare încât să-i dorească moartea. Nu știm de ce – poate că el le-a stârnit ura, poate că nu, dar el era regele lor, indiferent dacă îl onorau cu loialitatea lor sau nu. În timp ce complotau să-l asasineze pe Ahașveroș, nu au fost suficient de precauți pentru a-și ține planurile ascunse. Păcatul lor a ieșit la iveală când Mardoheu, evreul atent, a auzit întâmplător complotul lor infam. Mardoheu se afla într-o poziție din care putea face ceva în această privință, datorită legăturii sale cu regele prin intermediul reginei, care încă îl considera pe Mardoheu o figură părintească și îi asculta poruncile.

Mardoheu a adus la cunoștința Esterei complotul lor trădător. Iar Estera l-a informat pe rege, spunându-i că Mardoheu era eroul care descoperise pericolul iminent de moarte care plana asupra vieții regelui. Regele a dispus anchetarea acuzațiilor, iar acestea s-au dovedit a fi adevărate. Astfel, Bigtan și Tereș au fost executați și trași în țeapă pentru fapta lor.

Dar de data aceasta, nu a avut loc niciun banchet. Din nu se știe ce motiv, regele a uitat pur și simplu tot ce se întâmplase cu puțin timp în urmă și și-a văzut de treabă. Onoarea care i se cuvenea lui Mardoheu nu i-a fost acordată. Era un erou, dar unul cu adevărat necunoscut. Un evreu îi salvase viața regelui; iar regele urma să-l condamne mai târziu, fără să-și dea seama, pe acel evreu care îl salvase, la moarte. (Ar fi de ajutor și pentru liderii lumii de astăzi dacă ar înțelege că planurile lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii se desfășoară prin planurile Sale de a folosi națiunea Israel și de a-Și stabili Împărăția pentru a domni acolo. Este ca și cum tot ce se întâmplă important în lume se învâрте în jurul acelei mici națiuni a Israelului; și atât de puțini lideri au înțelepciunea biblică necesară pentru a înțelege de ce.)

De ce ar permite Dumnezeu ca Mardoheu să nu primească onoarea pe care o merita din plin? Poate că Mardoheu își puna

această întrebare chiar atunci. Dar, vedeți voi, nu era vorba că Dumnezeu nu voia ca Mardoheu să primească onoarea — ci doar că Dumnezeu nu voia ca Mardoheu să primească *încă* onoarea pe care o câștigase. La momentul potrivit, când se va împlini cel mai bun plan al lui Dumnezeu pentru Mardoheu, pentru evrei și pentru lume. **Atunci**, onoarea va veni. Ca urmași ai lui Cristos, trebuie să trăim din toată inima, căutând răsplăți care nu vin acum. Îl slujim pe Dumnezeu într-o lume care adesea nu recunoaște adevărata valoare. Iar căutarea onoarei din partea lumii ne-ar conduce oricum doar la a face rău.

Estera 2:46 ne spune că, deși Mardoheu nu a fost răsplătit cum se cuvine *în acea zi*, faptele sale au fost consemnate pentru posteritate în cronicile împăratului. Dumnezeu avea să se folosească de ele mai târziu. Creștine, acele fapte bune pe care le faci prin harul lui Dumnezeu pentru Împărăția Sa sunt, de asemenea, consemnate pentru ca răsplata ta să vină la momentul potrivit. „Și oricine va da chiar și numai un pahar cu apă rece unuia dintre acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.” (Matei 10:42)

Ca și creștini care am fost mântuiți prin harul lui Dumnezeu, prin credința în Cristos și în jertfa și învierea Lui, ni se poruncește în repetate rânduri de către Isus și de către fiecare scriitor al Noului Testament să fim motivați în primul rând să-L slujim pe Dumnezeu de speranța de a primi răsplăți de la El când vom ajunge în cer. Și ni s-a promis că onoarea câștigată acum va fi într-adevăr onoarea primită atunci. „De aceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu Care este în ceruri”, a spus Isus. (Matei 10:32)

Faptele lui Mardoheu, care au salvat regatul, au fost uitate de oameni, dar numai până când Dumnezeu a considerat potrivit să le reamintească. Și, după cum vom vedea, întârzierea pe care Dumnezeu a îngăduit-o a avut un motiv foarte bun, iar momentul ales de El a fost precis și impecabil. Dacă aștepti în anonim o răsplată, nu-ți face griji; așteptarea va merita. Așadar, rămâneți credincioși până la sfârșit. Și dacă onoarea nu vă va fi acordată

deloc în această viață, nu vă neliniștiți. Onoarea care va veni în viața viitoare va depăși oricum ceea ce v-ar fi putut oferi această lume.

Acest lucru ne aduce în vedere și o altă aplicație relevantă pentru viețile noastre, inspirată din modul în care Martoheu și-a trăit viața. Până la sfârșitul povestirii, el nu se afla în palat, ci în afara porților acestuia. Și de acolo a schimbat de două ori lumea. Din *afara porților*, l-a salvat pe rege. Din *afara porților*, el a jucat un rol important în salvarea poporului ales al lui Dumnezeu și în aducerea în fața justiției a dușmanului lor rău din interiorul palatului.

Nu mulți dintre noi, creștini fiind, avem vreo putere reală în sălile guvernului în această viață. Dar nu avem nevoie de asta atâta timp cât suntem de partea Dumnezeului Hadasei și al lui Mardoheu. Din *afara porților*, putem să ne rugăm. Din *afara porților*, putem să vorbim. Din *afara porților*, putem refuza să ne închinăm în cinstea răului. Și din *afara porților*, putem vedea sânge nevinovat salvat. Pentru că un Dumnezeu care nu poate fi alungat din niciun regat veghează asupra noastră, ne ascultă rugăciunile, ne călăuzește pașii, își suflă cuvintele prin noi și împlinește voia Sa. Ne aflăm în afara porților celor puternici; dar putem totuși să umblăm zilnic cât mai aproape de centrele de control ale lumii, în măsura în care ni se permite – rugându-ne, vorbind și luând atitudine pentru dreptatea lui Dumnezeu. Iar poporul lui Dumnezeu va rezista tuturor și va dăinui mai mult decât orice împărăție a acestei lumi.

În fiecare an, după ce hotărârea *Roe v. Wade* a deschis calea către uciderea legală a copiilor nenăscuți în America, am mășăluit și ne-am rugat în fața porților Curții Supreme. Și în fiecare an am primit în grija noastră copiii rămași fără tată și am ajutat tinerele mame singure din comunitățile noastre. Iar Dumnezeu a început să schimbe lucruri pe care noi, copiii Săi, nu am avut niciodată puterea să le schimbăm. În tinerețea mea, când m-am alăturat mișcării pro-viață, o Americă cu o populație de 250 de milioane de locuitori ucidea 1,6 milioane de copii prin avort în

fiecare an. Acum, *Roe* a fost anulat, iar anul trecut, o Americă cu 330 de milioane de locuitori a ucis 800.000 – jumătate din cifra menționată mai sus – iar numărul va scădea odată cu fiecare stat care se alătură celor 19 state în care avortul este ilegal. Am văzut aceste victorii *din afara porților*; și vom vedea și altele. Același lucru se poate întâmpla și aici, în România. Bisericele care participă la evenimentele anuale „Marșul pentru viață” lucrează deja pentru a face acest lucru realitate. Rămâneți credincioși în umbră și nu renunțați.

Estera, capitolul al treilea

Șarpele urăște Sămânța și pe frații Săi

“Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Sămânța ei îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15)

S-a întâmplat de mai multe ori de-a lungul istoriei. Inclusiv în ultimii ani.

Pe 7 octombrie 2023, un atac îngrozitor și cutremurător a fost lansat împotriva Israelului din interior. Țara care, în ultimele decenii, fusese ținta a zeci de mii de atacuri cu rachete și bombe a fost, în acea zi, devastată de cel mai violent act de terorism, instigat de forțe demonice, și a suferit cele mai mari pierderi de vieți omenești de la victoria din 1945 asupra forțelor lui Satan, în cel de-al Doilea Război Mondial.

Atacul de amploare fusese planificat de o organizație care urmărea de ani de zile distrugerea evreilor. Ulterior s-a descoperit că aceștia folosiseră fonduri provenite de la guverne din întreaga lume pentru a săpa tuneluri cu o lungime totală mai mare decât lungimea combinată a liniilor de metrou din New York și Londra, în scopul transportului armelor de distrugere în masă și al ascunderii de forțele armate israeliene.

Parașutiștii au sosit pe calea aerului, în timp ce atacurile simultane au avut loc pe mare și pe uscat, cu ajutorul hărților realizate de conspiratori care părăseau zilnic Gaza cu vize de muncă pentru a intra în Israel și a pune la cale atacul. Acești teroriști au fost găsiți în posesia unor hărți detaliate ale locuințelor persoanelor care urmau să fie atacate, incluzând planuri detaliate ale etajelor caselor, descrieri sau fotografii ale copiilor care locuiau acolo, precum și informații despre faptul dacă familia deținea arme sau avea un câine de care trebuia să se ferească.

Atât în rândul familiilor de militari, cât și al celor civile

din Gaza, existase o conspirație menită să pregătească teroriștii pentru a comite eficient crime în masă, sesiuni de violuri în serie și răpirea a sute de ostatici, pe care să-i transporte înapoi în Gaza înainte ca apărarea israeliană să poată reacționa. Au avut loc crime brutale chiar și în cadrul unor evenimente precum un festival de muzică de sărbători, unde majoritatea participanților erau adolescente evreice nevinovate. Orice loc despre care conspiratorii știau că nu vor întâmpina o rezistență armată rapidă era o țintă pentru atacuri. Iar teroriștii erau atât de fericiți și mândri de ei înșiși, încât au filmat și au postat pe rețelele sociale imagini cu violuri, crime și bebeluși cărora li se dădea foc.

În primele zile de după invazie, opinia publică mondială condamna astfel de atrocități; însă, în lunile care au urmat, a avut loc o schimbare de paradigmă. În țara mea natală, SUA, și în Europa de Est, unde am trăit și am slujit ca misionar timp de mai bine de două decenii, la fel ca în multe alte națiuni, valul opiniei publice a devenit îngrijorător de anti-Israel și, în mod bizar, plin de simpatie față de autorii musulmani ai celor mai grave crime împotriva umanității care au fost expuse pe scena mondială, din câte îmi amintesc.

Protestele din majoritatea marilor orașe și din multe orașe mai mici din Europa, SUA, Canada și Australia au susținut cu îndrăzneală și în mod public teroriștii palestinieni și au muștrat națiunea evreilor pentru că a ripostat, cerând în același timp guvernelor celorlalte țări să înceteze orice sprijin pe care îl acordau Israelului. Campusurile universitare au fost invadate de tineri care nu ar putea localiza pe hartă nicio națiune arabă, dar care au putut fi induși în eroare să renunțe la educația lor doar pentru a protesta împotriva statului evreu.

Chiar și națiunile libere care, datorită alianțelor lor cu Israelul, s-au bucurat timp de decenii de mila lui Dumnezeu asupra lor, în ciuda păcatelor lor naționale precum avortul, divorțul rampant și celebrarea perversiunilor sexuale, se îndreaptă acum spre tabăra opusă. Pentru prima dată în viața mea, Israelul este prezentat în lume ca fiind „cei răi”, iar evreii, care au făcut

atât de mult bine lumii în fiecare țară în care au locuit și care nu au fost niciodată agresivi sau belicoși față de nimeni, sunt acum descriși ca și cum ar fi răi.

De ce atât de mulți oameni din atâtea culturi diferite acordă brusc atât de multă atenție urii nejustificate față de evrei?

Acest lucru se întâmplă deoarece Mesia evreiesc, Isus, va veni din nou și va domni peste pământ din capitala Sa, Ierusalimul, cu poporul Său, Israel, ca centru al lumii. Iar „zeul” acestei lumi și împărățiile acestei lumi sunt aproape unanime în aversiunea lor față de ideea de a fi înlocuite de *El*. Înainte ca El să vină și să-Și stabilească împărăția, iar voia Lui să se împlinească pe pământ așa cum se împlinește în ceruri (lucru pentru care ni s-a poruncit să ne rugăm), acele împărății se vor închina împreună unui „cristos” fals, Anticristul, în timpul perioadei de necaz care va urma plecării miresei Sale, Biserica.

Satana, zeul acestui sistem mondial, dorește să câștige bătălia pe care o duce în prezent împotriva Divinității. Satana nu are absolut nicio șansă de succes, dar aroganța lui malefică nu cunoaște limite. Așadar, este atât de orbit de iluzii încât încearcă cu toată puterea să-l împiedice pe Cristos să se întoarcă și să domnească din Israel peste o națiune evreiască care va ajunge să-l cunoască și să-l venereze pe adevăratul său Mesia. “Și voi turna peste Casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de har și de rugăciune. Vor privi la Mine, la Cel pe Care L-au străpuns și Îl vor jeli cum jelește cineva pe singurul său fiu și se vor tânguie amarnic, cum se tânguie cineva după întâiul născut.” (*Zaharia 12:10*) “Și astfel tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Eliberatorul va veni din Sion; El va îndepărta neevlavia de la Iacov.” (Romani 11:26)

În ultimii o sută de ani, Satana a depus eforturi concertate pentru a încerca să-i anihileze pe evrei, aceasta fiind „soluția finală” a sa la „problema” reprezentată de planul lui Cristos de a deschide sulul dreptului Său pentru pământ și de a instaura aici Împărăția Sa și voia Sa. (Vezi profețiile din Apocalipsa 5.) Satana

crede că, dacă ar reuși să scape de Israel, împlinirea profețiilor biblice despre sfârșitul timpurilor ar deveni, în consecință, imposibilă.

În vremurile moderne, Satana a început să simtă că întoarcerea lui Cristos se apropie. Adică, întoarcerea lui Cristos pentru a-Și lua mireasa cu El — „pentru ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (*Ioan 14:3*) — în cerul pe care El l-a pregătit acum. Biblia ne învață că, după ce Cristos a pregătit un loc pentru noi în cer, El se va întoarce și ne va lua acolo *în masă*. Acesta a fost, în mod clar, lucrul pe care Isus l-a învățat că va fi primul care se va întâmpla în ziua Domnului. Înainte de întoarcerea Sa și de venirea Împărăției Sale, El va petrece o perioadă în cer, de unde Se va întoarce pentru a ne lua acolo cu El pentru o vreme. În acel timp, judecata Sa se va revărsa asupra unui pământ necredincios, iar națiunea necredincioasă a Israelului va fi înșelată de falsul mesia al lui Satana, care îi va trăda și va căuta anihilarea lor completă. Atunci Isus se va întoarce împreună cu noi, îi va salva, îl va pedepsi pe anticrist, pe falsul său profet și pe Satana, iar apoi își va începe domnia din Israel, exact așa cum a fost profețit.

Prevăzând aceste lucruri, la începutul secolului trecut, diavolul a căutat o cale de a scăpa lumea de populația evreiască, a cărei majoritate era împrăștiată pe atunci prin Europa. A găsit un slujitor dispus să-l urmeze într-un tânăr austriac/german de o răutate de nedescris, pe nume Adolf, pe care l-a inspirat să scrie o carte în care îi învinuia pe evrei pentru sărăcia și pierderile națiunii sale din timpul Primului Război Mondial. Titlul acestei scrieri era *Mein Kampf*, ceea ce înseamnă „Lupta mea”. În limba arabă, cuvântul pentru *kampf*/luptă este *jiḥād*, întrucât Satana urma să folosească acel concept de atunci încolo pentru oamenii pe care i-a înșelat, făcându-i să creadă că lumea are nevoie de ei pentru a scăpa de națiunea Israelului.

Când planurile maleficului Adolf au eșuat în cele din urmă și acesta a murit de propria mână într-un buncăr, Dumnezeu a întors situația și a folosit consecințele pentru a-Și împlini voia și profeția, aducându-i pe cei împrăștiați de mult timp înapoi în țară,

iar națiunea s-a născut acolo într-o singură zi, așa cum fusese profețit.

De atunci, Satana, neclintit, și-a îndreptat eforturile spre țara Israelului, așa cum fusese profețit. Și de zeci de mii de ori, oamenii care i-au urmat chemarea la jihad împotriva evreilor au fost dispuși să-și dea viața pentru cauza încercării de a-i elimina pentru totdeauna. Nenumărați dintre ei au fost dispuși, la fel ca Adolf, să-și ia propria viață în lupta jihadistă. (Chiar și actele teroriste împotriva altor țări au avut loc deoarece Coranul diavolului le poruncește să ridice sabia împotriva evreilor și a „oamenilor Cărții”, adică a creștinilor care sunt de partea evreilor și a Bibliei.)

Mulți dintre kamphii/jihadiștii din istorie au provocat mari pagube evreilor, dar niciodată nu au ieșit învingători în cele din urmă. Pentru că sunt slujitori ai Satanei care încearcă să se înalțe pe tronul universului și să se opună unui Dumnezeu Atotputernic care știe totul, cu excepția modului de a pierde. Și eforturile de astăzi de a transforma Israelul în Palestina, de la râu până la mare, vor eșua, de asemenea, în totalitate, puteți fi siguri de asta. Chiar și atunci când arabii se unesc cu persanii (Iranul), așa cum s-a întâmplat în zilele lui Haman, planurile diavolului împotriva Israelului tot eșuează.

Având în vedere legătura cu lumea noastră de astăzi, ne întoarcem acum la Vechiul Testament. La fel cum în lumea de astăzi Satana se concentrează pe distrugerea Israelului pentru a împiedica *întoarcerea* lui Cristos, eforturile sale din vremea Vechiului Testament erau îndreptate spre distrugerea Israelului pentru a opri *prima venire* a Mesiei. Regat după regat, care slujeau idolii lui Satana, doreau să fie dușmanii Israelului. Iar evreii, ca popor, s-au confruntat de multe ori în perioada de dinaintea venirii lui Cristos cu situații în care Dumnezeu a trebuit să-i protejeze de dușmani puternici hotărâți să-i distrugă. Suntem pe cale să vedem unul dintre cele mai semnificative evenimente de acest fel din istoria lumii, aici, în cartea Estera. La fel ca numele lui Dumnezeu, nici numele lui Satana nu este menționat

în mod explicit în cartea Estera. Dar cartea se referă în mod evident la controlul lui Dumnezeu asupra evenimentelor și la înfrângerea dușmanilor Săi, printre care se numără, în mod evident, diavolul, care acționează prin intermediul adepților săi umani loiali pentru a-i ataca pe copiii lui Dumnezeu. Satana este puternic, dar amintiți-vă că el nu este un adversar egal al lui Dumnezeu. El este o ființă creată aflată în rebeliune, un dușman deja învins. Așadar, Satana împreună cu omenirea nu înseamnă nimic în comparație cu puterea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, pentru o vreme, diavolul și adepții săi persistă în rebeliunea lor.

Intră în scenă marele răufăcător al poveștii Esterei, Adolf. Oops, scuze. Voiam să spun Haman. Numele lui era Haman. Haman agaghitul. Între agaghiți și Israel exista o dușmănie veche, care se întindea mult înapoi în istorie, așa că lui Haman nu-i plăceau evreii, iar lui Mardoheu, evreul, nici lui nu-i plăcea Haman. Iar animozitatea personală dintre ei urma să crească, în timp ce ura lui Haman față de evrei ca popor urma să se intensifice.

Dar lui Ahașveroș îi plăcea foarte mult Haman. Așadar, un conducător persan se alia cu un arab care îi ura pe evrei. În afară de faptul că Haman era bogat și influent, nu știm de ce. Iar textul inspirat de Dumnezeu, dacă îl citești fără împărțirea în capitole stabilită de oameni, este frapant. Pentru că imediat după ce afli că Mardoheu a salvat eroic viața regelui dintr-un complot de asasinat, citești chiar în următoarea propoziție că „după aceste evenimente” regele l-a onorat pe Haman și i-a acordat cea mai înaltă poziție dintre toți nobilii din regat. Așadar, Haman devine brusc un fel de prim-ministru al regatului, cu mare onoare, mare putere și mare prestigiu. Și acest lucru se întâmplă imediat după ce Mardoheu a câștigat o mare onoare, doar pentru a fi uitat și lăsat în afara porților. Nedreptatea întregii situații este deja aproape copleșitoare. Cu cât mai mult va fi așa când vom afla cât de rău, de viclean și de corupt este, de fapt, Haman.

Regele a poruncit ca Haman să fie tratat ca un rege de către toți ceilalți funcționari ai guvernului care slujeau sub

comanda lui Haman, după bunul său plac. În ascultare de această poruncă, ori de câte ori Haman intra și ieșea pe porțile palatului (unde se plimba liber și cu putere), ceilalți oameni puternici se închinau în fața lui Haman, aducându-i omagiu ca superior al lor.

Mardoheu nu voia să aibă nimic de-a face cu asta. Nu știm dacă Mardoheu s-ar fi închinat cu respect în fața oricărui om sau nu, dar Scripturile arată clar că nicio presiune nu l-ar fi putut convinge să se închine pentru a-l onora pe *acel* om. Haman nu era demn, iar Mardoheu nu s-ar fi închinat în fața lui nici măcar dacă regele i-ar fi poruncit acest lucru sub amenințarea implicită a pedepsei cu moartea. Asta înseamnă să ai convingeri puternice – când nu cedezi nici măcar atunci când viața îți este în pericol.

Până în ziua de azi, când sărbătoresc Purimul, cinstindu-L pe Dumnezeu pentru că le-a salvat poporul de răul lui Haman, evreii se adună în sinagogi pentru citirea cărții Estera și îi ajută pe copii să fie atenți spunându-le: „De fiecare dată când auziți numele lui Haman, bateți din picioare și strigați: «Fie ca numele lui să fie șters!»” Iar copiii, inclusiv fetele care adesea se îmbracă în Estera pentru distracție, fac exact asta. Ei sunt de acord, pe bună dreptate și cu tărie, cu părerea lui Mardoheu despre Haman.

Și Mardoheu nu a adoptat această atitudine riscantă doar dintr-un capriciu sau pentru o clipă, ci în mod repetat și timp de multe zile. Ceilalți oficiali ai guvernului, care l-ar fi putut denunța pe Mardoheu și l-ar fi putut acuza, l-au întrebat inițial pe Mardoheu de ce nu se supunea poruncii regelui de a îngenunchea în fața lui Haman cel Mare. În timpul acestei conversații, Mardoheu le-a spus că era evreu, așa că probabil acesta a fost unul dintre motivele principale. După aceea, se spune că, timp de multe zile, l-au implorat și, probabil, i-au cerut lui Mardoheu să cedeze și să se închine. Dar el a refuzat să se supună, chiar dacă era singur. Chiar dacă Haman i-ar fi putut tăia capul dacă ar fi vrut.

Acești funcționari s-au dus într-adevăr la Haman și i-au raportat că bărbatul era un evreu pe nume Mardoheu, care refuza

în mod intenționat să-i aducă omagiu. I-au spus lui Haman acest lucru pentru că știau că acesta îi ura pe evrei și erau curioși să afle: „O să tolerezi așa ceva din partea *lui*?” Haman, ai cărui ochi, se pare, fuseseră până atunci ațintiți doar asupra lui însuși, a observat acum că bărbatul nu se înclina și nu-i aducea omagiu. Și știind că era un evreu, Haman a râs batjocoritor la ideea de a-l pedepsi doar pe Mardoheu și de a-și continua viața așa cum sugerau funcționarii. Nu, a hotărât Haman, îi va nimici pe toți. Și a început să pună la cale un plan pentru a face acest lucru.

Planul urma să dureze ceva timp. Probabil că îi va lua tot timpul, toți banii și toată atenția pentru a găsi o cale de a ucide fiecare evreu din toate provinciile împărăției care se întindea peste întregul pământ cunoscut. Dar va merita efortul, a presupus Haman. Ar fi dat absolut totul pentru a scăpa de poporul ales al lui Dumnezeu.

Aruncă sorțul

Aici intervine Dumnezeu și preia controlul asupra planurilor lui Haman. După ce Haman vine cu ideea sa despre cum să-l înșele pe rege pentru a-și transforma fantezia de holocaust în realitate, Haman caută îndrumarea zeului sau zeilor săi cu privire la momentul cel mai potrivit pentru a reuși. Scripturile, însă, spuneau deja: „Se aruncă sorțul în poală, dar orice decizie este de la DOMNUL.” (Proverbe 16:33) Haman caută îndrumare cu privire la modul în care să blesteme și să ucidă tot poporul lui Israel prin aruncarea sorților, un mijloc asupra căruia Dumnezeu lui Israel și-a declarat deja suveranitatea. Aceasta este problema cu care se va confrunta oricine crede că poate obține putere spirituală pentru a-i învinge pe copiii lui Dumnezeu. La fel ca Balac, împăratul Moabului, din Numeri 22, care a încercat să angajeze un profet pentru a blestema Israelul în numele său, doar pentru ca Dumnezeu Însuși să vorbească acelui profet angajat și prin intermediul lui și să pronunțe *binecuvântări* asupra Israelului.

Haman aruncă sorțul, care în limba persană a vremii se numea *pur*, de unde provine astăzi denumirea sărbătorii evreiești Purim. Acest lucru se datorează faptului că ei au reușit să înțeleagă că *acest moment* din complotul lui Haman este cel în care Dumnezeu a preluat controlul asupra tuturor evenimentelor care urmau să se întâmple. De acum înainte, tot ceea ce se întâmplă în cartea Estera, inclusiv acțiunile dușmanilor lui Dumnezeu, se va desfășura conform planului *Său*, nu al lor. Și totul începe cu momentul stabilit de modul în care Dumnezeu a făcut ca purul să cadă.

Când Haman a întrebat: „Când ar trebui să programez masacrul în acest an?”, Dumnezeu i-a răspuns prin tragere la sorți: „Peste unsprezece luni și jumătate de acum.” Cu alte cuvinte, cea mai lungă perioadă de timp pe care o putea oferi calendarul. Cel mai mult timp pe care Israelul îl avea la dispoziție pentru a se ruga Lui. Cel mai mult timp posibil pentru ca ei să se pregătească pentru atac. Cel mai mult timp posibil pentru ca evenimentele să se desfășoare așa cum voia Dumnezeu, în fiecare detaliu. Poate că Haman a fost dezamăgit de durata așteptării; dar sorțul se pronunțase, și nu putea face nimic pentru a-l contrazice. El aruncase sorțul și stabilise data.

Haman nu știa că, atunci când va sosi acea dată, Mardoheu va fi acolo să o vadă, după ce îi va fi luat locul lui Haman în guvern, dar Haman va fi deja mort de mult timp, iar trupul său se va fi descompus. „Nu există nici înțelepciune, nici pricepere și nici vreun plan care să reușească împotriva DOMNULUI.” (*Proverbe 21:30*) Dar a complota împotriva unui rege om, fără Dumnezeu și nefericit, era mult mai ușor.

Înșelarea regelui

Haman urma să facă acum ceea ce știa cel mai bine: să-l înșele și să-l manipuleze pe rege. Acum, Haman nu era un om bun sub nicio formă, nici unul înțelept; dar asta nu înseamnă că era un bufon lipsit de talent și incoerent. Când voia să-și dedice tot

efortul și intelectul unei cauze distructive, avea la dispoziție o mulțime de arme în arsenalul său interior cu care să lucreze. Oamenii răi, cu intenții malefice, pot fi dotați și talentați în moduri care îi fac eficienți și productivi în promovarea răului. Așa a fost și cazul lui Haman. În Estera 3:8-9, Haman își pune în aplicare planul de a-l determina pe rege să comită, fără să-și dea seama, dar totuși cu bucurie și de bunăvoie, un act atroce care l-ar fi rănit chiar și pe regele însuși. Acest complot dubios urma să implice cinci pași simultani, pe măsură ce Haman își juca cu măiestrie toate cărțile împotriva evreilor într-o singură mișcare.

Primul pas – **obfuscare/confuzia**. „Există un anumit popor”, îi spune Haman regelui, „care a fost împrăștiat și împărțit printre popoare, în toate provinciile împărăției tale.” El nu numește poporul despre care vorbește. Nu vrea să deschidă o discuție despre cine sunt aceștia cu adevărat, astfel încât regele să nu se concentreze asupra consecințelor reale ale unei acțiuni împotriva lor. *Să nu fim prea clari aici, rege. Nu vreau să înțelegi despre cine îți vorbesc.* Indiferent cât de justificată sau nejustificată este o acuzație împotriva cuiva, îți va fi întotdeauna mai ușor să crezi acuzația dacă este îndreptată împotriva cuiva pe care *nu-l cunoști* decât dacă este împotriva cuiva pe care *îl cunoști*. Și este mai ușor să-i privești pe străini ca pe niște dușmani decât pe vecinii tăi. Așadar, Haman nu spune că vorbește despre evrei — ci doar despre un anumit popor care, din anumite motive, se găsește în număr mic peste tot. De asemenea, este mai ușor să ataci minoritățile decât să propui eliminarea unui număr mare de oameni.

Al doilea pas – **dezumanizarea inamicului și respingerea oricărei simpatii care ar putea fi simțită față de acesta**. Acești oameni sunt diferiți, și sunt diferiți din proprie alegere, afirmă Haman. Ei „se țin deoparte” și urmează obiceiuri care „sunt diferite de ale tuturor celorlalți oameni”. Astfel de cuvinte sunt adesea acceptate ca o punere sub semnul întrebării validă a caracterului unor indivizi sau grupuri. De la bătauși de 12 ani care se simt îndreptățiți să aibă un comportament crud față de

colegii de clasă care nu „se integrează” și poate nici măcar nu încearcă să o facă, până la culturi întregi care batjocoresc o cultură minoritară pentru „infrațiuni” inofensive precum îmbrăcarea diferită, vorbirea unei alte limbi sau ascultarea unor stiluri muzicale diferite – aceasta este o acuzație extrem de eficientă dacă vrei să întorci pe cineva împotriva altora și să-l convingi să închidă ochii în timp ce îi brutalizezi.

Al treilea pas – **crearea unei temeri false față de o amenințare inexistentă**. „Ei nu respectă legile regelui”, a spus Haman în continuare. Este posibil ca acest lucru să fi fost adevărat, din punct de vedere tehnic, în cazul unui singur om dintre ei, dar numai în ceea ce privește o lege pe care regele o adoptase exclusiv în beneficiul lui Haman. Însă nu existau dovezi care să sugereze că minoritatea evreiască respecta legile mai puțin decât orice alt popor din țară. Iar Haman își transformă această jumătate de adevăr tehnic într-o minciună sfruntată, afirmând că este necesar să ne temem de acești evrei care încalcă legea. „Nu este în interesul regelui să-i tolereze”, spune Haman în mod explicit apoi. Evident, adevărul era că, cu siguranță, tolerarea acestor oameni *a servit* interesul regelui. Atât bărbatul care îi salvase viața, cât și femeia pe care o iubea profund și pe care o alesese să-i fie regină se aflau printre ei. Acestea erau două motive întemeiate, înainte chiar de a lua în discuție toți ceilalți evrei.

Pasul patru – **prefăcându-se că dorește să-i facă pe plac regelui**. În realitate, fiecare motiv și dorință pe care Haman le purta în suflet erau pur egoiste și narcisiste. Dar, cu o față impasibilă și o inimă vicleană, Haman își formulează acum cererea cu cuvintele: „Dacă este pe placul regelui, să se facă așa.” Rege, această idee este atât de bună, și atât de bună *pentru tine*, încât este logic să te gândești tu însuși la ea și să-mi ceri să o pun în aplicare în numele tău. Ar trebui să-mi permiți să emit un decret în numele tău, prin care toți acești oameni fără nume, ciudați, subversivi, neascultători și amenințători, care vor să-ți facă rău, să fie pur și simplu nimiciți. Tu și regatul tău veți fi cu

siguranță mai bine fără ei, așa că aş fi fericit să facilitez acest lucru în calitate de prim-ministru al tău. De fapt, țin atât de mult la tine, încât sunt dispus să suport personal costurile.

Acesta este al cincilea și ultimul pas – **Mita**. Dacă ești de acord cu acest plan, stăpâne, voi dona 10.000 de talanți de argint trezoreriei tale regale.

Acum, ți se pare că este o sumă mare de bani? Chiar dacă da, s-ar putea să o subestimezi foarte mult în mintea ta, din cauza cifrei de 10.000, care pare poate realizabilă în mintea noastră. Ce-ai zice dacă v-aș spune că un talent din Imperiul Medo-Persan era echivalentul a 30 de kilograme? Asta înseamnă că vorbim despre 300.000 kg de argint. Deși atât valoarea argintului, cât și cea a monedei noastre fluctuează, această sumă ar fi estimată în prezent la peste *un miliard de lei*.

Poate că acum înțelegeți cum a ajuns Haman să ocupe acea poziție în regat. Era, probabil, cel mai bogat cetățean al acestuia și a combinat această bogăție cu o lipsă de rușine, istețime, lingușire și abilități de intrigă de neegalat. Oamenii bogați, cu limbi ca focul, își pot urmări deschis cele mai josnice dorințe și totuși să se bucure de respect și de susținerea unor oameni care ar trebui să știe mai bine.

Așadar, două versete mai târziu, regele a fost convins de idee — chiar dacă nu știa cu adevărat în ce consta aceasta. El credea că o anumită amenințare la adresa sa și a intereselor sale urma să fie eliminată, iar acest lucru i-a fost suficient pentru a-și ceda puterea legislativă lui Haman. A luat inelul folosit pentru semnarea legilor irevocabile, pe care îl purta la degetul său, și l-a înmănat, împreună cu puterile sale, lui „Haman, fiul lui Hamedata, agaghitul, dușmanul iudeilor” (Eстера 3:10). Și i-a spus: „În ceea ce privește poporul, fă-i așa cum crezi că este bine!”

Haman nu a mai pierdut timpul. A convocat pe toți secretarii regali însărcinați cu redactarea legilor. Le-a dictat o nouă lege, redactată nu în numele său, ci în numele regelui. În

fiecare limbă, legea porunca în fiecare provincie „uciderea și stârpirea tuturor iudeilor, tineri și bătrâni, copii și femei, într-o singură zi, și anume în ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea, adică a lunii Adar, precum și jefuirea bunurilor lor.” (*Estera 3:13*) Cuvinte înfricoșătoare și o lege de un rău de neimaginat. Dar nu treceți cu vederea partea referitoare la ziua în care urma să se întâmple acest lucru. Țineți minte că era ziua aleasă de Dumnezeu iudeilor, Dumnezeu Hadasei și al lui Mardoheu, prin aruncarea purului/sorțului. Nu uitați că El este Cel care conduce aici, așa cum este pretutindeni și în orice moment.

Chiar dacă evreii se aflau în captivitatea pe care și-o provocaseră singuri, Dumnezeu tot veghea asupra lor în zilele exilului. Ca popor, fuseseră necredincioși, ba chiar idolatri. L-au forțat să acționeze. L-au forțat să-i pedepsească, lăsându-i pe dușmanii lor (și ai Lui) să-i cucerească și să-i scoată din țara promisiunii și a binecuvântării. Dar Dumnezeu a rămas la conducere și a vegheat asupra lor în iubirea Sa. Iar răul pe care dușmanii Săi l-au făcut celor aleși ai Săi urma să fie răzbunat. Aceștia fuseseră folosiți pentru a duce la îndeplinire mustrarea lui Dumnezeu asupra celor iubiți ai Săi, dar motivele proprii ale acelor dușmani fuseseră rele. Iar un Dumnezeu sfânt îi va trage la răspundere, pe bună dreptate. Suveranitatea lui Dumnezeu se extinde chiar și asupra controlului asupra dușmanilor Săi și asupra circumstanțelor cu care se confruntă acești dușmani.

Acum douăzeci și șase de ani, am fost invitat în calitate de vorbitor la un miting pro-viață în aer liber, organizat în campusul Universității Penn State din orașul State College, Pennsylvania. Când mi-am început discursul, cuvintele mele prin care apărăm copiii de o moarte dureroasă și violentă prin avort l-au înfuriat pe același diavol care îl conducea pe Haman cu milenii în urmă, precum și pe una dintre adepții săi prezenți acolo, în campus. Ea și diavolul nu doreau ca ceea ce spuneam să fie auzit. Așa că și-a așezat difuzoarele la ferestrele de deasupra străzii unde se afla podiumul de la care vorbeam și a început să dea radioul la maxim,

acoperindu-mi parțial vocea, deoarece zgomotul ei concura cu sistemul de sonorizare al evenimentului. Dar la câteva secunde după ce a început asta, a început o nouă melodie la postul de radio secular de succes pe care îl asculta. Era melodia Madonnei din anii '80, „Papa, don't preach”. Această melodie este, de fapt, o poveste scrisă din perspectiva unei tinere care a rămas însărcinată în afara căsătoriei și care își pledează cauza în fața tatălui ei dezamăgit, care vrea ca ea să aleagă soluția ușoară a avortului. În versuri, femeia îi spune: „Tată, nu-mi ține predici. Sunt într-o situație foarte dificilă. Tată, nu-mi ține predici. Nu mai pot dormi, dar m-am hotărât. O să-mi păstrez copilul. O să-mi păstrez copilul.” Le-am spus ascultătorilor în acel moment: „Aici descoperim adevărul încurajator că Dumnezeu nostru va ieși victorios, chiar și atunci când trebuie să preia controlul asupra planurilor dușmanilor Săi. Iată că ei încearcă să ne reducă la tăcere mesajul, iar El face ca melodia de la radio să fie una rară, care îl susține.” Ea a oprit radioul și a închis geamul, iar eu am continuat să vorbesc în ceea ce îmi amintesc ca fiind unul dintre cele mai reușite discursuri de mobilizare pro-viață pe care le-am ținut în cei 8 ani în care am călătorit prin stat pentru a face acest lucru.

Când lucrurile merg prost în lumea din jurul nostru, este convenit să ne întristăm din cauza păcatului și a lucrurilor care-L întristează pe Duhul Sfânt. Dar noi nu ne întristăm așa cum se întristează lumea. Pentru că avem o speranță sigură și un viitor. Dumnezeu va învinge în cele din urmă, iar victoria Sa viitoare este în favoarea noastră. Și în tot timpul care se va scurge de acum până atunci, în orice situație, dușmanii Săi, atât cei demonici, cât și cei umani, sunt limitați doar la ceea ce El permite. Și uneori El le permite chiar să facă ceva doar pentru a le zădărnici eforturile în mod public, pentru a Se slăvi pe Sine și pentru a-Și elibera copiii, distrugându-i în același timp pe cei care se ridică împotriva Lui. Asta era soarta lui Haman. El nu știa acest lucru, dar era totuși adevărat.

Iar când legea a fost promulgată, capitala Susa era

cuprinsă de agitație din cauza ei, dar Haman și împăratul au petrecut și au băut împreună, sărbătorind. Aceasta este o imagine a lumii noastre de astăzi. Cei dreți din țară „suspina și gem din cauza tuturor urăciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei” (Ezechiel 9:4), în timp ce cei răi „mănâncă, beau și se bucură”. Ei sunt ca niște petrecăreți pe un iaht care se apropie de o cascadă neașteptată, pe punctul de a se prăbuși în prăpastie spre propria lor distrugere. Nu o vor vedea venind până când nu va fi prea târziu pentru ei. Dar noi, copiii lui Dumnezeu, putem privi înainte cu încredere, așteptând cu nerăbdare dulcea victorie pe care Mântuitorul nostru a câștigat-o deja pentru noi și pe care ne-o va dăruia în curând. Împărăția va fi moștenită de cei dreți la sfârșit. Și când judecata lui Dumnezeu se abate asupra unui ținut, El Își protejează slujitorii dreți care au fost atât de tulburați de păcatele din acel ținut. În Ezechiel 9, El a descris o zi iminentă a mâniei Sale împotriva națiunii: „DOMNUL i-a zis: «Străbate cetatea, străbate Ierusalimul și fă un semn pe frunțile celor ce suspina și gem din cauza tuturor urăciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei.» Iar celorlalți le-a spus în auzul urechilor mele: „Străbateți cetatea în urma lui și ucideți! Ochii voștri să nu arate milă și să nu cruțați pe nimeni! Bătrâni și tineri, fecioare, copii și femei, pe toți să-i ucideți! Însă pe toți cei care au primit semnul să nu-i atingeți!” (Ezechiel 9:4-6a)

Ar trebui să fim încurajați să auzim astfel de cuvinte în vremuri ca acestea în care trăim.

Dar în acel moment, era un timp de doliu și un timp de acțiune. Călăuzirea lui Dumnezeu le-a dat copiilor Săi, Mardoheu și Estera, suficient timp pentru amândouă.

Estera, capitolul al patrulea

Un timp pentru jale și un timp pentru acțiune

*“Dacă te clatini în ziua necazului, mică îți este puterea.
Scapă-i pe cei duși la moarte și oprește-i pe cei ce merg la
înjunghiere clătinându-se!
Dacă spui: „Iată că n-am știut lucrul acesta!” crezi că nu vede
Cel Ce cântărește inimile? Nu va cunoaște Cel Ce veghează
asupra vieții tale și nu-i va răsplăti El fiecărui om după fapta
lui?” (Proverbe 24:10-12)*

*„Fiți tari, fiți tari, fiți **tari** în Domnul,
Și aveți curaj, căci El este Călăuza noastră.
Fiți tari, fiți tari, fiți **tari** în Domnul,
Și bucurați-vă, căci victoria este a voastră.”
– refrenul unui imn*

Un moment de doliu

Dacă ar fi vorba de o serie de filme în loc de o carte, acest capitol s-ar putea deschide cu o muzică melancolică răsunând în fundal, în timp ce ne apropiem cu camera pentru a vedea disperarea de pe chipul lui Mardoheu. Este îmbrăcat în pânză de sac, după ce și-a sfâșiat hainele pentru a ilustra sfâșierea inimii sale. Are cenușă frecată pe frunte și pe obraji. Pieptul lui Mardoheu se ridică și coboară în timp ce vocea lui se înalță în plâns, ochii lui fiind plini de lacrimi care curg în șiroaie, lăsând urme prin cenușă înainte de a dispărea în barba lui dezordonată. Melodia obsedant de tristă continuă. În această stare, Mardoheu străbate orașul, și „s-a jelit cu strigăte mari și amare.” (*Estera 4:1*)

A trebuit însă să se oprească la porțile regale ale palatului.

Era în regulă să fie îmbrăcat elegant, dar nimănui nu i se permitea să intre pe teritoriul palatului în haine *de doliu*. Măreția de neegalat a funcției regale nu putea permite nefericirea în prezența sa, iar Ahașveros era un om prea fragil ca să o suporte, chiar dacă ar fi fost posibil. (Citiți în cartea lui Neemia relatarea despre întâlnirea ulterioară a fiului lui Ahașveros cu un paharnic care a comis *gafa* de a intra în prezența regelui cu o înfățișare posomorâtă, și veți înțelege de ce Estera a reacționat așa cum a făcut-o la plânsetele și gemetele lui Mardoheu, îmbrăcat în sac, aflate la auzul și în raza vizuală a palatului.)

Versetul 3 ne spune că, în fiecare provincie a regatului, evreii se comportau exact ca Mardoheu, dar se pare că numai el a avut îndrăzneala să-și manifeste doliul chiar acolo unde împăratul ar fi putut afla despre asta, punându-se astfel în pericol. Poți spune ce vrei despre nivelul de înțelepciune al lui Mardoheu, dar cu siguranță a dat dovadă de *îndrăzneală*. Nu-i păsa ce credeau ceilalți când refuza în mod ostentativ să-i aducă omagiu lui Haman și nu-i păsa dacă sensibilitatea delicată a împăratului era jignită de manifestarea sa de doliu în urma consecințelor acelui eveniment. Era un moment de doliu și nimeni nu-l putea opri.

Estera a încercat totuși, cu nervozitate, să-l oprească. Biblia ne spune că acest lucru „a întristat-o profund”, iar ea i-a trimis repede haine ca să le îmbrace în locul sacului. Dar el a refuzat categoric. Era un moment de doliu.

Estera a trimis un eunuc însărcinat să se ocupe de nevoile reginei, poruncindu-i să obțină un răspuns cu privire la comportamentul lui Mardoheu. Eunucul, pe nume Hatac, s-a întors, trimis de Mardoheu să-i povestească Esterei tot ce se întâmplase, cel puțin o parte din lucrurile de care ea fusese ferită, inclusiv „suma exactă de argint pe care Haman promisese să o plătească vistieriei împăratului, în schimbul stârpirii iudeilor”. (*Estera 4:7b*) Se pare că Mardoheu și-a ales locul în care să plângă și să se vaite în mod ostentativ tocmai pentru a atrage astfel atenția Esterei. Deoarece avea și o copie a edictului împăratului, pe care i-a trimis-o, împreună cu un mesaj în care i se

spunea că trebuie „să meargă la împărat, să caute bunăvoința lui și să stăruiască pe lângă el pentru poporul ei”. (*versetul 8*) Era momentul să acționeze.

O întrebare adresată fiecărui copil al lui Dumnezeu, în fiecare secol:

În versetele care urmează, dincolo de zidurile palatului și prin intermediul unui mesager, Mardoheu îi vorbește Esterei, spunându-i că voia lui Dumnezeu era să-i protejeze pe evrei de Haman și dându-i de înțeles că Dumnezeu ar fi putut-o așeza în poziția pe care o deținea „pentru o vreme ca aceasta”, astfel încât ea să poată fi instrumentul Său de protecție.

Înainte de a continua, ar putea cuvintele lui Mardoheu să se aplice literalmente nouă, astăzi? Pe scurt, da.

Cine știe dacă nu cumva Dumnezeu te-a așezat acolo unde te afli tocmai pentru un moment ca acesta? Aceasta devine o întrebare pentru fiul lui Dumnezeu în fiecare secol. La această chemare a răspuns o mare parte a lumii în anii 1940, când Hitler încerca să-i extermine pe evrei. Hitler nu mai este, dar Satana este încă aici. Iar Satana a fost întotdeauna un ucigaș de copii nemilos și însetat de sânge. El se folosește de guverne pentru a-și îndeplini planurile. Legile actuale ale guvernului nostru reprezintă o sentință la moarte pentru un număr imens de copii aflați în pânțe. Umanitatea și personalitatea copilului încă din momentul concepției sunt incontestabil clare în Cuvântul lui Dumnezeu, la fel ca și caracterul absolut greșit al avortului. (Vezi Psalmi 139:13-16; Ieremia 1:5; Geneza 25:22-24; Ieremia 22:3; Deuteronom 30:19; Psalmul 10; Proverbe 17:15; Exodul 21:22-25; Psalmul 94; Proverbe 6:17; Isaia 1:15-17; și Luca 1:39-44 pentru a începe să înțelegi.)

“Cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns?”

Pentru un urmaș al lui Cristos, nu există nicio scuză pentru a nu lua apărarea acestor ființe fără apărare. Nicio scuză pentru a

rămâne tăcut și a te bucura de bogăția și prosperitatea țării atunci când această prosperitate este cumpărată cu sângele copiilor vărsați în spitalele noastre, cu consimțământul deplin și aprobarea liderilor pe care i-am numit noi înșine. Pentru a lua apărarea copiilor, ar trebui să ne asumăm un risc mult mai mic decât Estera, ceea ce face ca tăcerea și inacțiunea noastră să fie de neiertat. De neconceput. Dar, din nefericire, e adevărat.. Câți bărbați creștini din lumea de astăzi sunt conștienți de măcelul de nevinovați care are loc, dar nu reușesc să-și adune curajul pe care l-a arătat o femeie pe nume Estera, chiar dacă ea a riscat mult mai mult? Există bărbați creștini care nu iau apărarea copiilor nenăscuți pentru că se tem de un mic disconfort în încăpere. Există bărbați creștini care nu iau apărarea copiilor nenăscuți pentru că, de fapt, consideră că problemele politice temporare sunt mai importante. De neconceput. Dar, din nefericire, aceasta este realitatea.

Ce veți spune voi, bărbații creștini tăcuți, când o veți întâlni pe Estera în rai? Ce rușine pentru voi că eroismul și curajul ei le-au depășit cu mult pe ale voastre! Dacă răspunsul vostru este ceva de genul: „Știu că ar trebui să încerc să salvez măcar pe unii dintre ei cu timpul, banii, votul și vocea mea, dar...”, atunci v-aș spune doar: încetați să mai căutați scuze și faceți ceva pentru a opri avortul. Nimeni nu vă va uide dacă încercați să opriți avortul. Și chiar dacă ar face-o, un bărbat adevărat nu ar putea decât să fie mândru de reacția sa dacă ar înfrunta moartea pentru a preveni vărsarea de sânge a unor fete nevinovate, în loc să se salveze pe sine în detrimentul lor.

Nu considera că propria ta prosperitate sau câștigul financiar reprezintă o chestiune demnă de votul tău. Dacă votezi pentru un Haman deoarece crezi că asta îți va umple portofelul sau îți va face viața mai confortabilă, o parte din sângele nevinovat pe care această națiune îl varsă se va împrăștia pe mâinile tale. Și Dumnezeu îl va vedea acolo.

Mulțumește-I lui Dumnezeu că te-a pus într-o astfel de poziție într-un astfel de moment, oferindu-ți ocazia de a avea un

cuvânt de spus în privința faptului dacă națiunea ta va lua sau va proteja vieți nevinovate. Apoi îndepliniți-vă responsabilitatea. Rugați-L pe Dumnezeu să răspundă la rugăciunile și acțiunile poporului Său, salvând copiii și înlocuind liderii aroganți care susțin avortul cu lideri umili care urmează voia lui Dumnezeu.

Ajutați financiar și activ centrele pro-viață pentru gravide să salveze vieți în comunitatea voastră și implicați-vă biserica în această acțiune în mod regulat și cu entuziasm.

Exprimă-te des împotriva avortului, atât în public, cât și în privat, și încurajează fiecare bărbat și fiecare membru al bisericii să facă la fel. Exprimă-te cu tărie, fără ezitare sau compromisuri slabe. Dacă ești jignit de alții pentru asta, fii bărbat, nu copil, și îndură. Bebelușii merită sacrificiul tău. Ia apărarea lor.

Duceți o viață morală din punct de vedere sexual, așteptând până la căsătorie pentru a avea relații sexuale și rămânând fideli soției voastre fără excepție. Învățați-vă fiii și fiicele să se angajeze la același lucru. Perseverați în a trăi alături de toți copiii voștri și în a-i crește, împreună cu mama lor. Propovăduiți tuturor familiilor din biserica voastră principiile morale după care trăiți, conform planului lui Dumnezeu, și rugați-vă ca viața dreaptă să se înmulțească, iar păcatul sexual să fie stăvilit.

În anii ce vor urma, Dumnezeu va crea mulți copii după chipul Său și îi va așeza în pântecele mamei. Mulți dintre ei vor trăi sau vor muri ca urmare a ceea ce fac sau nu fac creștinii. Ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu, nu te amăgi singur considerându-te doar un simplu ascultător al acestuia. (Viața voastră veșnică este un dar gratuit al lui Dumnezeu, dar răsplata voastră în cer depinde, în parte, de faptul dacă ajutați la salvarea copiilor de avort sau dacă ignorați strigătele lor.) „Așadar, cel care știe să facă ce este bine, dar nu face, este vinovat de păcat.” (Iacov 4:17) Pentru voi și pentru mine, acum, în generația noastră, așa cum a fost și pentru Estera, acesta este momentul să acționăm.

E momentul să acționăm

„Convinge-mă să fac ceea ce trebuie”

Nu e vorba că Estera și-a asumat imediat rolul de eroină. A fost nevoie de câteva discuții – de ceva convingere. Iar Mardoheu, figura paternă din viața ei, s-a ridicat la înălțimea sarcinii. Uneori, chiar și cei mai eroici dintre noi ar putea avea nevoie să fie convinși să facă ceea ce trebuie. Așadar, uneori rolul pe care suntem chemați să-l jucăm este acela de a-i întări, mângâia și convinge să acționeze pe cei aflați în poziții de putere, astfel încât aceștia să fie pregătiți să acționeze. La început, Estera a trebuit să fie convinsă să facă ceea ce era corect și a avut nevoie de puterea tatălui ei adoptiv de pe pământ și a Tatălui ei din ceruri pentru a-și dezvolta hotărârea de a duce la îndeplinire această misiune. Pentru că ceea ce i se cerea să facă nu era deloc ușor și nu putea fi realizat fără teamă. Ar fi trebuit să riște tot ce îi dăduse Dumnezeu prin ridicarea ei la rangul de regină, precum și tot ce mai avea, inclusiv propria viață. Avea toate motivele logice să creadă că, dacă ar fi adoptat această poziție, ar fi murit.

Riscul pentru viața ei era real. Foarte real.

Versetul 11 din cartea Estera 4 este un verset biblic mai lung decât majoritatea. Acesta redă răspunsul inițial al Esterei la îndemnul lui Mardoheu de a acționa și dezvăluie o parte din motivele temerii ei inițiale, foarte întemeiate: „Toți slujitorii împăratului și fiecare popor din provinciile împăratului știu că orice bărbat sau orice femeie care intră la împărat, în curtea interioară, fără să fie chemat, este dat morții prin lege. Doar dacă împăratul îi întinde sceptrul de aur, este lăsat în viață. Nici eu n-am mai fost chemată să merg la împărat de treizeci de zile!”

Nimănui nu-i era permis să-l întrerupă pe rege la curte fără invitație. Nimănui.

Nimeni nu era considerat demn de prezența regelui pe tron, cu excepția cazului în care regele avea un motiv personal să-

l dorească acolo. Nimeni.

Așadar, dacă cineva, inclusiv regina sa, îndrăznea să intre fără invitație, era condamnat la moarte. Nici măcar nu era nevoie ca regele să pronunțe sentința sau să aprobe execuția. Cel suficient de îndrăzneț să pătrundă fără a fi chemat de rege murea imediat pentru asta. Cu excepția cazului în care regele decidea chiar în acel moment că **îi plăcea** intruziunea și cruța viața celui care îndrăznise să pătrundă în fața tronului, întinzându-și sceptrul de aur, recunoscând dreptul intrusului de a rămâne acolo și de a rămâne în viață.

„Da”, probabil că te gândești, „dar cu siguranță nu ar lăsa ca **regina sa** să fie pedepsită pentru că i-a încălcat dorințele și l-a umilit în fața curții, nu-i așa?”

Spune-i asta lui Vaști. Las-o pe ea să-ți povestească cum a fost pentru ea să-și crească copiii fără să-l vadă vreodată pe tatăl lor, totul din cauza unui singur moment din viața ei în care l-a nemulțumit. Ea fusese o regină de o mare frumusețe fizică — atât de mare încât el a vrut să se laude cu ea într-un gest de auto-glorificare, sub influența alcoolului. El fusese complet îndrăgostit de ea, uimit de ceea ce simțea când o privea, iar asta nu a ajutat-o deloc când ea a încălcat regulile și i-a rănit sentimentele, făcându-l să pară slab.

Estera cunoștea aceste lucruri prea bine. Și știa că, deși și acest rege îi găsea frumusețea foarte plăcută, asta nu ar fi fost suficient pentru a o salva de consecințe dacă ar fi făcut vreodată ceva greșit.

Și, pe deasupra, haremul acestui rege era un pahar care se revărsa de femei frumoase, atât de plăcute ochiului și de satisfăcătoare pentru poftele trupești, încât se părea că nici măcar nu se gândise la soția sa în ultima lună. Oare începuse să se plictisească de ea? Sau, mai rău, era supărat pe ea din vreun motiv? Dacă era așa, asta făcea situația cu atât mai periculoasă, pentru că el ar fi căutat un pretext sau o ocazie să pornească din nou la vânătoare de regine. Un bărbat care nu se mulțumește cu o

singură soție nu se va opri nici la două. A scăpa de a doua ar fi fost chiar mai ușor decât prima dată. Ce ar fi putut-o proteja pe Estera de un destin sumbru dacă ar fi ascultat sfatul lui Mardoheu și ar fi încălcat legământul față de soțul ei, regele ei?

Iar cel mai de încredere și mai puternic sfetnic al regelui era chiar Haman. Haman dovedise deja că putea să-l manipuleze pe rege și să-i influențeze deciziile. Ce s-ar întâmpla dacă ar afla de planul Esterei și ar încerca să-l învrăjbească pe rege împotriva miresei sale înainte ca aceasta să acționeze? Atunci, ea ar intra într-un fel de capcană. L-ar fi găsit pe rege așteptându-o pe tron, întrebându-se dacă Haman avea dreptate și dacă această regină ar fi într-adevăr atât de îndrăzneță încât să intre fără invitația de care știa că avea nevoie. Fața lui încruntată ar fi aprobat acțiunile gărzilor de la palat, care s-ar fi năpustit imediat să o prindă, să-i pună cu forța un sac transpirat și urât mirositor pe cap și să o scoată din încăpere fără să scoată un cuvânt. Și i-ar fi tăiat imediat capul de pe umeri. Poate că în noaptea după ce Mardoheu a apărut îndurerat la porți, Estera a dormit agitat, tulburată de coșmaruri în care se petreceau astfel de lucruri.

Cuvintele lui Mardoheu au arătat însă ceea ce adesea nu vedem în fața pericolului: că inacțiunea poate fi la fel de riscantă pentru noi ca și a sta cu tărie împotriva dușmanilor noștri. Dumnezeu va aduce eliberarea pentru Israel într-un fel sau altul, Estera. Știm că acest lucru este adevărat; El a promis-o de prea multe ori ca să o trecem cu vederea, și Și-a ținut deja cuvântul în această privință de prea multe ori ca să uităm. Bazează-te pe asta. Consideră-o chiar ca pe un lucru cert. Dumnezeu va ieși victorios, iar cei care se ridică împotriva celor aleși ai Săi, a celor binecuvântați ai Săi, a celor dragi ai Săi, vor cădea. Da, acești dușmani declarați ai Lui și ai poporului Său — vor pieri în *flăcări*. Dar iată ce trebuie să iei în considerare, Estera: *Tu* vei fi mântuită personal? Familia *ta* va scăpa cu bine? Dumnezeu S-a angajat să-Și păzească poporul. Dar dacă nu crezi în promisiunea Lui și nu acționezi în conformitate cu ea prin credință, ce s-ar putea întâmpla cu *tine*? Ei bine, tu și familia ta ați putea pieri.

Victoria nu este obținută doar pentru că faci parte din grupul potrivit; uneori, pentru fiecare individ în parte, aceasta presupune îndeplinirea responsabilităților personale. Uneori trebuie să ne trăim credința și să facem ceea ce este drept, iar atunci ne vom afla sub protecția Sa perfectă. „Ochii DOMNULUI sunt asupra celor drepecți, iar urechile Lui ascultă strigățul lor după ajutor. Fața DOMNULUI este îndreptată împotriva celor ce săvârșesc răul, ca să le șteargă amintirea de pe pământ. Când cei drepecți strigă, DOMNUL îi aude și îi scapă din toate necazurile lor. DOMNUL este aproape de cei cu inima zdrobită și îi izbăvește pe cei cu duhul zdrobit. Cel drept are parte de multe necazuri, dar DOMNUL îl scapă din toate. El îi păzește toate oasele și niciunul măcar nu îi va fi rupt.” (*Psalmi 34:15-20*) Așadar, credința noastră, manifestată prin fapte drepte, ne garantează siguranța supremă. Dacă acționezi nedrept, ca lașii care fug în Egipt după protecție, respingând poruncile lui Dumnezeu, ești pierdut.

Estera, așadar, nu și-ar fi riscat doar viața și traiul ascultând de Dumnezeu și neascultând de oameni, ci și alegând „calea sigură” opusă, aceea de a rămâne tăcută. Dacă moartea este riscul în orice caz, de ce să nu alegi riscul care vine cu promisiunea Domnului de favoare și protecție? Ar fi cel mai practic să trăiești prin credință în Dumnezeu și în promisiunea Lui și să spui: „Dacă pier, atunci pier. Dar voi face ceea ce este corect, pentru că aceasta este singura mea speranță. Și dacă Dumnezeu m-a pus în acest timp, loc și situație pentru ca eu să pot sta de partea Lui, atunci aceasta este singura alegere corectă, iar a te ascunde în tăcere, cuprinsă de frică, este singura alegere greșită.”

Așadar, amenințarea regelui era foarte reală. Dar putem avea încredere în Dumnezeu în astfel de situații. Vă amintiți de Șadrac, Meșac și Abed-Nego? În împărăția care a precedat-o pe cea a persanilor în stăpânirea asupra poporului lui Dumnezeu, acești bărbați fuseseră aduși în fața regelui însuși, sub acuzația că nu i-au slujit zeii și nu s-au închinat chipului de aur pe care acesta îl zidise. El le-a oferit șansa să se răzgândească, să se pocăiască și să se închine în acea zi, provocându-i cu o întrebare menită să-i

intimideze sub amenințarea de a fi arși de vii în flăcările celui mai fierbinte cuptor imaginabil: „Și care este Dumnezeul acela care vă va izbăvi din mâna mea?” (*Daniel 3:15*)

Acum, știți deja cum se termină povestea aceea. Așa că vreau să vă rog să vă puneți în locul lor, prefăcându-vă că nu știți. Pentru că, deși Dumnezeu făcuse o promisiune generală prin Isaia că va fi alături de copiii Săi când vor trece prin foc, Dumnezeu nu le-a spus în mod specific celor trei că va sta alături de ei în acel foc, protejându-i atât de bine încât să nu transpire nici măcar un strop. El nu le-a spus că nici măcar hainele lor nu vor miroși a fum. Nu le-a spus că singurele lucruri care vor arde vor fi frânghiile cu care erau legați și soldații care i-au aruncat în cuptor. Așa că ei nu știau asta. Imaginați-vă pentru o clipă că *voi* nu știți asta. Citiți povestea din Daniel 3 ca și cum ar fi prima dată când auziți aceste lucruri. Și întrebați-vă ce fel de credință în Dumnezeul cel viu a fost necesară pentru a răspunde la batjocura lui Nebucadnețar așa cum au făcut-o cei trei condamnați.

“O, Nebucadnețar, noi n-avem nevoie să-ți răspundem în această privință! Iată, Dumnezeul nostru, Căruia Îi slujim, poate să ne scape din cuptorul aprins și ne va izbăvi și din mâna ta, împărate! Și chiar dacă nu va fi așa, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina statuii de aur pe care ai ridicat-o.” (*Daniel 3:16-18*)

Să analizăm în profunzime acest răspuns, cuvânt cu cuvânt și frază cu frază, pentru a nu pierde din vedere niciuna dintre comorile pe care ni le oferă. **Regele Nebucadnețar** — l-au identificat pe cel cu care vorbeau, pe cel care îi amenința. Nu au negat că era regele de drept, nu i-au batjocorit numele, nu l-au disprețuit și nu l-au ignorat. **Nu avem nevoie să ne apărăm** — Dumnezeu ar putea face asta dacă dorește, iar dacă nu dorește, nu are rost să o facem noi. În fața ta — Nu ne apărăm **în fața ta**, pentru că, în ultimă instanță, stăm acum în fața Dumnezeului pe care tu Îl provoci la duel. Și dacă ne obligi să alegem de partea cui suntem în această chestiune, noi suntem de partea Lui. **Dacă suntem aruncați în cuptorul aprins** – nu ne aruncăm noi înșine

acolo și nu facem nimic rău aici; așa că, dacă ajungem în acel cuptor, nu este vina sau responsabilitatea noastră – vom fi fost *aruncați* în el de dușmanii unui Dumnezeu sfânt, care acționează în mod nedrept. **Dumnezeul pe care Îl slujim este în stare să ne izbăvească din el** – nu este niciodată înțelept să crezi că puterea ta s-ar putea compara cu cea a Creatorului tău. Ne întrebăm ce Dumnezeu ne-ar putea izbăvi din mâna ta? Unul singur, dar El este Cel pe care noi Îl slujim în locul zeilor tăi. El stă în ceruri și face tot ce-I place. Așadar, dacă Îi place să ne izbăvească, mâna ta nu este *nici pe departe* suficient de puternică pentru a-L opri. Și nici măcar un cuptor înflăcărat nu ne-ar putea face rău dacă ne arunci în el, iar Cel care a creat focul ne apără de pericolul acestuia. Așa că iartă-ne că nu tremurăm în fața amenințărilor tale. Sunt amenințări goale, dacă Dumnezeu nu-ți permite să le duci la îndeplinire. **și El ne va izbăvi din mâna Majestății Voastre.**--Și, apropo, dacă ne omori, tot noi câștigăm; pentru că Dumnezeu ne poate dărui viața chiar și după moarte, așa că El ne va izbăvi din mâna ta chiar dacă mâna ta ne aruncă într-un cuptor ca să murim. **Dar chiar dacă El nu o va face**—dacă ne lasă să murim astăzi, și s-ar putea să o facă, atunci să se împlinească voia Lui, și noi o vom accepta. Pentru că El este vrednic de cinstea noastră, vrednic de încrederea noastră, vrednic să ne închinăm și să îngenunchem în fața Lui. Zeii voștri nu sunt, dar El este. Și El este vrednic de viețile noastre. Dacă ți-am asculta porunca acum, ne-am salva viețile închinându-ne zeilor tăi; iar aceștia nu sunt demni, așa că nu vom face asta. Dumnezeul pe care Îl slujim este demn de viața noastră, de credința noastră, de ascultarea noastră veșnică. Chiar dacă asta înseamnă că vom muri cu adevărat pentru El. **Vrem să știi, Majestate**—nu ne ascundem și nu ne ghemuim într-un colț, ținându-ne credința secretă. Tu ești regele și ai măreția ta, dar nu ascultăm de tine pentru Dumnezeul nostru și *vrem* să știi asta. **că nu vom sluji zeilor tăi și nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai ridicat.** - - Indiferent ce s-ar întâmpla, suntem hotărâți. Chiar și sub amenințarea cu moartea, nu-i vom sluji pe zeii tăi falși. Chiar dacă ne ameninți cu o durere care ar face chiar și pe cei mai duri dintre bărbați să țipe, *niciodată* nu ne vom pleca.

Aveau toate motivele să creadă că, în doar o clipă, vor fi aruncați în cuptor pentru că au rostit acele cuvinte, și toate motivele să creadă că flăcările le vor topi carnea și le vor carboniza oasele în timp ce vor suferi și vor striga de durere. Și totuși, stăteau acolo, neclintiți, și au rostit acele cuvinte fără niciun tremur în glas.

Dar Dumnezeu i-a salvat. Uneori face asta în astfel de situații. Iar alteori nu.

Vă amintiți de Ștefan? El le-a vorbit conducătorilor religioși din Faptele Apostolilor 7 cu aceeași putere, cu o credință la fel de puternică și cu o condamnare la fel de îndrăzneță a credințelor false ale celor care se opuneau lui Cristos. Și Dumnezeu nu l-a salvat de cei care îi doreau moartea. Acești oameni însetați de sânge au obținut tot ce și-au dorit în acea zi și s-au culcat în acea noapte simțindu-se victorioși. Dar Ștefan a avut mângâierea Mântuitorului său, chiar înainte de a muri și de a intra în ceruri. I s-a îngăduit să vadă viața de apoi și să-L vadă pe Cristos stând la dreapta tronului lui Dumnezeu, cinstindu-i jertfa și cuvintele de adevăr pe care le rostise și care îi provocaseră moartea iminentă.

Uneori, El îi salvează pe cei care Îl apără de persecuție. Alteori, îi salvează după ce a permis persecuția. El este vrednic de loialitatea noastră și demn de încredere, astfel încât să ne punem viețile în mâinile Lui în orice situație.

Moartea ne-ar putea surprinde pe oricare dintre noi în orice moment și în numeroase feluri. Dar niciun motiv de moarte nu ne-ar putea aduce vreodată mai multă bucurie, plăcere, onoare și glorie decât să fim doborâți de oameni răi și puternici care vor să ne omoare pentru că îl iubim pe Dumnezeul perfect al tuturor. Noi nu *căutăm* martiriul. Este mai bine să trăim în continuare și să-L slujim pe Cristos spre binele poporului Său, dacă aceasta este voia Lui. (*Vezi Filipeni 1:19-26*) Dar a muri este un câștig, așa că, dacă vine martiriul — dacă planul lui Dumnezeu este să ne aleagă pe mine și pe tine să fim printre cei puțini pe care El nu-i

însoțește prin foc, ci îi susține la dreapta Tronului — atunci trebuie să-l primim cu bucurie nemărginită. (Vezi Matei 5:12.)

Știind că probabil ar fi murit dacă ar fi luat atitudine — chiar dacă ar fi putut fi în siguranță, cel puțin pentru o vreme, dacă ar fi tăcut — și știind că soarta poporului ar fi putut fi salvată dacă ar fi luat apărarea acestuia, Estera s-a încrezut în Dumnezeu, s-a rugat și I-a ascultat porunca.

Și a salvat lumea salvând poporul evreu.

Să nu se mândrească nimeni dintre noi dacă dăm dovadă de mai puțin curaj și încredere în Domnul decât a arătat ea în acea zi, când riscăm mult mai puțin luând atitudine, în timp ce eternitatea sufletelor pierdute care au nevoie de Evanghelie este în joc. Trăim în acest timp deoarece scopul de a vesti Evanghelia acestei generații răătăcite este responsabilitatea noastră. Am fost așezați aici pentru un astfel de moment, „ca să salvăm pe unii cu orice preț”. Tăcerea nu este de aur. A rosti Cuvântul lui Dumnezeu, la timp și la netimp, cu strigătul de luptă „Suflete pentru Isus” răsunând în inimile noastre, trebuie să fie centrul vieții noastre, zi după zi după zi. Hamanii lumii se vor opune nouă. Ei au o putere mai mare în ei înșiși decât avem noi singuri. Dar nu vă temeți de ei. Temeți-vă de Domnul, Care cunoaște adevăratul motiv pentru care îi inspiră să construiască spânzurătoare pe care să ne spânzure.

Totuși, atitudinea pe care Estera urma să o adopte nu putea fi realizată prin propriile ei forțe, după propriul ei plan. Avea nevoie disperată ca Dumnezeu să fie alături de ea, atât pentru a o face capabilă să-și înfrunte temerile, cât și pentru a-i învinge pe cei de care se temea. Dumnezeu era în măsură să îndeplinească această sarcină, iar ea a făcut bine că s-a încrezut în El ca ajutor al ei.

Ea a hotărât să postească, împreună cu toate cele aflate sub autoritatea ei în palatul femeilor, timp de trei zile, căutând ajutorul lui Dumnezeu pentru a planifica și a pune în aplicare un plan de acțiune. I-a încredințat lui Mardoheu sarcina de a-i

mobiliza pe toți evreii din capitala Susa să i se alăture prin post și rugăciune în numele ei. Mardoheu a fost bucuros să-și îndeplinească datoria și a ascultat cu grabă ordinele ei în această privință. Dumnezeu o ridicase la rangul de regină, iar poporul avea datoria să o asculte, să-i urmeze îndrumarea și să se supună chemării ei de a posti și de a se ruga pentru ea.

Mesajul ei către Mardoheu se încheia cu ceea ce urmau să fie ultimele ei cuvinte către el, în cazul în care Dumnezeu nu i-ar fi venit în ajutor. „Atunci mă voi duce la împărat, chiar dacă este împotriva legii, și dacă voi pieri, voi pieri.” Scriptura ne poruncește să ne supunem autorităților legitime, deoarece acestea și-au primit autoritatea asupra noastră de la Dumnezeu Însuși. Așadar, în majoritatea circumstanțelor, nu ascultăm de Dumnezeu și, prin urmare, păcătuim, dacă încălcăm legile națiunii noastre. Cu toate acestea, atunci când oamenii adoptă legi care sunt împotriva lui Dumnezeu și a dreptății Sale, nu avem doar dreptul, ci și responsabilitatea de a încălca acele legi și de a face așa cum spune Dumnezeu, chiar dacă guvernul are puterea sabiei împotriva noastră. Aici stăm, nu putem face altfel (parafrazând pe Martin Luther). Și, așa cum a spus Estera, dacă pierim, pierim.

Regii pământului, inclusiv Ahașveroș al Imperiului medo-persan, nu sunt prea deschiși față de cineva care îndrăznește să intre în curțile lor fără o invitație specială. Niciun simplu conducător uman nu permite așa ceva. Încearcă doar să te duci la Palatul Cotroceni din București și să intri pur și simplu. Dacă cineva încearcă să te oprească, spune-i pur și simplu: „Am ceva important de spus președintelui, așa că voi intra.” Vezi cât de departe ajungi cu asta.

Acum compară această atitudine cu cea a Regelui regilor, care ne spune în Cuvântul Său din Evrei 4: „Să ne apropiem cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim milă și să găsim har care să ne dea ajutor la vreme de nevoie.” Gândește-te la asta. Dumnezeu *se bucură* să ne asculte rugăciunile. El *dorește* ca tu să intri în sala tronului din ceruri chiar mai mult decât îți dorești tu să fii acolo! Nu-ți vine oare inima să strige: „Aleluia!”? Estera a

luat decizia corectă de a pătrunde în domeniul soțului ei, regele, pentru a pleda cauza mântuirii sale și a prețiosului ei popor, Israel. Dar decizia care a făcut ca *aceasta* să aibă succes a fost aceea de a petrece mai întâi câteva zile pledând cauza sa în sala tronului din cerul Atotputernicului, unde era cu siguranță binevenită. Sceptrul lui Dumnezeu este întins neîncetat spre noi, cei credincioși ai Săi, acolo.

Estera, capitolul cinci, partea 1

E timpul să ne rugăm

“Fiind în agonie, El Se ruga cu și mai multă ardoare, iar sudoarea Lui devenise ca niște picături de sânge, care cădeau pe pământ.” (Luca 22:44)

“Le-a spus apoi o pildă despre faptul că trebuie să se roage întotdeauna și să nu se descurajeze.” (Luca 18:1)

“Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem la El: dacă cerem ceva după voia Lui, El ne ascultă. Iar dacă știm că ne ascultă cu privire la orice Îi cerem, știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El.” (1 Ioan 5:14-15)

„Rugăciunea nu înseamnă să depășești reticența lui Dumnezeu; înseamnă să te agăți de bunăvoința Lui.”

--George Mueller

Se spune că „situațiile disperate cer măsuri disperate”.

Dar e mai degrabă așa: „Vremurile disperate cer *rugăciuni* disperate”. Asta e calea de urmat, oricum, dacă scopul tău este să treci *victorios* prin acele vremuri disperate. Situațiile disperate ne tentează imediat să sărim peste rugăciune și să acționăm rapid, înainte să fie prea târziu. „Gata cu rugăciunile – trebuie să FACEM CEVA!”, ni se spune când lucrurile devin precare și îi rugăm pe cei din jur să-și plece capul și să îngenuncheze alături de noi.

Estera, trebuie să intri acolo și să vorbești cu împăratul, și trebuie să o faci *chiar acum*! Probabil așa suna mesajele lui Mardoheu către ea. Dar Dumnezeu, Cel care controlează rezultatul aruncării sorțului, aranjase deja lucrurile astfel încât să le ofere suficient timp pentru a gestiona situația prin rugăciune și să le acorde tot timpul necesar pentru a căuta îndrumarea și

favoarea Lui, *înainte* de a trece la acțiune.

Hadasa și evreii tocmai se aflau în cele mai disperate vremuri și aveau nevoie de cele mai disperate rugăciuni. Iar în acel moment, această tânără a dat dovadă de o înțelepciune și o tărie de caracter incredibile. În loc să reacționeze isteric, ea a realizat cu calm că situația era atât de gravă încât nu-și putea permite să uite de rugăciune. La sfârșitul capitolului 4, Estera a fost de acord cu Mardoheu că era timpul să acționeze; dar mai întâi, era timpul să se roage.

Ca fiică a lui Dumnezeu, Estera îți arată cum să faci față situațiilor în care trebuie să strigi cu disperare către El, când viețile sunt în pericol, când un dușman puternic ți se opune, când nu ai unde altundeva să te duci și când nu poți remedia ceea ce se întâmplă și îți face rău.

Când viețile sunt în pericol... este momentul să ne rugăm.

În ultima noapte a lunii august din 2005, americanii, în special cei din Louisiana, se aflau într-o mare suferință, în timp ce uraganul Katrina lovea cu putere New Orleans cu una dintre cele mai cumplite furtuni din viața noastră. Chemările la rugăciune răsunau ca niște alarme în toată țara, întrucât viețile oamenilor erau în pericol.

În acea noapte, la capătul celălalt al lumii, în România, mă confruntam și eu cu o noapte furtunoasă de criză, care nu avea nicio legătură cu Katrina. Soția mea, Lili, intrase în travaliu cu fiica noastră, Briana, cu o seară înainte, în timp ce sărbătoream cea de-a 33-a aniversare a mea. Și lucrurile nu decurgeau bine. Briana se afla într-o poziție transversală, cu fundul în jos, în uter, iar medicii nu găseau o modalitate de a o întoarce.

Când era în a 8-a lună de sarcină, eu și Lili ne plimbam pe stradă, iar o țigancă ne-a cerut să-i dăm bani. I-am spus că nu, iar ea a început să rostească un blestem categoric și furios, spunând că Lili va muri la naștere. Acum, eu nu sunt deloc superstițios —

de fapt, sunt atât de fervent împotriva superstițiilor încât, atunci când aveam 10 ani și ceilalți copii își exprimau superstiția că nu trebuie să calci pe crăpăturile de pe trotuar, „dacă calci pe o crăpătură, îi rupi spatele mamei tale”, eu chiar călcam intenționat pe fiecare crăpătură în parte – nu din lipsă de dragoste pentru draga mea mamă, ci doar pentru a le dovedi cât de stupide erau credințele și temerile lor. Și, în general, nu cred în puterea blestemelor țigănești; deși pentru mulți din această cultură ele reprezintă un lucru înfricoșător care trebuie evitat. Dar diavolul este real, iar acei ghicitori romi sunt slujitorii lui de bunăvoie. Și când cineva, pe care diavolul îl folosește ca purtător de cuvânt, se face dușmanul tău și invocă puteri demonice pentru a-ți face rău sau a te ucide, cred că oastea lui Satana va *încerca* cel puțin să-i îndeplinească dorința, dacă este la curent cu asta. Mai ales dacă ești un slujitor al celui mai mare dușman al său.

Lili a fost internată la spital, iar mie nu mi s-a permis să o însoțesc — nici măcar nu mi s-a permis să intru în clădire. Copilul nostru urma să se nască în același spital și să fie adus pe lume de același medic care o adusese pe Lili pe lume în 1978. Doar că acum era (o să renunț la politețe și o să spun lucrurilor pe nume) prea bătrân ca să mai practice medicina, iar orice urmă de compasiune pe care ar fi putut-o avea în primii ani de carieră dispăruse acum, odată cu orice urmă de competență. În timp ce Lili se chinuia într-o naștere dureroasă, fără nicio posibilitate ca bebelușul să iasă pe cale naturală, medicul nu era aproape niciodată prezent. În schimb, asistentele medicale prost plătite și necalificate, care petreceau la fel de mult timp ajutând la uciderea copiilor prin avort cât și ajutând mamele să-i nască vii și sănătoși, au fost lăsate să ofere îngrijiri complet inadecvate soției mele și copilului meu nenăscut. Complet ignorante în ceea ce privește modul de a manipula corpul unui copil în uter pentru a-l re poziționa în vederea nașterii, ele doar apăsau brutal și dureros pe toracele soției mele din când în când, fără niciun rezultat, între momentele în care o obligau să facă plimbări. Ea era pe punctul de a leșina, lăsând în urmă o dâră de sânge pe măsură ce mergea.

Orele treceau, iar pe măsură ce se lăsa noaptea, m-am trezit singur în casa părinților lui Lili, fără să pot face nimic altceva decât să mă rog și să rog oamenii de acasă, din America, să facă la fel. Era în jur de ora 22:00 când am auzit ultima oară de Lili printr-un apel pe telefonul mobil, iar după aceea nu am mai putut să dau de ea sau de altcineva de la spital.

Așa că m-am rugat. Practic, fără oprire. Ceea ce, am aflat, este destul de greu de făcut când singurul lucru pentru care trebuie să te rogi se poate spune în cel mult două propoziții. „Te rog, Tată, lasă-mi soția și copilul să trăiască. Salvează-i cumva.”

Pe parcursul nopții, cam o dată pe oră, urcam din camera noastră de jos în camera de sus, unde se afla singurul computer. Acesta era conectat la o conexiune dial-up foarte lentă la internet, așa cum exista pe vremea aceea. De fiecare dată când auzeam acele zgomote îngrozitoare pe care le făcea conexiunea dial-up la internet în timp ce se conecta, spuneam o rugăciune, rugându-L pe Dumnezeu ca oamenii să primească e-mailurile cu noutăți pe care le trimiteam în America. Și de fiecare dată primeam câteva răspunsuri în plus de la prieteni sau rude care mă asigurau că se rugau pentru Lili și pentru bebeluș și mă întrebau dacă aveam vreo veste.

Viețile celor două persoane pe care le iubesc mai mult decât pe oricine altcineva erau amândouă în pericol. Era timpul să mă rog. Dar, pe la ora 6 dimineața, eram epuizat de atâta rugăciune. Cred că m-am oprit. Dar poate că pur și simplu am ațipit din cauza epuizării fizice, mentale, emoționale și spirituale. La ora 6:30, telefonul meu a sunat în sfârșit, și nu sunt sigur dacă eram treaz sau nu când s-a întâmplat asta. Era Lili la telefon. Era atât de obosită și amețită, și suferea de dureri severe, netratate. Dar era în viață. La fel și fiica noastră. Fusesse adusă pe lume prin cezariană de urgență – probabil mult prea târziu, conform standardelor medicale competente; totuși, era bine – în perfectă sănătate. Această situație în care nu aveam pe nimeni altcineva decât pe Dumnezeu la care să apelăm a fost în regulă. Pentru că Dumnezeu este perfect capabil și dispus să fie ajutorul celor care

nu au la cine altcineva să apeleze. Dacă tot ce ai este Dumnezeu, tot ai destul. Chiar și când ești complet neajutorat, dacă Dumnezeuul Hadasei și al lui Mardoheu se ocupă de situație, vei fi bine.

Estera și poporul ei se rugau; totul era acum în mâinile lui Dumnezeu. Erau mâini capabile. Și sunt mâini capabile. Holocaustul planificat i-a îngrijorat pe bună dreptate suficient încât să-L caute pe Domnul în rugăciune; dar, în timp ce ei erau *îngrijorați*, numai Haman avea motive să *se teamă*. Doar că el încă nu știa asta. Dușmanii lui Dumnezeu nu știu niciodată.

Estera, capitolul 5, partea a 2-a

Masa este din nou pusă

“Și veți fi duși înaintea guvernatorilor și înaintea regilor din cauza Mea, ca mărturie pentru ei și pentru neamuri. Dar, când vă vor da pe mâna lor, să nu vă îngrijorați cum sau ce veți spune, căci vi se va da chiar în ceasul acela ce veți spune! Căci nu voi sunteți cei care veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru este Cel Care va vorbi prin voi.”

(Matei 10:18-20)

Cred că Dumnezeu și-a demonstrat capacitatea de a împlini ceea ce profetește Isus în versetul de mai sus, prin ceea ce a făcut pentru Estera în capitolul 5 din cartea Estera.

Timp de trei zile, Estera și poporul ei au postit, arătând disperarea pe care o simțeau cu toții, rugându-L pe Dumnezeu să intervină în favoarea lor. Doliul urma să ia sfârșit în curând pentru ei, după ce își încredințaseră soarta – viața sau moartea – în mâinile lui Dumnezeu. Noi nu vedem și nu înțelegem momentul ales de Dumnezeu, dar povestea Esterei ar trebui să ne asigure că El nu greșește niciodată momentul.

Dumnezeu fusese prezent chiar și în momentul în care Estera a aflat despre problemă. El știa înaintea ei că vor fi trei zile în care ea va dori ca ei să postească și să se roage, iar apoi să înceapă să acționeze. Și El a sincronizat momentul în care ea a aflat despre problemă în consecință. Uneori, pentru ca Dumnezeu să-Și ofere protecția, El trebuie să-Și avertizeze poporul cu privire la nevoia de a se ruga atunci când acesta, la fel ca Estera, nu este conștient de această nevoie. Din perspectiva lor, ei nici măcar nu pot vedea încă necazul care se apropie. Vom vedea în curând ce a făcut Dumnezeu cu această întârziere, pentru ca rugămintea Esterei împotriva răutății lui Haman să vină la momentul perfect. Mai întâi, să vorbim mai mult despre cum știe Dumnezeu când să-Și cheme poporul la rugăciune.

Cu patru ani înainte de a deveni misionar în România, unde am slujit în ultimii 21 de ani, locuiam în Harrisburg, Pennsylvania, pregătindu-mă pentru prima mea călătorie aici. Urma să fie o misiune evanghelistică pe termen scurt, la care mă alăturam unei echipe din biserica baptistă pe care tatăl meu o păstorea în vestul Pennsylvaniei. Cu câteva luni înainte de călătorie, călătoream o dată la două weekenduri pentru a avea un timp de rugăciune și întâlnire cu echipa. Într-unul dintre acele weekenduri, duminică seara, mă aflam în drumul de întoarcere acasă, o călătorie de trei ore și jumătate cu mașina, când m-am trezit brusc într-un pericol grav.

Autostrada Pennsylvania Turnpike este o arteră rutieră importantă care traversează statul, iar în partea de vest a acestuia prezintă câteva curbe strânse pentru a se strecura printre dealurile înalte. Când aveam vreo 20 de ani, îmi plăcea să parcurg acele curbe la viteze relativ mai mari decât ar fi fost prudent. La un moment dat în acea seară, intram într-una dintre curbele strânse spre stânga, care necesitau o rotire destul de mare a volanului pentru a rămâne pe șosea. Dacă nu făceam asta, șoferul ar fi fost aruncat într-o prăpastie atât de repede, încât probabil nu ar fi supraviețuit accidentului care ar fi urmat. Când am început să parcurg acea curbă și am rotit volanul, brusc, dintr-un motiv pe care nu-l pot explica, mâna mi-a alunecat complet de pe volan. Am pierdut controlul mașinii în cel mai periculos moment în care se putea întâmpla așa ceva. Eram pierdut. Doar dacă nu exista un Dumnezeu în ceruri care deținea controlul și care nu terminase încă ceea ce voia să fac în această viață înainte de a trece în cea viitoare. Inexplicabil, uimitor, uluitor, am văzut volanul rămânând în poziția în care fusese virat, aparent de la sine, pentru o clipă. Simțeam cum mașina se ținea pe șosea în timp ce parcurgea curba strânsă, ca și cum o mână uriașă o ghida din exterior. Asta s-a întâmplat timp de câteva secunde, până când mi-am pus din nou mâinile pe volan așa cum trebuie. Și am simțit literalmente cum volanul mi-a fost redat în mâini și sub controlul meu din nou. Am evitat un accident care probabil mi-ar fi împiedicat nu doar prima mea călătorie în România, ci și ultimele două decenii de slujire,

căsnicia mea, familia mea, înființarea unei biserici și slujirea în orfelinat. Și orice mi-ar mai rămâne de făcut în viitor, cum ar fi punerea la dispoziția voastră a acestei cărți pentru a vă ajuta să vă întăriți umblarea de credință alături de Cristos.

În lipsa oricărei alte explicații posibile, am ajuns la concluzia că făcusem o greșală pe care Dumnezeu a anulat-o pentru a șterge consecințele naturale ale acesteia. El a pus unul sau doi îngeri să preia controlul și să conducă mașina, împiedicând un accident, iar apoi mi-a redat controlul asupra mașinii când eram pregătit. Mi-am continuat drumul și am ajuns acasă în acea seară, laudând bunătatea Domnului cu uimire.

A doua zi dimineață i-am povestit tatălui meu această întâmplare într-un e-mail. El s-a bucurat de ceea ce făcuse Dumnezeu și a vrut să știe la ce oră avusese loc incidentul. I-am spus, iar el mi-a mărturisit cum acest lucru confirma eficacitatea a ceea ce Dumnezeu îl determinase să facă cu o seară înainte.

Vedeți voi, în același moment în care Dumnezeu era pe cale să mă ferească de moarte pe autostradă, tatăl meu se afla la slujba de seară a bisericii sale, în orașul pe care îl părăsisem cu puțin mai puțin de o oră înainte, după întâlnirea de rugăciune cu echipa misiunii. În timp ce cântau, tatăl meu a simțit brusc o nevoie copleșitoare de a se ruga pentru mine și pentru siguranța mea. El a întrerupt desfășurarea slujbei și le-a spus oamenilor că trebuie să se roage pentru mine imediat, ceea ce au și făcut. Iar când s-au rugat, Dumnezeu a făcut o minune pentru a mă salva de la dezastru.

Dumnezeu este suveran și poate face ce dorește, cu sau fără rugăciunile poporului Său. Și, cred eu, El ne protejează adesea chiar și în situații în care nu suntem conștienți de pericole și nu ne rugăm pentru protecție împotriva lor. Dar, chiar și ca Dumnezeu suveran și atotputernic, El alege de multe ori, în multe feluri, să facă ceea ce trebuie să facă, *ca răspuns la rugăciunile copiilor Săi*. El face, în mod suveran, din rugăciunile noastre un ingredient necesar pentru împlinirea a ceea ce trebuie făcut.

Ar fi putut El să mă salveze în acea noapte chiar și fără ca o biserică aflată la câțiva kilometri în urma mea să lase brusc totul baltă pentru a se ruga în mod specific ca El să mă protejeze de orice rău în timp ce conduceam? Sigur că ar fi putut. Nicio îndoială în privința asta. Dar Dumnezeu dorește cu ardoare să avem o relație cu El. El dorește implicarea noastră, mult mai mult decât o dorim noi înșine.

Dumnezeu ar fi putut face ca totul să meargă bine pentru Estera atunci când a intrat în curtea împăratului fără să fie chemată și fără să fie invitată, chiar dacă toți evreii din cetatea Susa nu ar fi postit și nu s-ar fi rugat în cele trei zile care au precedat gestul ei de nesupunere. Dar nu așa a vrut El să procedeze. El a vrut ca poporul Său să-I cheme numele, căutându-I ajutorul cu disperare. (Într-o carte recentă a lui Brant Hansen, acesta se referă în mod potrivit la acest lucru spunând că Dumnezeu „caută cu disperare disperarea noastră”.) Dumnezeu ar putea acționa fără ca noi să-L chemăm; dar El dorește atât de puternic să acționeze ca răspuns la nevoia noastră percepută de ajutorul Său. Cu toții trebuie să dezvoltăm, dacă putem, acel tip de viață de rugăciune în care să realizăm cât de mult *avem nevoie* de El și cât de mult El *ne dorește*.

Situațiile dificile, atunci când le conștientizăm, ne îndeamnă să ne rugăm cu aceeași urgență pe care am avea-o în rugăciunile noastre zilnice, dacă am ști măcar cât de mult avem nevoie de El. Și „Rugăciunea fierbinte a celui drept este foarte puternică în lucrarea ei.” (*Iacov 5:16b*) Doamne, ajută-mă să mă rog cu acea fervoare pentru toate lucrurile de care am nevoie de la Tine: sfințenia personală; umplerea cu Duhul Tău; harul și mila; iubirea față de semenii; pasiunea pentru Cuvântul Tău, pentru a-l studia, a-l cunoaște și a-l vesti; ajutor și îndrumare pentru familia mea; înțelepciune pentru fiica mea care tocmai a devenit adultă; mântuirea sufletelor. Creșterea fiecărui ucenic din biserica pe care o păstoresc. Eliberarea de ispită.

Lista ar putea continua, și chiar continuă. Dar poate că fervoarea rugăciunii mele și disperarea de a fi auzită se află în

fruntea listei mele în această după-amiază. Când ne rugăm astfel, Dumnezeu ascultă și răspunde cât de repede este necesar. Dacă nevoia este la fel de urgentă precum menținerea unei mașini pe șosea în acest moment sau moartea cuiva, atunci răspunsul Său va fi la fel de rapid. Dacă nevoia se apropie, dar poate dura ceva timp – cum ar fi trei zile de post –, atunci răspunsul Lui va veni la momentul potrivit, pe măsură ce continuăm să ne rugăm fără să renunțăm. (Un afiș de pe perete, vizibil pentru cei care ies din clădirea bisericii noastre după o adunare, îi îndrumă pe cititori să „Ai încredere în Dumnezeu. Fă ce spune El. Și continuă să te rogi până vine răspunsul.”)

Am menționat deja puțin despre perioada în care locuiam în Pennsylvania în anii 1990 și eram pastor de tineret la o biserică din Harrisburg; slujba mea de zi cu zi era cea de director de educație pentru Federația Pro-Viață din Pennsylvania. Una dintre îndatoririle mele era să particip la interviuri în mass-media și la „talk-show-uri”, de obicei la radio sau, ocazional, la televiziune. Într-o zi, aveam programată o emisiune de o oră cu întrebări și răspunsuri la un post de radio din Williamsport.

Problema era că aveam gripă. O formă destul de gravă. Pe măsură ce parcurgeam traseul foarte pitoresc de la Harrisburg la Williamsport, aprecierea mea pentru peisaj și pentru Dumnezeu, Cel care l-a creat, se suprapunea cu deteriorarea stării mele de sănătate. Febra se agrava. Durerea difuză din tot corpul s-a transformat într-o durere intensă. Eram atât de slăbit încât simțeam o nevoie disperată să mă întind. Am ajuns la destinație prin harul lui Dumnezeu, dar chiar în timp ce opream lângă clădirea postului de radio, știam că ajunsesem acolo, dar nu eram deloc în stare să realizez emisiunea radio pentru care călătorisem până acolo. În timp ce apăsam frâna pentru a intra în parcare, am încercat să mă rog cu voce tare: „Doamne, am nevoie cu adevărat să mă vindec ACUM.”

Spun că am *încercat* să mă rog așa, pentru că nu am reușit. Vedeți voi, Dumnezeu nu mi-a dat timp să rostesc atâtea cuvinte. Abia jumătate dintre ele, dacă nu chiar mai puțin, apucasem să le

spun înainte să fiu vindecat. Și mă refer la vindecare *completă*. Și nu în felul în care se întâmplă o vindecare „naturală”, în care te simți puțin mai bine, apoi puțin mai bine și, în cele din urmă, îți dai seama: „Bine, sunt bine.” Mă refer la faptul că, într-o clipă, într-o clipire de ochi, am trecut de la a mă simți teribil de rău la a fi absolut plin de sănătate. Fiecare simptom nu doar că s-a îmbunătățit, ci a dispărut, instantaneu. Și am fost complet refăcut și mă simțeam minunat. De fapt, mai bine decât de obicei. Nu se poate ca asta să fi fost altceva decât un miracol. Chiar și acele reclame ridicole din fiecare sezon de răceli și gripă, care proclamă că medicamentul reambalat, disponibil la farmacia din cartierul tău, îți va face simptomele să dispară – chiar și acele reclame exagerate nu ar pretinde că ar putea funcționa *atât de bine*. Acesta a fost Domnul, făcând ceva ce numai El putea face.

E timpul să avem încredere și să ne exprimăm părerea

După cele trei nopți de rugăciune, a venit dimineața și, odată cu ea, momentul pregătit pentru intrarea Esterei. Ea și-a îmbrăcat veșmintele regale (pentru a se prezenta cu atât mai bine ca o persoană care avea dreptul să se afle acolo). Și, cu ajutorul lui Dumnezeu, și-a adunat curajul să intre. Nu s-a îndreptat până la tron, ci a pătruns în curtea interioară și a rămas nemișcată, așteptând răspunsul regelui. Regina se afla în curtea lui, era rândul regelui să acționeze. El stătea pe tron, cu fața spre intrarea de la celălalt capăt al încăperii, unde se afla acum Estera. Când Ahașveroș și-a văzut mireasa, pentru prima dată într-o lună, s-a bucurat imediat că ea dorea să-l vadă *pe el*.

(Cu cât mai mult ar trebui să răspundem la chemările lui Dumnezeu de a ne ruga, când El ne-a făcut cunoscut dinainte că Se va bucura să ne vadă venind la tronul harului.)

Și acest rege mai mic s-a bucurat să o vadă pe Estera apropiindu-se, chiar și fără să fi fost invitată. Dumnezeu făcuse deja o minune pentru a pune în mișcare voia Sa perfectă. Evreilor nu li se va mai face niciun rău în această carte. Dumnezeu a luat

partea uneia dintre părți în lupta dintre Haman și Mardoheu. Practic, totul s-a terminat deja. Regele nici măcar nu știe încă ce dorește frumoasa sa soție. Totuși, nu contează. El s-a hotărât să-i îndeplinească dorința. Dumnezeu i-a pus în inimă să o iubească pe Estera din toată inima. Iar cursul inimii sale nu va fi schimbat.

Dumnezeu poate influența inimile, putând chiar să le facă să iubească. Când am cunoscut-o pe cea care astăzi este soția mea, chiar din prima zi în care am întâlnit-o, am iubit-o. Poate că nu mă credeți. Am fost condiționați să credem că adevărata iubire la prima vedere este un vis specific basmelor. Dar trebuie să fiu sincer. Aș minți dacă v-aș spune că nu am iubit-o pe Lili încă din primul moment în care ne-am întâlnit. Am petrecut anul următor comunicând cu ea, menținând în același timp o legătură cu Dumnezeu, în cadrul căreia I-am cerut să pună în inima ei dragoste pentru mine. Și El a făcut-o. În timp ce scriu acest capitol, s-au împlinit 25 de ani și o zi de la ziua în care ne-am întâlnit și m-am îndrăgostit de ea. Avem o căsnicie fericită și profund îndrăgostită. Uneori, oamenii care ajung să ne cunoască sunt surprinși de cât de mult ne adorăm unul pe celălalt.

Dumnezeu poate face ca o inimă să iubească atunci când dorește. Și El l-a făcut pe Ahașveros să-și iubească mireasa.

Să revenim la acea scenă. Regele îi întinde imediat, cu bucurie, sceptrul de aur pe care îl ține deja în mână către Estera. Estera zâmbește. În sinea ei, răsuflă ușurată după o așteptare de o veșnicie. Ea pășește încet înainte până ajunge lângă el. Sceptrul lui este încă întins când ea ajunge în fața lui. El nu și-a luat ochii de la ea și nu a mișcat niciun mușchi. În acest moment, ar face orice să o mulțumească, dacă ea i-ar cere doar ceva. Ea atinge vârful sceptrului, acceptând fără cuvinte invitația lui de a-l însoți în sala tronului. Oferindu-i satisfacția de a fi respectat și admirat. Recunoscând în fața celor care privesc că da, el este rege și are dreptul să decidă dacă ea trăiește sau moare în prezența sa. Înclinându-se în fața soțului ei, regele, mulțumindu-i pentru onoarea de a fi primită cu milă. Iar regele se simte onorat, respectat și adorat de regina sa. El nu știe că Dumnezeu a făcut

acest lucru în inima lui, dar conștientizarea noastră asupra acțiunilor lui Dumnezeu nu este necesară pentru ca El să aibă succes.

„Ce ți-ai dori?”, o întreabă regele pe regină. „Îți voi acorda până la jumătate din regat”, îi propune el. O expresie idiomatică, mai degrabă decât o ofertă literală de a ceda jumătate din ceea ce deține sub autoritatea ei. Dar expresia nu era o promisiune goală, lipsită de sens. *Multe* ar fi putut fi cerute și obținute cu adevărat în acea situație. Un alt rege din Noul Testament avea să facă aceeași ofertă unei alte femei, iar rezultatul a fost că el a poruncit tăierea capului lui Ioan Botezătorul și aducerea lui la ea pe un platou de argint.

Estera ar fi putut cere multe în acel moment. Ar fi putut fi tentant. Tentant să fie egoistă și să-și caute propria bogăție și propriul beneficiu. Dar ea nu fusese ridicată la acea poziție, în acel moment și în acel loc, pentru a se mări pe sine și dorințele ei personale. Scopul era să pledeze cauza victimelor neajutorate și nevinovate ale poporului ei. În acel moment, însă, ea nu a spus nimic despre evrei. Nu era momentul potrivit. Unii i-ar fi sfătuit să se grăbească, dacă ar fi putut. „Nu trage de timp, Estera”, ar fi îndemnat-o poate ei. „Nu e momentul pentru ezitări. Spune-i regelui să facă ceva pentru a anula ordinul de exterminare!” Dar Estera nu se grăbea. În timpul rugăciunii și al postului, primise înțelepciune de la Cel Sfânt. Îi va adresa cererea regelui așa cum plănuiise Dumnezeu. Și va lăsa planul lui Dumnezeu să se desfășoare în *timpul Lui*.

Uneori, când încercăm să câștigăm bunăvoința oamenilor și să-i convingem să facă ceea ce avem nevoie să facă pentru noi, ne grăbim să luăm-o înaintea călăuzirii lui Dumnezeu. Le oferim informațiile care credem că îi vor convinge. Dar nu așteptăm momentul potrivit al lui Dumnezeu. Nu-I permitem să le pregătească inimile pentru a primi ceea ce spunem. Și sămânța cuvintelor noastre eșuează, deoarece solul inimilor lor este nelucrat, crăpat și acoperit de buruieni. Există înțelepciune în a aștepta ca Dumnezeu să ne dea cuvintele potrivite la momentul

potrivit. Există înțelepciune în a juca jocul ținând cărțile aproape de piept, fără a dezvălui ce avem în minte până când vine momentul potrivit. Nici tu, nici eu nu putem stabili când este momentul perfect. Trebuie să ne bazăm pe Domnul. Dacă ne angajăm față de El că Îl vom urma, El ne va călăuzi să vorbim exact în momentul în care trebuie. Iar șansele noastre de succes de a-i convinge pe ceilalți cresc considerabil printr-o alegere înțeleaptă a momentului. Într-un moment de pasiune, când vrei să-i spui cuiva ce gândești cu adevărat, abține-te doar cât să-I dai lui Dumnezeu timp să deschidă ușa pentru acea conversație. Spune-I că vei vorbi și vei dezvălui ce ai pe inimă, pentru ca celălalt să afle – exact la momentul potrivit. Vei face asta rămânând în armonie cu El și având încredere în sincronizarea Lui. Asta ar putea însemna să aștepți până mâine sau săptămâna viitoare pentru a-i spune cuiva ce ai putea să-i spui chiar astăzi.

Estera ieșise din timpul ei de rugăciune cu un plan călăuzit de Dumnezeu. Urma să intre în sala tronului, bazându-se pe Dumnezeu să-i acorde favoarea regelui de a intra. Dar nu-și va pleda cauza chiar acolo, în curtea regală, în fața celorlalți care priveau și ascultau, ceea ce ar fi putut influența reacția regelui. În schimb, ea urma să acționeze din timp, pregătind un banchet somptuos pentru soțul ei, regele, și pentru cel mai bun prieten al acestuia, mâna lui dreaptă, răul Haman. Ea urma să câștige favoarea regelui și încrederea celui mai vicelan dușman al ei, păstrând secretul motivului pentru care se afla acolo. Până când va veni momentul potrivit. Ea îi va invita la banchet și va da lovitura decisivă acolo, într-un mediu pe care îl controla.

S-ar putea trage o învățătură de aici cu privire la mărturisirea personală față de un membru al familiei care nu este mântuit. Poate ai o persoană dragă care nu-L cunoaște pe Isus și care ar fi condamnată pentru totdeauna dacă „prea târziu”-ul ei fără sfârșit ar veni odată cu moartea. Poate că, pe bună dreptate, ai o dorință arzătoare de a vedea această persoană mântuită și îți dai seama că asta înseamnă că ai responsabilitatea de a-i vesti Evanghelia. Să o confrunți cu adevărul într-un mod plin de iubire,

dar ferm, așa cum se cuvine. Și poate că, dacă ești sincer, ai spune că ți-e pur și simplu foarte frică să faci asta. Ei bine, întreabă-te cum te poate ajuta exemplul Esterei.

Sfatul pe care Estera ți l-ar da probabil pe baza acestui capitol: În primul rând, dedică-ți timp rugăciunii pentru acea persoană care are nevoie de Isus. Dacă ai frați și surori apropiați în Cristos, vorbește-le despre asta și invită-i să se alăture rugăciunii tale. Roagă-te pentru favoare și pentru o inimă deschisă pentru acea persoană dragă. Roagă-te pentru o ușă deschisă, o ocazie de a împărtăși Evanghelia. Roagă-te ca Dumnezeu să te ajute să-ți faci un plan cu privire la momentul și locul în care poți face ceva pentru a-i sluji, astfel încât să-ți găsești ocazia potrivită. Și roagă-te ca Dumnezeu să te călăuzească în ceea ce privește momentul exact potrivit pentru a-i vorbi despre Evanghelie. (Asta nu înseamnă să inventezi o scuză pentru a amâna; va trebui cu adevărat să depui mărturie, și este cu adevărat urgent să profiți de ocazia ta. Dar este nevoie de sincronizarea lui Dumnezeu pentru momentul potrivit.) Roagă-te ca Dumnezeu să-ți ofere timp să fii singur cu acea persoană, astfel încât să nu fie presată de niciun spectator să nu te asculte. Și apoi, cu puterea pe care ți-o dă Dumnezeu, fă ceea ce El îți spune să faci.

Așa a fost mântuit socrul meu, care s-a dus în ceruri acum câțiva ani. Lili fusese prima din familia ei care L-a cunoscut pe Cristos. Și a încercat să-i aducă și pe ceilalți la credință. Tatăl ei nu era însă prea dispus să o asculte. Poate fi greu pentru un bărbat să se smerească suficient încât să asculte înțelepciunea fiicei sale, chiar și atunci când aceasta este adultă. Este o astfel de inversare a rolurilor încât, de multe ori, fiica are de muncit din greu pentru a-și convinge tatăl de ceva în care el nu este dispus să creadă.

Deoarece ne mutasem de curând în România, țara natală a lui Lili, pentru a desfășura lucrarea de evanghelizare, Dumnezeu ne-a oferit un plan destul de ingenios pentru a deschide inima tatălui ei, astfel încât să asculte Evanghelia. Am scris o prezentare a Evangheliei care să însoțească „evangecube”-ul cu ajutorul căruia am condus mai multe persoane la Cristos. Iar Lili mi-a

tradus în română prezentarea mea din limba engleză. Apoi ne-am dus la el și l-am întrebat sincer dacă ar fi dispus să mă ajute.

Deoarece eram nou în această țară, în această cultură și nu cunoșteam limba, încercând să învăț, aveam nevoie să exerseze și aveam nevoie de ajutorul lui, dacă era dispus să mi-l ofere. Vedeți voi, nevoia mea legitimă de atunci ne-a deschis o ușă, deoarece faptul că i s-a cerut tatălui ei să-și folosească cunoștințele pentru a-l îndruma pe noul său ginere a fost o onoare pentru el. L-am întrebat dacă m-ar lăsa să iau cubul pe care îl foloseam în munca mea și să-i citesc mesajul care îl însoțește în limba română, pentru ca el să mă ajute apoi cu pronunția cuvintelor. Aceasta era o nevoie reală, dar și un fel de pretext pentru încercările noastre de a răspunde nevoii *lui*, nepercepută, de viață veșnică. În acele circumstanțe, el a acceptat cu bucurie să asculte prezentarea mea religioasă bazată pe scripturi, chiar dacă anterior respinsese ocaziile de a asculta, fără să știe ce pierdea.

În timp ce Lili stătea de cealaltă parte a ușii și asculta, eu stăteam la masa familiei lor, arătându-i tatălui ei imaginile biblice de pe „evangecube” și citindu-i prezentarea Evangheliei. Chiar aveam nevoie de ajutor, iar la fiecare propoziție socrul meu îmi corecta cu amabilitate pronunția greșită a multor cuvinte românești.

Dar apoi a început să se întâmple altceva. După primele câteva minute, el a intervenit din ce în ce mai rar cu corecturile sale. Asta pentru că atenția lui asupra slăbiciunii mele, ca persoană care învăța o limbă nouă, făcea loc unei noi concentrări asupra conținutului mesajului pe care îl auzea. Domnul i-a arătat că avea nevoie să fie mântuit de păcat și de iad și să creadă în Isus și să se încreadă în jertfa Lui de pe cruce, care ne dă viața veșnică.

Până la sfârșitul prezentării mele, el mă lăsa pur și simplu să continui, indiferent de modul în care pronunțam cuvintele. Prezentarea mea scrisă s-a încheiat cu întrebarea adresată lui dacă crede acest mesaj din Cuvântul lui Dumnezeu și dacă dorește să se încreadă în Isus pentru mântuire și viața veșnică. Foarte sincer

și cu o oarecare emoție, el a dat din cap, spunând: „Da, da, da.” Toate acestea au putut avea loc deoarece Dumnezeu a pregătit o cale pentru a-i vesti mesajul la momentul și locul potrivit și prin metoda potrivită. Ar trebui să ne rugăm mereu pentru astfel de întâlniri divine, încrezători că Dumnezeu dorește să le pregătească pentru noi.

Așa că Estera a lansat invitația. I-a dat de știre regelui că tocmai pregătise un banchet special, cu mâncare delicioasă și vin de calitate. Este un banchet organizat în palatul ei regal, destinat exclusiv lui și celui mai bun prieten al său, pentru ca ei să se bucure împreună. Și ea îl întreabă: „Ar dori regele să vină la acest banchet?” Da, cum să nu! Ahașveroș *a adorat* ideea. Le-a spus cu entuziasm servitorilor săi: „Duceți-vă imediat și găsiți-l repede pe Haman, ca să putem face ceea ce cere Estera.”

Ați observat asta? Citiți din nou. Încet, dacă e nevoie. Regele tocmai a decretat că el, *împreună cu Haman*, vor face ceea ce cere ea. Desigur, în acest moment, asta se referă doar la participarea la banchet. Dar mai târziu, la banchet, regele clarifică faptul că știe deja că Estera dorește și altceva. Și că el vrea să i-l îndeplinească. Aici, în sala tronului, el vorbește în numele lui Haman, promițând că Haman va avea responsabilitatea de a îndeplini dorința reginei. Dumnezeu este Cel care mișcă toate piesele de șah de pe tablă – regele, regina și pionul. Iată ce poate face rugăciunea.

Se duc la banchet, iar cei doi bărbați se distrează de minune împreună. Doi prieteni bărbați cărora li se servește o masă copioasă și gratuită, pentru a sărbători relația lor, se vor simți cu adevărat bine împreună. Iar Estera i-a servit, pentru a le face ziua cât mai frumoasă cu putință. Niciunul dintre ei nu era cu adevărat demn de asta, mai ales Haman. Dar uneori, a face ceea ce trebuie înseamnă să fii extrem de bun cu cei care nu merită. Iar când ești chemat să te porți astfel, Dumnezeu îți poate da puterea să o faci. El Însuși este extrem de bun cu noi, chiar dacă nu merităm niciodată. Așa că El ne poate da puterea să facem același lucru

pentru alții.

După ce au mâncat, au băut și s-au veselit, Ahașveros se întoarce către iubita sa soție. O întreabă din nou ce își dorește. Își repetă expresia figurativă exagerată, spunându-i că, dacă este vorba de orice, chiar și de jumătate din împărăția sa, i-o va da.

În acel moment, ceva o oprește. Oare intenționa să se sperie și să nu-i spună nimic despre planul malefic al lui Haman? Citind textul, presupunerea mea ar fi că probabil nu. Cred că intenționa să-i spună totul chiar acolo, la masa de banchet pe care tocmai o pregătise. Dar, când a sosit momentul, nu a reușit să-și adune curajul să spună ce venise să spună. Acum, s-ar putea ca propriile ei temeri să fi fost cele care au oprit-o. Dar s-ar putea, de asemenea, ca Dumnezeu să fi lucrat în acea situație, pentru a o împiedica să-i spună soțului ei, regele, întregul adevăr. Pentru că Dumnezeu nu terminase încă de făcut tot ce voia să facă în legătură cu dușmănia dintre Haman și Mardoheu. Așadar, în cele din urmă, Dumnezeu a amânat marea dezvăluire a Esterei cu încă o zi.

Într-o situație care i s-a părut probabil o tactică de amânare, Estera i-a răspuns atunci regelui: „Dacă îți face plăcere, o, rege, aș dori să vii din nou mâine, împreună cu prietenul tău Haman. Îți voi pregăti încă un banchet. Și după ce îți voi servi festinul din a doua zi, îți promit că voi face ceea ce îmi vei cere. Îți voi dezvălui cererea mea secretă.” Dar înainte de a face asta, având implicația că pentru mine merită să te onorez din nou cu un alt banchet. Auzind aceasta, împăratul a fost dispus să-și lase curiozitatea să mai aștepte o zi pentru a-și găsi satisfacția. Se bucurase din plin de ospățul din această zi. Ar fi fost fericit să „îndure” asta din nou mâine, pentru a auzi apoi dorința soției sale.

Biblia ne spune apoi că Haman a părăsit palatul simțindu-se fericit și încurajat. Nu ar fi trebuit să se simtă așa. Soarele apunea în ultima noapte a vieții sale. Nisipul vieții lui Haman era pe cale să se scurgă prin clepsidră pentru ultima oară. Moartea vine la noi toți la un moment dat (până la răpire). Dar unii dintre

cei mai răi oameni își trăiesc viața pământească atât de nepăsători, încât moartea îi surprinde ca un șoc neprevăzut. Iar dreptatea sfântă își face apariția.

Așa se va întâmpla și cu răul Haman. În ceea ce el anticipa că va fi cea mai triumfătoare zi a vieții sale, va pierde totul și va muri ca un nebun disprețuit de toată lumea. Numele său va face în continuare oamenii să scuie pe pământ cu dispreț atunci când îl vor rosti, chiar și 2.500 de ani mai târziu.

Estera, capitolul cinci, partea a treia

și Estera, capitolul șase

Masa este din nou pusă. Din nou.

“Eu însă către Tine, Stăpâne DOAMNE, îmi îndrept ochii. În Tine mă adăpostesc! Nu-mi părăsi sufletul! Păzește-mă de cursa pe care mi-au întins-o ei și de capcanele celor ce săvârșesc nelegiuirea. Să cadă împreună cei răi în lațurile lor, în timp ce eu să scap!”

(Psalmi 141:8-10)

Buna dispoziție a lui Haman, după primul dintre cele două banchete organizate în onoarea lui și a regelui, s-a spulberat în clipa în care a părăsit incinta palatului. A fost de ajuns să-l vadă pe Mardoheu. Oamenilor egoiști li se pot strica chiar și cele mai frumoase zile din cauza celor mai banale lucruri. După o mare sărbătoare și distracție, simpla vedere a chipului dușmanului său a fost suficientă pentru a-i răsturna zâmbetul.

Să ne oprim un moment să ne analizăm pe noi înșine, înainte de a continua. Întreabă-te: „Cât este nevoie pentru ca *eu* să devin trist, supărat sau jignit? Puțin sau mult?” Poate o postare online care nici măcar nu ți se adresează personal să-ți crească totuși tensiunea arterială? Dacă ești la cumpărături și cineva care a bârfit despre tine se află întâmplător în același magazin în același moment, va răsări ura în inima ta? Dacă cineva îți taie calea fără respect în trafic, este asta suficient ca să te faci să claxonezi și să înjuri? Dacă temperatura este puțin prea ridicată sau prea scăzută pentru confortul tău, te descarci pe cineva care se bucură de confort la acea setare a termostatlui? De ce este nevoie ca să te faci să te superi? Dacă suntem sinceri cu noi înșine în acest moment, s-ar putea să vedem cu toții un pic prea mult din Haman în inimile noastre. Nu am avea de câștigat dacă am fi mai mulțumiți, alegând să ne schimbăm atitudinea și hotărând să nu ne mai lăsăm atât de ușor agitați și jigniți?

Mândria este cea care ne face să ne justificăm atunci când insistăm să se facă cum vrem noi. Este destul de greu să jignești o persoană umilă și la fel de greu să-i strici ziua. Poate că ar trebui să ne oprim cu toții un moment să ne rugăm pentru ajutorul lui Dumnezeu în această privință, iar apoi să ne întoarcem la studiul nostru din Estera 5.

Tată, te rog ajută-mă să-mi dau seama când există mândrie în mine. Ajută-mă să mărturisesc asta ca pe un păcat. Astfel, nu mă voi lăsa atât de ușor descurajat atunci când circumstanțele și mediul înconjurător nu sunt pe placul meu și când ceilalți se comportă și vorbesc într-un mod care arată că nu le pasă ce este mai bine pentru mine. Ajută-mă să fiu matur, să înțeleg că viața nu se învâрте în jurul meu și al dorințelor mele. Să accept că imperfecțiunile din perspectiva mea fac parte din viață și să mă bucur de Tine oricum. Iartă-mă că Îți cer să faci totul să se potrivească perfect cu dorințele mele egoiste pentru a Te lăuda. Îți mulțumesc că mi-ai deschis ochii. Pentru restul acestei zile și pentru toate zilele care vor urma, amintește-mi aceste lecții până când atitudinea mea va cere cu ușurință puțin și se va bucura chiar și în momentele de neplăcere pe care fiecare zi le va aduce. Atunci voi putea fi mulțumit, binecuvântat, în pace și altruist. Îți cer aceste lucruri prin credință, cu recunoștință, prin Isus, Fiul Tău, Mântuitorul meu.

Ei bine, oricum, Haman nu era dispus să accepte așa ceva. Când a ieșit pe poarta regelui, l-a zărit pe Mardoheu. Mardoheu nu i-a vorbit lui Haman – trebuia să evite ca cererea secretă a Esterei să fie dezvăluită prea devreme –, dar Mardoheu nu i-a arătat lui Haman absolut niciun pic din frica, venerația, respectul și admirația pe care Haman se considera demn să le primească. Iar Haman era *furios* din cauza acestei jigniri. Voia ca Mardoheu să moară. Nu doar să fie rănit. Nu doar să fie denunțat. Nu doar să fie pedepsit. Nu doar să fie umilit. *Mort*. Și nu peste câteva luni, când urma să fie măcelărit împreună cu toți ceilalți evrei. *Chiar acum!* Asta înseamnă ură adevărată. Cu un moment în urmă, Haman era în culmea fericirii. Dar apoi, amintindu-și că

Mardoheu există și că nu trăiește pentru a-i face pe plac lui Haman, toată bucuria s-a prăbușit ca niște rafturi de cărți răsturnate de un cutremur.

„Haman s-a stăpânit totuși și s-a dus acasă”, începe Estera 5:10. Mardoheu a supraviețuit acelei zile pentru că chiar și cel mai rău om din lume a reușit să se abțină de la a acționa sub impulsul momentului. Cu cât mai mult ar trebui să fim capabili noi să rezistăm păcatelor mari atunci când suntem ispitiți, dacă ne bazăm pe *puterea Domnului* pentru a ne îndepărta de ispită! El ne-a promis o cale de scăpare, astfel încât să nu ne confruntăm niciodată cu o ispită care *nu poate* fi biruită. Dacă chiar și Haman a putut rezista, la fel poate orice urmaș al lui Cristos, în *puterea Lui*, să reziste să comită acel păcat atât de grav încât ne-ar distruge viața și familia.

Uneori ajungem să fim ca niște dependenți, sclavi ai păcatului prin comportamente compulsive, pentru că am crezut minciuna că există doar anumite păcate, sau poate doar *un singur păcat anume*, pe care firea noastră îl iubește atât de mult încât *nu putem* să-i rezistăm. Credeți în promisiunile lui Dumnezeu și fiți eliberați prin puterea credinței în Cristos. „Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.” Dacă ai un păcat care te copleșește și te face să cazi ușor, data viitoare când ești ispitit, spune-ți: „Dacă Haman a putut să se abțină și să se întoarcă acasă, la fel poate face și un copil al lui Dumnezeu în Cristos.” Nu-ți spune că ești în permanență un dependent în recuperare; revendică adevărul din Cristos: „*Am fost* odată un dependent, dar acum sunt liber.” *Hotărăște-te* să trăiești pe baza aceluia adevăr pe care l-a spus Isus. Programele în 12 pași, deși benefice pentru mulți, sunt pur și simplu greșite în acest aspect, negând adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Păcatul tău este păcatul tău; nu este identitatea ta. Identitatea ta este aceea de copil al lui Dumnezeu, cu Duhul Său în tine, care te ajută să te ridici deasupra naturii tale trupești.

Când Haman a ajuns acasă, a hotărât să-și facă un bilanț al vieții sale. Din păcate, a realizat această analiză dintr-o perspectivă cu totul lumească, trupească. Așadar, introspecția nu

l-a ajutat deloc. Autoexaminarea este benefică doar dacă se face folosind Cuvântul lui Dumnezeu ca oglindă pentru a ne evalua pe noi înșine și fiecare aspect al vieții noastre. A ne gândi la noi înșine doar din egoism face mai mult rău decât bine. Majoritatea, dacă nu chiar toate, terapiilor de consiliere psihologică reprezintă o practică religioasă falsă de autoexaminare cu ajutorul unui terapeut, în încercarea de a ne simți mai bine în legătură cu viețile noastre, la fel cum era pe cale să facă Haman. Și aceasta nu funcționează în favoarea noastră. Da, examinează-te pe tine însuși. Dar lasă-L pe Dumnezeu și Cuvântul Său să fie baza fiecărei concluzii la care ajungi, altfel te vei induce în eroare. Așa cum a învățat Isus, un orb care urmează un călăuzitor orb (iar Sigmund Freud s-a numărat printre cei mai orbi călăuzitori din istoria lumii când a inventat psihologia) va cădea într-un șanț.

Haman și-a adunat toți prietenii, împreună cu soția sa, pentru a-l însoți la bilanțul vieții sale. Primul lucru pe care l-a evaluat Haman, omul lumesc, în fața lor nu vă va surprinde, pentru că este ceea ce întreaga lume încă consideră a fi prioritatea absolută. El a enumerat toate bogățiile și bunurile sale în fața audienței pe care o adunase. Era o persoană incredibil de bogată, iar astfel de oameni se simt de obicei destul de bine în pielea lor și atrag admirația străinilor. Dacă cei extrem de bogați sunt criticați public, acest lucru este de obicei motivat de invidia criticilor față de ei. „Bifează caseta bogăției ca semn al succesului meu”, a hotărât Haman.

Apoi, s-a uitat la categoria „moștenirea familiei”. Avea zece fii și a vorbit despre ei. O sursă importantă de mândrie pentru bărbați poate fi familia care va dăinui după ei. Bifează această casetă.

Următoarea categorie este puterea. O am? Desigur că da, a concluzionat Haman. La urma urmei, chiar regele însuși clarificase că, dintre toți oficialii din regat, Haman era cel mai vrednic și îi permisesese chiar lui Haman să scrie, la propriu, legi pentru întregul regat atunci când Haman dorea acest lucru. Bifat.

Prestigiu și respect? Bifat. Și bifat. De fapt, însăși regina îl invitasese – și *numai* pe el, pe nimeni altcineva – pentru a doua zi la rând, ca să fie onorat la banchetul privat pe care îl pregătea pentru a-și iubi și onora soțul, regele. (În realitate, Haman era oaspetele pe care regina intenționa să-l *dezonoreze*. Dar oamenii mândri ajung la un punct în care nici măcar nu pot concepe ideea că cineva ar putea găsi ceva de reproșat la ei.)

Ultima casetă – „Fără dușmani neînfrânți”. Această casetă nu poate fi bifată de pe lista de sarcini. Haman ajunge la concluzia că, în ciuda tuturor celorlalte binecuvântări pe care le-ar numi realizări personale, nu poate – *nu poate* – să fie mulțumit, din cauza unui singur lucru: „Trebuie să-l văd pe Mardoheu, evreul, stând la poarta regelui.”

„O, sărăcuțule. Viața e atât de grea pentru tine. Cum reușești să suporti?” Dacă Haman ar fi avut niște consilieri înțelepți, s-ar fi putut auzi în acel moment un sarcasm glumeț de genul acesta. Și poate că l-ar fi făcut să-i privească cu dispreț pentru o clipă, înainte de a înțelege logica din spatele umorului lor și de a scoate un chicotit, continuând apoi să se bucure de acea zi alături de ei. Dar nu asta s-a întâmplat. În schimb, l-au menajat în această petrecere a plângerii de milă, demnă de un copil mic.

Soția lui superficială și toți prietenii lui la fel de superficiali erau de acord cu el că singurul lucru de care avea nevoie Haman era să scape de cel mai mare dușman al său, care era dușmanul lui Haman doar pentru crima de neimaginat de a nu se fi închinat umil, prosternându-se la picioarele lui Haman. „Ar trebui să-ți folosești averea și puterea pentru a-l ucide pe Mardoheu, și asta într-un mod care să-l umilească public și să garanteze că nimeni nu va mai comite vreodată atrocitatea de a te jigni.”

Metoda pe care i-au sugerat-o pentru a face asta a fost să construiască o spânzurătoare înaltă de 75 de picioare (*mult* mai înaltă decât era necesar, astfel încât să poată fi văzută de pretutindeni). Și să-l spânzure pe Mardoheu acolo mâine.

„Atunci, când te vei îndrepta mâine spre banchet, te vei simți mulțumit.” Pentru nebunul de Haman, asta părea ideea perfectă, așa că a încercat să o pună în practică.

Din păcate pentru Haman, deși Dumnezeu îl va împiedica să-l spânzure pe Mardoheu dimineața, El nu-l va opri să construiască spânzurătoarea. De fapt, Dumnezeu va considera acea spânzurătoare destul de utilă pentru propriile Sale scopuri. Banchetul urma să aibă loc a doua zi, dar soarta lucrurilor se schimba deja în acea noapte, pe măsură ce muncitorii construiau spânzurătoarea uriașă în fața casei lui Haman.

Vă amintiți, cu ani în urmă, când Mardoheu îi salvase viața regelui dintr-un complot de asasinat și fusese ignorat în loc să fie răsplătit? Vă amintiți cum am spus că totul ținea de sincronizarea lui Dumnezeu, faptul că Ahașveroș a trecut cu vederea marele eroism al lui Mardoheu pentru a-l înălța în locul lui pe bogatul, dar extrem de odios, Haman? Ei bine, *acum* era momentul ca Dumnezeu să joace acea carte și să câștige bătălia lui Mardoheu pentru onoare împotriva lui Haman.

Tot ce era nevoie era puțină insomnie. Și dacă Dumnezeu vrea să provoace asta, El poate, chiar dacă cel care suferă de ea este un rege. Capitolul 6 începe spunându-ne că Ahașveroș nu a putut adormi toată noaptea aceea. Dumnezeul care îl ținuse pe regele Darius treaz toată noaptea, îngrijorându-se pentru prietenul său Daniel din groapa cu lei, era din nou la treabă. Dacă viața lui Mardoheu era în pericol a doua zi – și *era* într-un pericol grav dacă regele dormea în acea noapte –, atunci Dumnezeu ar fi făcut orice era necesar pentru a-l salva.

Așa că regele și-a chemat slujitorii să-i citească cronicile istorice, pentru a-l plictisi până adormea. Dar asta nu a funcționat. Pentru că, pe măsură ce citeau, au ajuns la momentul din relatare în care Bigtana și Tereș, eunucii care păzeau poarta regelui, complotau să-l omoare. Iar Mardoheu, care își petrecea timpul pe acolo, le-a dejucat planul trimițând un mesaj reginei, salvând astfel viața regelui și regatul.

Și asta era tot ce menționau cronicile istorice despre acest subiect.

„Ce?!? Stai puțin!”, s-a gândit regele. Nu putea fi asta întreaga poveste. Așa că i-a întrebat pe cititori: „Care a fost marea onoare acordată lui Mardoheu pentru acea mare faptă pe care o săvârșise?”

Toți funcționarii regelui au confirmat adevărul jenant. Nu se făcuse absolut nimic pentru a-l recunoaște sau a-l răsplăti pe Mardoheu pentru faptul că fusese cel mai mare erou din întreaga viață a regelui.

Ei bine, regele a hotărât că aceasta era o problemă care trebuia remediată imediat. Și chiar în acel moment, regele, în lumina zorii, a observat că cineva aștepta afară, în curte, sperând să fie invitat să intre. El i-a întrebat pe servitorii săi cine era acolo. Era Haman. Haman venise să-i ceară regelui să-i permită să-l spânzure pe omul care îi salvase viața. Nu avea însă să aibă ocazia să-i ceară asta, pentru că regele urma să ia cuvântul primul.

Ahașveroș le-a poruncit slujitorilor să-l lase pe Haman să intre. Iar Haman a intrat, mândru, pentru că era o mare onoare să fii primul invitat la audiență cu regele, chiar de dimineață. Chiar și lipsit de somn, regele era în toane bune. Un zâmbet îi înflorea pe chip gândindu-se că îl va pune pe Haman să îndrepte o nedreptate din trecut și să-l onoreze pe eroul necunoscut al regatului.

Starea de spirit a lui Haman a atins cote maxime când regele i-a cerut părerea: „Ce ar trebui făcut pentru omul pe care regele dorește să-l onoreze?” Vedeți, Haman a presupus, fără niciun temei, că regele dorea doar să-l onoreze pe Haman, chiar dacă Haman nu făcuse nimic pentru a merita această onoare. Haman s-a întrebat în sinea lui: „Pe cine ar putea regele să dorească să-l onoreze mai mult decât pe *mine*?” O aroganță colosală. Aceasta era mândria care precede o mare cădere.

Acum, chiar dacă se considera pe sine cel care urma să fie onorat, dacă ar fi avut măcar un sfert de picătură de umilință, s-ar

fi abținut oarecum în ceea ce privește onorurile pe care le-a sugerat. Atunci ar fi putut fi onorat cu atât mai mult de către rege, care ar fi spus: „Fă *chiar mai mult* decât a cerut Haman pentru el.”

Dar nivelul de umilință al lui Haman era la zero. Așa că a cerut tot ce-și dorea, salivând la gândul cum urma să decurgă ziua lui de acum înainte. Haman a deschis gura, iar măreția a fâșnit din ea ca un râu care sparge cu putere un baraj. „Pentru cel pe care regele dorește să-l onoreze, fă următoarele: adu-i veșmintele regale pe care regele însuși le-a purtat. Apoi aduceți un cal pe care regele l-a călărit el însuși și care poartă o însemnare regală. Apoi alegeți unul dintre nobilii regelui. Lăsați acel nobil să-l îmbrace pe omul care urmează să fie onorat cu veșmintele regelui. Așezați omul de onoare pe calul regelui. Și lăsați nobilul să-l conducă prin oraș, strigând: «Iată ce se face pentru omul pe care regele dorește să-l onoreze!»”

Regele a fost încântat de ideea de a-și onora omul de onoare. Iar nobilul pe care l-a ales să-i acorde această onoare era chiar Haman însuși. Haman se condamnase singur să-l onoreze pe Mardoheu cu exact aceleași onoruri pe care le râvnea el însuși.

Cât de interesant ar fi fost să vedem cum i se schimba expresia feței lui Haman odată cu schimbarea situației sale în acel moment, pe măsură ce regele răspundea: „Perfect! Du-te îndată cu un cal regal și cu însemnele regale, împreună cu veșmintele mele regale, și onorează-l pe Mardoheu, evreul, care stă la poarta palatului! Nu omite nimic. Onorează-l cu entuziasm pe Mardoheu în toate felurile pe care mi le-ai propus.”

Mardoheu, iudeul. Cel care stă la poarta regelui. Haman voia să-l *spânzure* pe Mardoheu pentru că era iudeu și pentru că stătea la poarta palatului fără să-l cinstească pe Haman. Iar acum, nu numai că Mardoheu nu urma să fie ridicat ca un cadavru atârnat de spânzurătoare în cinstea lui Haman, ci Mardoheu urma să fie înălțat în cinste, în timp ce Haman era obligat să-l slujească cu umilință și să-i aducă glorie. Este uimitor ce a reușit să

realizeze o mică insomnie trimisă din cer la momentul potrivit. Și totul pentru că Estera (vă amintiți de ea?) s-a abținut să-i spună regelui cererea ei cu o zi mai devreme. Numele lui Dumnezeu nu este menționat în această carte, dar lucrarea Lui este extraordinară și demnă de lauda și mulțumirea noastră.

Așa că Haman l-a îmbrăcat pe Mardoheu în veșminte regale, l-a urcat pe un armăsar regal și l-a condus cu umilință pe străzi, proclamând favoarea regelui față de el și laudându-l pe Mardoheu ca fiind demn de această mare onoare. Imaginați-vă cum trebuie să se fi simțit Mardoheu. În sfârșit, recunoscut în regat pentru ceva cu adevărat minunat pe care îl făcuse pentru rege fără să primească vreo răsplată sau vreo recunoaștere. Iar dușmanul său, Haman, cel care îl condamnase nu doar pe el, ci pe tot poporul său, națiunea lui Israel, a fost obligat să-l slujească, onorându-l public pe Mardoheu cu aceeași onoare pe care Mardoheu refuzase cu ostilitate să i-o acorde lui Haman. Răzbunare. Bucurie. Mulțumire. Probabil că toate acestea se citeau pe chipul lui Mardoheu în timp ce era purtat în procesiune prin oraș, cu dușmanul său obligat împotriva voinței sale să-i cânte laudele, pentru ca toți să audă.

După aceea, Mardoheu s-a întors pur și simplu la postul său de la poarta palatului, continuându-și treaba cu nonșalanță.

Iar Haman s-a întors acasă supărat, lipsit de bucurie și putere, dezbrăcat de onoare și prestigiu, cu un vâl care îi acoperea capul, simțindu-se rușinat și jenat. A ajuns acasă și le-a povestit soției și prietenilor săi cât de mult eșuaseră sfaturile lor și tot ce i se întâmplase. Aceștia nu aveau cuvinte de încurajare care să-l ajute.

Părerea generală era: „Dacă ai început să cazi în fața acestui evreu, Mardoheu, căderea ta va continua până la fund. Nu-l poți învinge.”

Chiar în acel moment, au apărut eunucii regelui pentru a-l însoți pe Haman la banchetul special la care acesta nu mai avea niciun chef să participe. Dar regelui i-a plăcut ca atât el, cât și

Haman să facă ceea ce dorea prețioasa sa soție. Așa că Haman trebuia să meargă la banchet chiar dacă situația se întorsese complet împotriva lui.

Și urma să fie chiar mai rău decât anticipase Haman.

Estera, capitolul al șaptelea

Haman e ca și mort la masa reginei evreice

“Dar, din cauza împietririi tale și a inimii tale nepocăite, îți aduni mânia pentru ziua mâniei și a descoperirii dreptei judecăți a lui Dumnezeu.”

--Avertismentul lui Dumnezeu pentru cei care continuă să ducă o viață marcată de păcatul mândriei, ignorând mustrarea Duhului Său, din Romani 2:5

Uneori, înainte ca un criminal să fie executat, se obișnuiește să i se acorde o „ultimă masă” specială. Ei bine, Estera pregătise un festin copios pentru „Haman Spânzuratul”, care urma să atârne el însuși în ștreang imediat ce termina de mâncat. Haman era un porc îngrășat pentru sacrificare.

Spânzurătoarea pe care Haman o comandase ieri să fie construită pentru Mardoheu era atât de înaltă încât se vedea din apartamentul Esterei, așa că, atunci când s-a trezit în dimineața aceea, a putut-o vedea pe fereastră. Și ea a pregătit masa pentru a o servi într-o cameră care dădea spre locul unde dușmanul plănuise să-l spânzure pe Mardoheu. Iar în capitolul 7, versetul 8, care ne vorbește despre spânzurătoarea aflată în câmpul vizual al acelei camere, aflăm, de asemenea, că slujitorii regelui din palat erau perfect conștienți de planurile lui Haman, chiar dacă regele însuși nu bănuia nimic.

Gândește-te la asta pentru o clipă. Haman construise spânzurătoarea atât de înaltă și într-un loc ales, conform planului său, pentru a-l spânzura pe Mardoheu și apoi să se ducă mulțumit la banchet. După cum își imagina Haman, ei ar fi fost acolo, mâncând și sărbătorind. Iar Haman ar fi aruncat o privire dezinvoltă și și-ar fi ridicat mâna spre fereastră. „O, rege”, ar fi spus el cu un zâmbet larg, „aruncă-ți privirea pe fereastra aceea. Ce vezi? Îți voi spune eu acum. Este trupul lui Mardoheu, evreul,

dușmanul meu, care m-a jignit de nenumărate ori, chiar și atunci când m-ai numit sfetnicul tău principal și ai poruncit poporului să mă venereze. Asta i se întâmplă celui care vrea să-l dezonoreze pe rege și pe prietenii săi!”

Regele îi răspundea cu un zâmbet. Era bine să fii rege. Era bine să fii atât de puternic încât să-ți poți mulțumi prietenii și aliații, ajungând chiar până la a le permite să-și elimine dușmanii de pe fața pământului. „Bună treabă, omul meu bun”, îi spunea regele lui Haman, aplecându-se să-l bată ușor pe umăr. Atunci chiar și regina însăși îi privea pe amândoi cu admirație. Întinzând un burduf, ea zicea: „Poate că se cuvine un toast. Pentru Ahașveroș și Haman, învingătorii tuturor dușmanilor lor, mari și mici! Mai mult vin pentru cei mai distinși doi domni ai regatului?”

La unison, ei ar răspunde: „E chiar binevenit”, apoi s-ar privi unul pe altul râzând. O adiere ușoară ar sufla prin încăpere, făcând-o atât de plăcută. Iar Haman ar privi prin perdeaua ridicată de adiere și ar vedea trupul fără viață al lui Mardoheu, legându-se. Ah, dulce, dulce victorie, este a mea!

Scena încântătoare se derulase în visele lui Haman toată noaptea, în așteptare. Totul urma să fie perfect în Țara lui Haman. Și nimic nu i-ar fi fost refuzat pentru tot restul vieții. Le-ar fi lăsat fiilor și nepoților săi o moștenire dintre cele mai ilustre. Generații mai târziu, numele lui Haman ar fi fost încă venerat. „Amintiți-vă de Haman”, ar fi spus ei, punându-și cu reverență mâna dreaptă pe inimă.

Dar când au răsărit de fapt zorii, iluzia se dusesese, iar nimic nu mai mergea conform planului. În schimb, acum Haman se afla la banchet, încercând să nu fie văzut aruncând o privire pe furiș pe fereastră. Sperând împotriva oricărei speranțe că regele nu se va uita în acea direcție și nu va spune: „Ce este acolo, pe proprietatea ta, Haman? Spânzurătoare? În ce scop a fost ridicată spânzurătoarea?”

Pentru că, dacă s-ar întâmpla asta, ce ar putea face Haman? Se lăudase destul despre ce i-ar face lui Mardoheu, încât oamenii chiar din acest palat ar putea ști deja. Așa că, dacă ar fi întrebat, nicio minciună pe care ar putea-o inventa nu ar fi crezută. Ce ar trebui să facă dacă ar fi întrebat? Să încerce să glumească și să treacă cu râs peste asta? Să răspundă fără menajamente, înainte de un râs jovial: „Păi, *plănuiam* să-l spânzur pe omul pe care l-ai onorat pentru că ți-a salvat viața”? Să încerce să spună adevărul într-un mod în care regele să creadă că își tachina prietenul cu o glumă autoironică, așa cum fac prietenii între ei? În cele din urmă, Haman stătea acolo dorindu-și să nu fi construit spânzurătoarea și sperând că nimeni nici măcar nu va aduce vorba despre asta.

„Eстера, te rog”, s-ar fi gândit el probabil, „Îndepărtează atenția de la mine și de la Mardoheu, împărtășindu-i regelui orice rugămintă femeiască ai avea, ca să o pot susține din toată inima și să scap de această masă fără ca Ahașveroș să-și dea seama de nimic. Apoi voi da jos spânzurătoarea, nefolosită, și această zi, cea mai groaznică din toate, se va sfârși, din fericire.”

Nu a avut norocul ăsta. Cea mai groaznică zi urma să ia o întorsătură bruscă spre ceva și mai rău. Eстера, a cărei identitate necunoscută urma să o dezvăluie ca fiind Hadasa, evreica, îi adusese acolo cu o cerere care se referea în întregime la Haman și la fanatismul său antisemit. Iar Mardoheu, cel mai onorat evreu, era chiar omul care o crescuse încă din copilărie. (Putem vedea mai mult decât doar pe Haman în acea încăpere, în acel moment. Până în ziua de azi, antisemitii aroganți se fâțâie cu bucurie prin viață, crezând că Dumnezeu în fața Căruia scuipe nu îi va trage niciodată la răspundere. O va face. Și slavă Numelui Său pentru aceasta. Noi, creștinii, ar trebui să încetăm să mai fim atât de indiferenți față de nivelul răului manifestat atunci când cineva este antisemit. Dumnezeu privește. Și Dumnezeu vede.)

Acum amintiți-vă. Concentrați-vă asupra acestui lucru pentru un moment înainte de a continua. Când împăratul o alungase pe Vaști, regina sa inițială, și când o adusese pe Eстера

într-un harem de sute de femei – acestea erau evenimente care s-au petrecut cu *ani* înainte de complotul lui Haman de a-i ucide pe evrei. Nici măcar Haman sau Satana nu știau încă că vor pune la cale acel plan. Iar Dumnezeu deja puna totul la punct pentru a le zădărnici eventualele planuri. Aleluia, din nou! Dumnezeu nu numai că îți poate rezolva problemele *atunci când* apar; El îți poate rezolva problemele *înainte* ca acestea să apară! Dumnezeul care a controlat aruncarea la sorți a lui Haman deja aranjase ca dreptatea să se facă și ca Haman să piară *înainte* ca acesta să arunce sorții.

Dacă ești tu însuși un dușman al lui Dumnezeu, un iubitor al păcatului tău care Îi arăți pumnul cerând să se facă voia ta... Dacă crezi că nu vei fi tras la răspundere pentru păcatul tău... Dacă confunzi răbdarea Lui cu indiferența sau cu incapacitatea de a-ți face dreptate în mânia Lui sfântă și dreaptă... Dacă acesta ești tu, te implor să înțelegi următorul lucru: Dumnezeu a promis că va judeca fiecare dintre păcatele tale. Pedepsa pentru ele este completă, definitivă, absolut devastatoare și chinuitoare de dureroasă. Dacă persisti în necredință, păcătuind din ce în ce mai mult cu fiecare an care trece, Dumnezeu spune că acumulezi mânia Lui împotriva ta.

Nu te mai amăgi. Adevărul este că merităm iadul. Și până când nu vom fi născuți din nou, iadul este locul spre care ne îndreptăm, ca un tren fără frâne care gonește pe o șină ce se termină cu o prăpastie adâncă, peste care nu există niciun pod. Dacă simți o oarecare teamă în legătură cu asta, nu o înăbuși și nu o reprimă. Nu căuta o distragere a atenției ca să o faci să dispară. Este Dumnezeu Cel care te-a creat, care îți întinde mâna, pentru că te iubește. El a așteptat, fără să te pedepsească încă cu moartea veșnică și iadul, pentru că nu vrea ca tu să pieri. El vrea să te *mântuiască*.

El a venit pe pământ ca om, omul Isus Cristos. El a devenit Marele Preot, reprezentându-te înaintea tronului lui Dumnezeu. Făcând aceasta, El a trăit viața în locul tău. A trăit

perfect, fără păcat, în sfințenie și evlavie absolută. A câștigat viața veșnică și răsplata. Și a făcut-o pentru tine și pentru mine.

Apoi, împlinind toată dreptatea pentru ca noi să putem trăi, El a rezolvat complet problema tuturor păcatelor noastre. S-a prezentat în fața lui Dumnezeu Tatăl ca jertfă pe cruce, pentru tine, pentru mine și pentru toți oamenii. El n-a cunoscut păcatul, dar a devenit păcatul nostru pentru noi pe cruce. Iar Dumnezeu Tatăl L-a pedepsit pe Fiul Său în locul tău, în loc să te pedepsească pe tine. Isus te iubește atât de mult. Poate că ai blestemat Numele Lui, dar El nu ți-l va blestema niciodată pe al tău. Când a murit pe cruce, a făcut-o pentru tine. El a suportat toată pedeapsa cuvenită pentru toate păcatele tale – trecute, prezente și viitoare, întrucât El este un Dumnezeu care știa totul de la început. Iar Dumnezeu Tatăl a fost pe deplin mulțumit de jertfa Fiului Său, care a îndepărtat toate păcatele. Înainte de a-Și da duhul pe cruce, Isus a strigat triumfător: „Tetelestai!”, ceea ce înseamnă: „S-a făcut. S-a împlinit. Datoria a fost plătită.” El a adus iertarea păcatelor noastre.

El a murit pentru noi. Iar în a treia zi a înviat viu din mormânt, dovedind că afirmația Sa de a fi Dumnezeu este adevărată și că prețul integral pentru păcatele noastre a fost plătit. Iar această răscumpărare integrală a fost acceptată pe deplin în ceruri. Așadar, El nu a rămas mort. S-a *arătat viu* de multe ori și, odată, în fața a peste 500 de oameni adunați la un loc. Mormântul Său, sigilat și păzit cu strictețe, fusese golit, iar chiar și dușmanii Săi au fost nevoiți să recunoască acest lucru. Învierea lui Cristos este cel mai atestat fapt din istoria lumii.

Patruzeci de zile mai târziu, El S-a înălțat înapoi la cer, unde îi mântuiește pe toți cei care cred în El. Asta înseamnă să crezi că El este Mântuitorul și Domnul care a plătit pedeapsa pentru păcatul tău și a înviat pentru a te mântui. Înseamnă să ai încredere în Isus și în ceea ce a făcut El pentru tine, pentru a primi viața veșnică.

Dacă crezi acum, vei fi născut din nou de sus. Toate

păcatele îți vor fi iertate. Ți se va acorda viața veșnică. Vei fi mântuit pentru totdeauna, trecând de la iadul pe care îl merităm la cerul pe care nu-l merităm. Acesta este darul lui Dumnezeu. Și este al tău dacă îl dorești și crezi în El pentru a-l primi. El îți ia păcatele și pedeapsa cuvenită pentru ele, iar în schimb îți dă neprihănirea Sa și răsplata pe care aceasta o merită.

Rezolvă astăzi această problemă extrem de importantă. Cea mai mare nevoie a ta este mântuirea veșnică. Dumnezeu a cumpărat-o deja pentru tine. Acum lasă-L să ți-o dea prin credința ta în El. Nu aștepta, ca Haman, până când va fi prea târziu să-ți regreți viața de păcat și să te confrunți cu dreptatea. Păcatul tău este mare. Suficient de mare încât să te condamne la suferință veșnică. Dar darul lui Dumnezeu, iubirea Lui și mila Lui sunt cu toate acestea și mai mari. Ai încredere în El acum.

După un festin cu mâncare și vin de calitate, a sosit momentul adevărului. Ahașveroș s-a întors către regina sa și i-a pus încă o dată întrebarea pe care Estera o aștepta. „Ce ai dori de la mine, draga mea? Cere-mi până la jumătate din regatul meu, și ți-o voi îndeplini.”

Estera era gata să răspundă, cu umilință, dar și cu îndrăzneală. „Dacă am găsit bunăvoință înaintea ta, împărate, și dacă împăratul crede că este bine, cruță-mi viața! Aceasta este dorința mea. De asemenea, cruță-mi și poporul, căci atât eu, cât și poporul meu am fost vânduți, ca să fim nimiciți, uciși și stârpiți. Dacă am fi fost vânduți ca robi și ca roabe, aș fi tăcut, căci o astfel de nenorocire nu ar fi meritat atenția împăratului.” (*Estera 7:3b-4*)

Acesta a fost un mod mai mult decât ingenios de a spune lucrurile. Ea a dat dovadă de atâta smerenie încât a prezentat situația ca pe una pe care împăratul ar dori să o schimbe, deoarece *el* ar avea prea mult de pierdut dacă nu ar face-o. Salvează-mă pe mine și pe poporul meu de la distrugerea violentă, dacă îți place, o, împărate. Știu însă că va trebui să-ți dai osteneala să faci acest

lucru. Așadar, lasă-mă să clarific că, dacă eu și poporul meu am fi fost doar răpiți și vânduți ca sclavi, nici măcar nu te-aș fi deranjat în legătură cu asta. Dar dușmanul nostru a mers mai departe de atât; vom fi eliminați, nu doar maltratați în mod oribil. Așadar, m-am gândit că ai putea *dori* să afli despre aceste lucruri și să ai opțiunea de a te implica, astfel încât dușmanul să nu poată lua prea mult de la *tine*.

Ei bine, regele era furios. Era mai mult decât dispus să-și dea osteneala pentru a-i aduce în fața justiției pe toți cei care îndrăzneau să amenințe viața reginei sale, alături de acei oameni despre care vorbea ea.

„Oh, nu”, se gândi Haman în sinea sa. „Frumoasa asta nu poate fi o *evreică*, nu-i așa? *Aceasta* este oare națiunea la care se referă? De aceea mă aflu *eu* aici? Această zi oribilă tocmai a devenit de nedescris mai rea decât mi-aș fi putut imagina vreodată!”

Regele, respirând greu acum, cu o încruntare pe fața care i se înroșea, cu saliva țâșnind și cu volumul și intensitatea vocii crescând cu fiecare cuvânt în parte, a izbucnit: „Cine... este... el... și... *unde*... este cel care ar *îndrăzni* să-și lase inima să plănuiască o astfel de *nebunie*?!”

Privindu-l intens în ochi pe rege, Hadasa, regina sa, a ridicat mâna într-un gest îndreptat spre cel mai bun prieten al său și cel mai mare trădător, spunând cu fermitate: „Adversarul și dușmanul este acest *rău* Haman!” Condamnarea la moarte iminentă era atunci o concluzie inevitabilă. Dar, în acel moment, Ahașveroș era atât de cuprins de furie încât nu se putea stăpâni. A părăsit încăperea pentru a încerca să se calmeze suficient încât să poată vorbi. A ieșit să se plimbe prin grădină, lăsându-l pe Haman acolo împreună cu mireasa sa, pe care Haman îl păcălise pe rege să o condamne la o moarte prematură.

Iar Estera se întinse pe canapea. Fusese o săptămână foarte stresantă de când Mardoheu îi dezvăluise planul malefic al lui Haman. Dar acum victoria era la îndemâna reginei și a lui Mardoheu. Ușurarea și liniștea începeau să se așeze acum în inima Esterei. Nu știa ce anume urma să se întâmple, nici cum va fi salvat poporul ei de o lege pe care regele nu avea, de fapt, nicio putere să o anuleze. Dar văzuse că Dumnezeu începuse să acționeze ca răspuns la rugăciunile ei; știa că profeția lui Mardoheu se va împlini: „Va veni ușurarea și izbăvirea pentru evrei.”

Ea îi urmăse sfatul de a nu tăcea. Făcuse ceea ce Dumnezeu o ridicase în această poziție să facă pentru un moment ca acesta. Și, prin puterea lui Dumnezeu, reușise pe deplin. Vine un moment când Dumnezeu îți dă victoria și tu pur și simplu te sprijini de El, te relaxezi și te bucuri de ea pentru o vreme.

În acea zi, Estera a devenit una dintre cele mai mari eroine, nu doar din istoria Israelului, ci din întreaga istorie a lumii. Salvându-și poporul de Satana și de planul lui Haman, ea a salvat națiunea prin care Mântuitorul neamurilor urma să vină la noi. Hadasa, orfana evreică, a devenit una dintre cele mai influente personalități ale istoriei. Eu și cu tine avem de așteptat viața veșnică și raiul datorită faptelor *ei*. Chiar și ca neamuri, ar fi potrivit să sărbătorim și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru Estera atunci când Israelul sărbătorește sărbătoarea Purim la începutul fiecărei primăveri.

Haman, dându-și seama că se afla la mila reginei, a implorat-o, poate plângând și strigând în același timp: „Salvează-mă!” Era clar pentru el că regele nu-l va lăsa în viață decât dacă Estera îi va cere acest lucru. Nicio astfel de rugămintă nu urma să fie făcută, nici nu ar fi trebuit să fie făcută. Omul care, fără niciun motiv, aruncase sorțul pentru a stabili o zi în care tot poporul ales al lui Dumnezeu urma să moară, nu avea dreptul să trăiască suficient de mult pentru a vedea acea zi sosind.

Dar, în disperarea sa, a renunțat la orice decență și s-a

întins, aplecându-se peste regină pe canapeaua ei. Și în acel moment, sincronizarea perfectă a lui Dumnezeu s-a arătat din nou, întrucât tocmai atunci a reintrat Ahașveroș și a văzut scena. Se pare că a interpretat-o ca pe o încercare de viol de răzbunare asupra reginei din partea lui Haman, care voia să se lupte până la capăt.

Regele nu avea să mai vorbească niciodată *cu* fostul său prieten Haman. În schimb, a mai rostit doar două propoziții *despre* el. Prima a fost: „A ajuns oare atât de îndrăzneț încât încearcă chiar să o agreseze pe soția mea, regina, în timp ce eu sunt *chiar aici*, în casă?!?”

Slujitorii săi știau că aceasta echivala cu pronunțarea unei sentințe de moarte. S-au apropiat și, conform tradiției, i-au acoperit fața condamnatului Haman.

Probabil că Estera era singura evreică din încăpere. Dar asta nu însemna că un om atât de dezgustător precum Haman era popular printre oamenii de rând, oricât de bogat și de puternic ar fi fost. Unul dintre cei prezenți a făcut o sugestie despre care a anticipat, pe bună dreptate, că îi va plăcea regelui. Numele acestui eunuc era Harbona, iar el a luat cuvântul pentru a se adresa direct regelui în acel moment. „Privește pe fereastră spre casa lui Haman. Acolo se află spânzurătoarea de 75 de picioare pe care Haman a construit-o pentru astăzi, ca să-l poată ucide pe Mardoheu, omul care a luat cuvântul pentru a-l salva pe rege”, a spus Harbona.

Bună sugestie. Regele a rostit a doua și ultima frază: „Spânzurați-l acolo.” Și așa s-a întâmplat. Haman a murit în aceeași zi și în același mod în care plănuise să-l omoare pe Mardoheu.

Biblia încheie apoi capitolul 7 cu o afirmație obiectivă, potrivit căreia, odată cu moartea lui Haman, mânia regelui s-a potolit.

Era bine că se luaseră măsuri împotriva lui Haman. Și a fost bine că planurile lui răutăcioase au fost dezvăluite. Dar legea

lui Haman nu fusese abrogată. De fapt, nu putea fi abrogată. Și chiar dacă ar fi putut, Ahașveroș nu părea dispus să ia măsuri. Setea lui de sânge, stârnită de jignirea adusă lui, fusese potolită. Așadar, pentru a duce la bun sfârșit salvarea evreilor în ziua stabilită pentru distrugerea lor în toate țările, trebuiau făcute mai multe.

Estera, capitolul opt

Începe să duci la bun sfârșit sarcina

“De aceea, preaiubiții mei, așa cum întotdeauna ați ascultat, nu doar în prezența mea, ci mult mai mult acum, în lipsa mea, lucrați pe deplin mântuirea voastră, cu frică și cutremur, căci Dumnezeu este Cel Ce lucrează în voi și voința și înfăptuirea după buna Lui plăcere.”

--Filipeni 2:12-13

“Căci noi suntem lucrarea Lui, creați în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.”

--Efeseni 2:10

Dumnezeu îl înlăturase pe Haman. Dar lucrarea pe care El o pregătise pentru Hadasa și Mardoheu ca să o îndeplinească pentru El nu era încă pe deplin încheiată. Salvarea poporului lor urma să necesite și mai mult efort. Iar acum Dumnezeu urma să le acorde puterea necesară și să ducă la bun sfârșit acea lucrare de mântuire prin intermediul lor.

Reacția corectă față de mântuire

Așa este viața creștină. În clipa în care ne naștem din nou, suntem mântuiți complet și pentru totdeauna. Dar mai avem multe de făcut. Trebuie să învățăm Cuvântul Său, să învățăm să ne rugăm și să umblăm prin credință. Trebuie să învățăm adevărul Său pentru a birui păcatul. Trebuie să creștem spiritual și să devenim disciplinați. Trebuie să ne îmbrăcăm cu armura lui Dumnezeu și să biruim în lupta spirituală. Trebuie să răspundem la chemarea Lui de a deveni ambasadori ai lui Cristos, vestind Evanghelia Lui. Trebuie să-L urmăm și să facem fapte bune

tuturor, în special celor din credință. Trebuie să fim plini de Duhul Sfânt și să ne iubim unii pe alții. Trebuie să ne îndeplinim rolul ca membri ai Trupului lui Cristos, fără a părăsi niciodată adunarea. Lista ar putea continua, și chiar continuă.

Răspunsul adecvat la primirea mântuirii veșnice este o viață plină de recunoștință, dedicată slujirii. Această slujire este datoria noastră, iar nouă ni s-a promis o răsplată mare, ceea ce ar trebui să constituie un puternic factor de motivație.

"Dacă cineva crede că este religios, dar nu-și ține în frâu limba, înșelându-și astfel inima, religia lui este fără folos. Religia curată și nepângărită înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: să-i vizitezi pe orfani și pe văduve în necazul lor și să te păstrezi pe tine însuși neîntinat de lume." (Iacov 1:26-27) Credința noastră este o religie legitimă și adevărată, așa că ne face mai drekți în vorbele, influența și comportamentul nostru decât eram înainte de a fi în Cristos. (Compară acest lucru cu islamul, o religie diabolică care îi face pe adepții săi mai păcătoși și mai distructivi pentru lume decât ar fi fără nicio religie.) Religia noastră este activă și are un impact pozitiv asupra mediului și a oamenilor din jurul nostru atunci când devenim ceea ce dorește Dumnezeu, urmându-L cu credință după ce am fost mântuiți. Nu toți cei cărora le mărturisim vor fi mântuiți, dar unii vor fi. Și tuturor celor din viața noastră li se va oferi cel puțin ocazia să audă despre apa vie a lui Cristos, dacă Îl urmăm și El ne face pescari de oameni.

Această lume nu va deveni Împărăția lui Dumnezeu, unde voia Lui se împlinește așa cum este în ceruri, până când Cristos nu se va întoarce și nu va domni din Ierusalim; însă, pe măsură ce urmăm învățăturile lui Cristos și ne rugăm pentru venirea acelei Împărății, răul din această lume este împiedicat de prezența noastră aici, datorită prezenței Duhului Său în noi. Să trăim activ

ca sare și lumină. Să arătăm adevărul și să păstrăm cultura din jurul nostru. Să folosim orice influență și resurse pe care El ni le pune la dispoziție pentru slava Sa și pentru măreția Numelui Său în fața lumii din jurul nostru.

El nu ne-a mântuit doar pentru căminul nostru viitor din ceruri. El ne-a mântuit ca să rămânem aici până când ne va duce acolo. Și avem un scop ca și copii ai Săi aici, până în acea zi. Trăiești acum pentru scopul tău sau îți irosești timpul, talentele, resursele și oportunitățile, astfel încât viața ta creștină să fie în zadar? Dacă acesta ești tu, atunci nu aduci niciun beneficiu cerului pe care ești chemat să-l aduci prin investirea vieții tale pentru viața viitoare. Nu aduni nicio comoară în cer, mulțumindu-te doar cu ceea ce câștigi pe pământ, unde moliile și rugina distrug, iar hoții pot fura.

Auzim uneori de creștini care sunt „atât de preocupați de cer, încât nu sunt de niciun folos pe pământ”. (Personal, nu am întâlnit niciodată pe cineva de genul acesta.) Dar știu cu siguranță că am în mine tendința de a aluneca rapid și ușor într-o viață în care sunt atât de preocupat de *lumea aceasta*, încât nu sunt de niciun folos pentru Împărăția *cerurilor*. Oricare dintre noi ar putea face greșeala de a trăi anul acesta cu talantul îngropat în pământ, în loc să-l investim în popularea cerului și îmbunătățirea pământului în Numele lui Isus. El este vrednic de orice sacrificiu sau suferință pe care trebuie să le îndurăm în această viață, ca o investiție în cea viitoare. Iar necazurile noastre de aici pălesc în comparație cu gloria noastră de acolo, dacă am câștigat-o ca și copii răscumparați ai lui Dumnezeu.

Lui Mardoheu i s-a dăruit o dimineață în care să se bucure de mântuirea victorioasă a lui Dumnezeu, călare pe un cal înalt. Iar Esterei i s-a dăruit o după-amiază în care să se bucure de odihna în Dumnezeu, pe o canapea luxoasă a victoriei și a eliberării de presiune. Și aceste lucruri erau bune.

Dar apoi a urmat întoarcerea la muncă. Înapoi la slujirea Domnului și la ducerea lucrurilor la bun sfârșit, astfel încât toate

promisiunile pe care le făcuse Dumnezeu să fie primite la întregul lor potențial. Viața fiecărui evreu trebuia salvată. Fiecare dușman al lui Dumnezeu trebuia să vadă dreptatea Lui. Și fiecare persoană din împărăție avea nevoie ca adevărurile despre tot ce făcuse Dumnezeu să-i fie vestite. Aceste lucruri au început repede, pe măsură ce Estera și Mardoheu au urmat călăuzirea lui Dumnezeu, au trecut prin ușile pe care El le-a deschis pentru ei și au continuat să se încreadă în El și să-L asculte în eforturile lor.

Dacă ar fi spus pur și simplu: „Este de ajuns că Dumnezeu ne-a mântuit. Acum să ne bucurăm de viață, ignorându-L, până vom muri”, atunci s-ar fi pierdut atât de multe. Și noi vom pierde mult dacă spunem: „Mi-e de ajuns să ajung în cer; nu mă preocup să câștig răsplăți când voi ajunge acolo, trăind cu credincioșie pentru El până în acea zi.” Nu ne vom pierde viața veșnică. Parafrazându-l pe Charles Ryrie, dacă ai putea pierde viața veșnică, atunci aceasta ar fi fost denumită greșit veșnică.

Dar sunt multe de pierdut în această viață și în cea viitoare, dacă suntem copii ai lui Dumnezeu neglijenți și necredincioși. În schimb, să ne înrolăm în slujba Lui și să abundăm mereu în slujba Lui, știind că El va fi credincios să ne răsplătească exact așa cum a promis.

Răspunsul potrivit pentru o lume care are nevoie să fie salvată

Estera a luat cuvântul și i-a mărturisit acum totul lui Ahașveroș. Nu numai că era evreică, dar Mardoheu era ruda ei și tatăl ei adoptiv, cel care o crescuse. Păstraseră aceste lucruri secrete atunci când Estera fusese adusă la audiție pentru a obține funcția de regină, în parte din cauza antisemitismului unor oameni precum Haman. Dar acum, datorită relației regelui cu Estera, acesta nu mai avea niciun pic de antisemitism în el. (Ai prieteni antisemiti în viața ta? Dacă da, numără câți evrei cunosc ei *personal*. În majoritatea cazurilor, o mână ar trebui să fie mai mult decât suficientă. Ignoranța față de poporul evreu este de

obicei destul de necesară pentru ca cineva să fie păcălit să urască un popor atât de productiv și de bun pentru lume precum este națiunea Israelului.)

Răspunsul lui Ahașveroș a fost să-i dea Esterei averea lui Haman, deoarece acesta fusese un dușman al evreilor. Ea nu era doar o regină, ci una bogată, având la dispoziție multe resurse financiare. Bani nu sunt totul, dar dacă Dumnezeu îți dă ceva, folosește-i în beneficiul familiei tale și al poporului lui Dumnezeu. Estera a făcut acest lucru lăsându-i tatălui ei, Mardoheu, tot ce fusese al lui Haman.

Împăratul l-a adus, de asemenea, pe Mardoheu la curte. Mardoheu influențase deja mult regatul din afara porților palatului, unde un om al lui Dumnezeu, credincios și dedicat rugăciunii, poate fi eficient, deoarece nicio poartă nu-L poate împiedica pe Domnul să intre. Dar, de acum înainte, Mardoheu nu mai era un străin. Inelul cu sigiliul împăratului, care fusese confiscat din nou de la Haman, împăratul i l-a dăruit acum lui Mardoheu. O alegere înțeleaptă, întrucât acest nou prim-ministru își *câștigase* de fapt funcția prin slujirea sa credincioasă față de rege și de împărăție.

Însă, deși asta a fost tot ce a făcut regele la momentul respectiv, din păcate nu a fost deloc suficient. Haman dispăruse, dar evreii din toate țările se confruntau în continuare cu atacurile din 7 octombrie 2023 ale generației lor. Dacă regele nu mai intervenea, când va sosi ziua stabilită, oamenii din tot regatul vor ataca violent, vor ucide și vor jefui fiecare casă evreiască din toate țările imperiului, cu forța legii care le susține și chiar le poruncește acțiunile. Prin urmare, apărarea evreilor împotriva holocaustului programat ar fi constituit un act de trădare împotriva tronului și a regatului. Cu excepția cazului în care regele ar fi promulgat o nouă lege pentru a remedia situația. În lipsa oricărui temei juridic pentru a anula Legea lui Haman, o a doua lege concurentă care să îndemne la ripostă ar fi fost tot ce putea face regele. Cu ajutorul lui Dumnezeu în ziua decisivă, ar fi fost suficient.

Dar chiar și această măsură ar fi necesitat ceva efort de convingere din partea regelui. Pe măsură ce timpul trecea, Ahașveroș nu dădea semne că ar vrea să ia vreo măsură în această privință.

Văzând că regele nu era dispus să ia această inițiativă, inima Esterei se strângea de durere. Ea a izbucnit în lacrimi, chiar și într-un regat în care era interzis să-ți exprimi tristețea în prezența regelui. Pur și simplu nu se putea abține. Nevoia era prea mare. Poporul trebuia să fie salvat, chiar dacă ea și Mardoheu erau, fără îndoială, în deplină siguranță în palat. Propria lor siguranță personală în Ziua Holocaustului lui Haman nu era suficientă. Estera avea nevoie și de mântuirea restului poporului ei.

Noi, ca cei mântuiți de judecata veșnică prin Isus, ar trebui să urmăm exemplul inimii Esterei în această privință. Eu și cu tine, întrucât suntem deja în Cristos (dacă ți-ai pus credința în Isus), suntem în deplină siguranță față de iad. Dar oriunde ai trăi în lume, *majoritatea* oamenilor din țara ta se află pe calea largă care duce la pieire. Majoritatea oamenilor pe care îi cunoști nu sunt mântuiți. Majoritatea oamenilor din vecinătatea ta, dacă ar muri în această noapte, ar ajunge în cele din urmă în fața Judecării Marelui Scaun Alb și ar fi aruncați în iazul de foc și pucioasă „unde vor fi chinuiți zi și noapte, în vecii vecilor” (*Apocalipsa 20:10* și versetele următoare).

Acum, nu toți avem o personalitate care să verse multe lacrimi și să plângă deschis. Dar dacă ești unul dintre acei oameni și nu ai vărsat niciodată lacrimi pentru cei pierduți, oare prioritățile tale sunt încă în concordanță cu ale lui Dumnezeu? Iar dacă tu, ca și mine, ești unul dintre cei care plâng foarte rar sau deloc, sunt sigur că totuși ești mișcat în interiorul tău și ai reacții emoționale pasionale față de anumite lucruri care contează pentru tine. Ai acel sentiment când te gândești la oamenii pierduți care au nevoie ca tu să te rogi pentru ei și să le aduci Evanghelia? Sau îți vezi de drum fără să-ți pese prea mult sau deloc de ei?

Inima lui Dumnezeu bate pentru cei pierduți. El dorește să-i mântuiască pe cei pentru care a murit Isus. (Și aceștia sunt *toți*.) Dumnezeu a iubit întreaga lume, iar jertfa de ispășire a lui Cristos nu a fost doar pentru păcatele noastre, ci pentru întreaga lume. El nu dorește ca nimeni să piară, ci ca *toți* să ajungă la pocăință și să fie mântuiți.

Estera, acum în deplină siguranță, era disperată pentru mântuirea restului națiunii care rămăsese în pericol. Haman era mort; dar legea pe care o pecetluisese în numele împăratului era încă în vigoare.

Așa că regina a căzut la picioarele regelui ei, plângând cu voce tare și implorându-l să ia măsuri, să facă *ceva*, pentru a contracara ceea ce legea lui Haman urma să facă pentru a-i ucide poporul. Manifestarea de nemulțumire în fața tronului regelui era o crimă la fel de gravă ca și intrarea ei anterioară, fără invitație, în fața lui, pentru a-l invita la banchetele ei. Așa că avea nevoie să fie iertată din nou. Însă regele era acum atât de îndrăgostit de soția sa, încât poate ea putea considera acea iertare ca fiind de la sine înțeleasă. Ea nu a postit mai întâi trei zile. A reacționat sub impulsul emoției și al implorării. Iertarea i-a fost într-adevăr acordată. Regele i-a întins sceptrul de aur, la fel cum făcuse și prima dată.

Așa că ea s-a ridicat, și-a revenit și a stat în picioare în fața regelui, având acum aprobarea lui cu privire la dreptul ei de a pleda în fața lui. „Dacă îi este pe plac regelui”, a spus ea, „și dacă am favoare în ochii tăi, și ceea ce cer ți se pare drept, și îți face plăcere cum arăt, atunci fă ceva pentru a anula efectul scrisorilor emise în numele tău, concepute de Haman, fiul lui Hammedata, agaghitul. Aceste scrisori poruncesc măcelărirea tuturor evreilor din toate țările pe care le stăpânești. Altfel, cum aş putea suporta să văd răul care se va abate asupra poporului meu și distrugerea tuturor compatrioților mei?”

Inima regelui a fost suficient de mișcată, iar mintea lui era mai limpede decât fusese caracteristic pentru el până în acel

moment în această carte. El s-a adresat atât ei, cât și lui Mardoheu, împreună cu înțeleapta sa hotărâre.

Mai întâi, a relatat ce făcuse deja bine. L-a spânzurat pe Haman pe spânzurătoarea pe care acesta o construise pentru Mardoheu și a confiscat bunurile lui Haman, dându-le Esterei.

Apoi a detaliat ce urma să facă *acum*, ca o continuare firească a îndreptării nedreptăților comise de Haman, întrucât acesta „încercase să pună mâna pe evrei”.

„Voi doi să redactați un nou decret, în numele meu, cu privire la evrei. Scrieți orice doriți să conțină acesta și sigilați-l cu inelul cu sigiliul regelui”, a poruncit Ahașveroș. „Orice este semnat în numele regelui și sigilat cu inelul său cu sigiliul nu poate fi revocat de nimeni.” Această ultimă parte era valabilă atât pentru legea lui Haman, cât și pentru *legea lui Mardoheu* care urma să fie redactată.

Mai erau acum nouă luni până la ziua stabilită pentru distrugerea evreilor din toate țările împărăției. Și, deși în acele vremuri lucrurile se desfășurau la nivel mondial mult mai încet decât în zilele noastre, chiar și atunci ar fi fost posibil să se ia măsuri eficiente pentru a-i salva pe evrei de ceea ce urma să se întâmple. Intervenția lui Dumnezeu asupra sorțului aruncat de Haman fusese suficientă.

Toți scribii regelui au fost chemați să redacteze noua lege în numele său, conform celor dorite de Mardoheu. Copii oficiale urmau să fie trimise evreilor, satrapilor, guvernatorilor și prinților provinciilor, de la India până în Etiopia – 127 de provincii în total –, fiecărei provincii în propriul său alfabet, fiecărui popor în propria sa limbă, iar evreilor în propriul lor alfabet și în propria lor limbă. Fiecare exemplar, pentru fiecare destinație și limbă, urma să fie sigilat cu sigiliul regelui și apoi trimis la locurile corespunzătoare, livrat de curieri regali călăreți, călare pe cai crescuți în grajdurile regale pentru viteză.

Iată ce prevedeau scrisorile regelui: în fiecare provincie, regele le permitea evreilor să se adune în acea zi din luna a 12-a a

anului, înarmându-se pentru a-și apăra viețile și proprietățile împotriva oricărui guvern, armată sau individ care i-ar fi atacat. Li se permitea să lupte cu toată forța și să ucidă și să anihileze orice atacatori. De asemenea, aveau dreptul să învingă orice dușman atacator și să jefuiască tot ce dețineau acești dușmani.

Când a sosit ziua, ei s-au arătat mai milostivi decât le cerea legea, neluând toate bunurile la care aveau dreptul. Dar era în mod clar legal și moral corect ca ei să le ia, dacă doreau.

Răspunsul corect la conflictul mondial privind Israelul

Acum, legea inițială prevedea în continuare ca oricine, orice prinț sau armată din întreaga lume să atace, să ucidă și să jefuiască evreii în ziua respectivă. Însă la această chemare urmau să răspundă doar cei care știau că va fi o luptă adevărată pe care ar putea-o pierde. Evreilor li se dădea un preaviz, având timp să se pregătească și să se antreneze pentru luptă, iar ei urmau să se apere cu binecuvântarea regelui și în temeiul legii.

În zilele noastre, Satana încă încearcă să-și îndemne oamenii să atace, să jefuiască și să ucidă evreii, în încercarea de a șterge Israelul de pe hartă „de la râu până la mare”. De asemenea, el încearcă să determine celelalte guverne ale lumii să nege dreptul Israelului de a exista și dreptul de a se apăra împotriva oricărui astfel de atac. Dar Dumnezeu încă răstoarnă adesea situația. Dumnezeu le permite și îi ajută să se apere; și, uneori, îi răsplătește cu extinderea teritoriului ca urmare a atacurilor statelor musulmane malefice din jurul lor. Nu vă mirați dacă aceste tipare vor continua, așa cum s-a întâmplat în ultimele câteva decenii.

Decretul lui Mardoheu, emis în numele regelui, ar putea avea ca rezultat ca evreii să devină atât mai puternici, cât și mai bogați în fiecare țară pe care o locuiau, dacă ar fi atacați de dușmanii lor în acea țară. Când dușmanii lui Dumnezeu se iau de cei aleși ai Săi, într-un act care, în ultimă instanță, reprezintă un atac împotriva Lui, ei pot privi istoria și Biblia și se pot aștepta nu

numai să piardă războiul împotriva Israelului, ci și o parte din propriile lor teritorii și posesiuni în acest proces. Acest lucru s-a întâmplat atât în antichitate, cât și în vremurile moderne, și se întâmplă chiar în generația noastră, sub ochii noștri. Este dreptul Israelului să ia pământ de la dușmanii săi de moarte care nu l-au provocat, și este dreptul lui Dumnezeu să le dea acel pământ oricând dorește.

Decretul, emis din autoritatea regelui, urma să fie publicat pe scară atât de largă încât toată lumea, din orice națiune, să afle că evreii vor fi înarmați și gata să se apere și să ia viețile și bunurile oricăror agresori care ar încerca, la fel ca Haman, să-i distrugă. Curierii regali au fost trimiși imediat, sub ordinul regelui de a se grăbi și de a transmite vestea tuturor oamenilor. (Fie ca noi, Biserica, în calitate de ambasadori regali ai Regelui Cerurilor, să mergem mai departe cu aceeași fervoare pentru a face cunoscut Cuvântul Său în întreaga lume, cât încă mai este timp în ziua mântuirii.) Decretul a fost, de asemenea, afișat și anunțat în întregul oraș capitală Susa. Prin tot orașul acela mergea Mardoheu, îmbrăcat în veșminte regale de culoare albastră și albă, în mantale regale din in purpuriu și purtând o mare coroană de aur. Iar locuitorii orașului se bucurau de el.

Într-o zi, Împărăția lui Cristos va veni pe acest pământ, iar cei credincioși dintre mireasa lui Cristos, Biserica Sa, de astăzi vor domni atunci împreună cu El, îmbrăcați în veșminte glorioase și încununați cu răsplata, reprezentându-L pe Împărat în fața națiunilor. Proclamând mântuirea Sa glorioasă generațiilor viitoare.

După ce a fost proclamată eliberarea iudeilor, „Pentru iudei nu era decât fericire și bucurie, veselie și onoare.” (*Estera 8:16*) Ei au sărbătorit cu bucurie, și pe bună dreptate. Dumnezeu făcuse lucruri mărețe pentru ei. Lucruri care le-au adus lumină. Lucruri care le-au adus fericire. Lucruri care le-au adus bucurie. Lucruri care le-au adus onoare. Asta se întâmplă cu cei pe care REGELE regilor dorește să-i onoreze.

Vezi tu, părerea ta despre evrei nu contează. Nici a mea.

Nici a lui Haman. Nici a lui Hitler. Nici a ONU. Nici a Hollywoodului. Nici a lui Nicusor Dan. Nici a CNN. Nici a UE. Nici a vreunui om. Ceea ce contează este că Dumnezeu *i-a ales* pe fiii lui Avraam, Isaac și Iacov (Israel) ca pe cei prețioși ai Săi. De ce? Pentru că El *a vrut* asta, iar sfatul *Său* este singurul sfat demn de a fi urmat de El în această chestiune. Poți fi invidios, așa cum sunt majoritatea oamenilor răi, pe poziția pe care o are Israelul în lume. Te poți poticni de piatra de poticnire așezată în Sion, alături de țările musulmane și păgâne care se opun Israelului. Sau te poți mândri cu faptul că Dumnezeu *i-a ales* și Și-a pus Numele asupra orașului Ierusalim, pentru a ne aduce mântuirea prin evrei, iar apoi, în zilele de pe urmă, pentru a instaura Împărăția Sa perfectă pe pământ, pe tronul lui David din Ierusalim. Această împărăție va fi perfectă din toate punctele de vedere, iar cei 1.000 de ani cât va dura vor fi, de departe, cei mai buni din istoria omenirii.

Dacă vrei să fii binecuvântat, binecuvântează Israelul. Dacă vrei să fii blestemat, blestemă-i. Măsura pe care o folosești va fi folosită pentru a-ți măsura la rândul tău. Creștinii din țara mea natală, America, încep uneori acum, în timp ce scriu aceste rânduri, să încline spre a judeca Israelul în loc să-l apere. Ei vor sublinia modul în care guvernul și cultura Israelului de astăzi promovează păcate precum homosexualitatea și avortul. Da. Și asta este rău. Dar la fel și *guvernul* și cultura noastră comit și apără aceste păcate grave. Am fost binecuvântați de Dumnezeu în ciuda acelor aberații care ne-au lăsat sânge pe mâini și pete de imoralitate în inimile noastre. Am fost binecuvântați în ciuda lor, pentru că am fost o națiune care a binecuvântat cu înțelepciune Israelul atunci când toți ceilalți îl blestemau și îl numeau „Palestina”. Ce se va întâmpla cu noi dacă încetăm să ne opunem Iranului și reprezentanților săi teroriști din lumea arabă și ne întoarcem împotriva prietenului nostru, Israelul? Vom fi atunci judecați pentru păcatele noastre naționale pe care Dumnezeu le-a trecut cu vederea în ultimii 60 de ani datorită promisiunii Sale făcute lui Avraam? Dacă Dumnezeu încetează să ne mai protejeze și lasă economia, cultura și poporul nostru să se dezintegreze,

vom mai avea vreun drept să ne plângem, după ce am păcătuit cu rebeliune împotriva Dumnezeului nostru și apoi i-am spus și națiunii Sale alese că nu vom mai căuta pacea și prosperitatea lor?

Ahașveroș și-a păstrat regatul și l-a transmis intact urmașilor săi. Ar fi făcut oare acest lucru dacă nu ar fi reușit să spulbere visurile lui Haman legate de *Mein Kampf*?

Fiecare națiune și fiecare individ din lumea de astăzi are de făcut o alegere. De partea cui te vei situa? De partea națiunii Israel și a Dumnezeului lor, Care încă are un plan pentru viitorul lor, pentru a instaura Împărăția Sa perfectă și voia Sa perfectă pe pământ? Sau de partea religiei preferate a lui Satan, a mahomedanilor, care urmează versetele satanice ale Coranului, care le poruncesc în repetate rânduri să-i măcelărească pe evrei și pe „oamenii Cărții” (creștinii), oriunde s-ar afla aceștia?

O parte are dreptate; cealaltă greșește. O parte este de partea lui Dumnezeu; cealaltă, de partea dușmanului. O parte va învinge în cele din urmă; cealaltă va pierde. De partea cui veți sta? De partea cui va sta națiunea voastră? Ce veți spune națiunii voastre pentru a încerca să o convingeți să ia partea dreptății? Alegeți astăzi. Dar, cât despre mine și casa mea, noi Îl vom sluji pe Domnul. Vom crede și vom cinste promisiunile Sale. Vom căuta binecuvântarea Lui. Îi vom cere să-Și aducă Împărăția pe pământ și să-Și împlinească voia aici, așa cum este în ceruri. Ne vom ruga pentru pacea Ierusalimului, care în acest moment este în mare parte controlat de blasfemiatori a căror moschee atroce poluează orizontul unde ar trebui să se afle templul lui Yahweh.

Acești adepți ai zeului dușmanilor lui Israel comit acte de violență și răutăți de nedescris împotriva oamenilor nevinovați pe care Dumnezeu îi iubește în întreaga lume. Și, invariabil, în timpul actului terorist, ei strigă „*Allahu Akbar*”, pentru a proclama că fac acest rău pentru el, în numele lui și în numele său. Subtitrările filmelor de la Hollywood traduc în mod eronat aceste cuvinte ca „Dumnezeu este mare!”. Nu asta înseamnă

cuvintele în arabă. Ele înseamnă: „Allah (zeul lunii care nu are fiu și care nu a adus niciodată jertfe pentru păcat) este mai mare”. Mai mare, adică, decât Dumnezeuul adevărat și viu al Bibliei, pe care ei Îl resping și care nu i-a ales să locuiască în țara aceea.

Deși El veghează cu credincioșie asupra celor aleși ai Săi, fără somn și fără odihnă, majoritatea evreilor de astăzi nu-L cunosc pe Dumnezeuul lor într-un mod personal, fiind orbiți acum de credința în Mesia (Cristos). Dar într-o zi, El Se va întoarce la ei. El îi va mântui și Își va întemeia Împărăția, indiferent cât de mult se va lupta lumea să I se opună. Te vei alătura lumii în opoziția ei față de Împărăția Sa, sau te vei alătura Lui? El va birui oricum – El nu are nevoie de noi de partea Sa pentru a învinge. Dar *noi* trebuie să fim găsiți de partea *Lui* pentru a învinge.

Dacă ești în Cristos, vei trăi pe pământ în acel împărăție când va veni, după ce Cristos se va întoarce din ceruri împreună cu noi, după ce Se va fi ocupat de poporul Său, Israel, și va fi judecat națiunile într-o perioadă de șapte ani profețită în Vechiul și Noul Testament. Vei face parte din aceasta. Te rog, așteaptă-o cu nerăbdare *acum*. Te rog, ascultă-L pe Cristos rugându-te pentru aceasta *acum*. Te rog să cauți acest lucru cu o inimă care binecuvântează Israelul și se opune dușmanilor săi *acum*. Trebuie să-ți faci alegerea. A rămâne pe margine nu este o a treia opțiune pe care Dumnezeu ți-a pus-o la dispoziție. Este o alegere binară: „Voi binecuvâta pe cei ce te vor binecuvâta, iar pe cei ce te vor blestema, îi voi blestema”, a spus El, într-o promisiune pe care a ținut-o de atunci în fiecare generație și pe care o va ține în continuare.

E bine pentru noi să fim de partea lui Dumnezeu, pentru că El învinge

Pe vremea Hadasei și a lui Mardoheu, lumea a fost nevoită să facă aceeași alegere – să fie de partea lui Dumnezeu și a poporului Său sau împotriva lor. În lunile care au urmat morții lui

Haman, mulți au decis, în mod nehibzuit, să-l urmeze în continuare pe Haman și să se pregătească să-i atace pe evrei. Însă mulți alții dintre neamuri au acționat, dimpotrivă, cu înțelepciune.

"În fiecare provincie și în fiecare cetate, oriunde ajungea decretul împăratului, era bucurie și veselie printre iudei, erau ospete și zile de sărbătoare. Și mulți oameni din popoarele țării s-au făcut iudei, căci îi apucase groaza de iudei." (*Estera 8:17*)

O convertire în masă în rândul persanilor. Povestea Hadasei, regina orfană, și a lui Mardoheu, evreul, precum și a înfrângerii pe care i-au aplicat-o lui Haman, s-a răspândit. Și un număr mare de oameni din alte națiuni au spus cu înțelepciune: „Dumnezeul Hadasei și al lui Mardoheu este Dumnezeu în care vreau să cred și pe care vreau să-L urmez.” Ei se temeau de evrei și s-au alăturat lor. Astfel, Dumnezeu nu numai că a folosit-o pe Estera pentru a-și salva poporul de la distrugerea trecătoare, ci și pentru a salva mulți noi credincioși în sensul veșnic.

Satana nu s-a așteptat la asta. Ai văzut vreodată pe Satana încercând să distrugă pe cineva, doar pentru a descoperi în final că acea persoană a ajuns să-L cunoască pe Domnul prin experiența vremurilor grele? Nu este glorios când Dumnezeu îl învinge pe diavol în acest fel? Poate că aceasta este chiar mărturia ta pe care să o împărtășești.

Pe internet abundă poveștile despre musulmani iranieni contemporani, care Îl slujeau pe Allah, dar care, prin vise sau prin alte mijloace, au ajuns să creadă în Isus Cristos și să fie mântuiți, întorcându-se de la ceea ce li s-a predat într-o cultură întunecată și închisă, către Dumnezeuul adevărat și viu al Bibliei. Este posibil ca biserica să crească chiar mai mult în Iran decât în țara noastră. Cristos continuă în această generație să-Și zidească Biserica, iar porțile iadului nu o pot birui. (Rugați-vă pentru frații și surorile noastre din Iran, care se confruntă adesea cu persecuții severe pentru că Îl urmează pe prețiosul nostru Mântuitor.)

Una dintre concluziile evidente pe care le putem trage din cartea Estera este că Dumnezeu este suveran, El domnește în

ceruri și face tot ce-I place pe pământ. Dacă suntem atenți, Îl vom vedea făcând acest lucru și în zilele noastre, și în viețile noastre. El umple Împărăția cerurilor în generația noastră, în întreaga lume, în ciuda faptului că întunericul devine tot mai dens; și ar trebui să-L lăudăm pentru aceasta.

Estera, capitolul al nouălea

Bătălia a fost câștigată, dar lupta nu s-a terminat

“urmăresc ținta, alergând spre premiul chemării de sus al lui Dumnezeu, în Cristos Isus.”

--Filipeni 3:14

“De aceea, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, să dăm la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară atât de ușor și să alergăm cu răbdare cursa care ne stă înaintea.”

--Evrei 12:1

“Nu știți că cei ce aleargă în arenă, aleargă toți, însă numai unul primește premiul? Alergați deci în așa fel încât să câștigați.”

--1 Corinteni 9:24

“M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința.”

--2 Timotei 4:7

Nu pot să nu fiu impresionat de tatăl meu și de felul în care se descurcă la vârsta de peste 80 de ani, reușind să-și încheie viața cu demnitate și să-și cinstească și să-și slujească Mântuitorul până la sfârșit. Acum, la pensie după zeci de ani de slujire pastorală, el continuă să studieze și să mediteze asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Continuă să evanghelizeze ca martor, atât personal, cât și online. Continuă să predice în cadrul slujbelor regulate de la azilul de bătrâni și în biserici, înlocuind diverși pastori. Continuă să se roage cu umilință pentru familia și comunitatea sa, să încurajeze și să slujească zi de zi, în ciuda dificultăților legate de problemele de sănătate și a dorului singuratic de a se reîntâlni cu Cristos și cu mama mea în ceruri.

Bătălia pentru destinul sufletului său a fost câștigată de Domnul cu mult timp în urmă. Intrarea sa în Împărăție pentru

eternitate este mai sigură și mai certă decât răsăritul soarelui de mâine. Dar el este încă angajat în luptă, prin rugăciune neîncetată și prin pregătirea încălțămintei Evangheliei păcii, în fiecare zi. În fiecare dimineață, prin harul și puterea lui Dumnezeu, se trezește gata să umble în victorie, bucuria Domnului fiind tăria lui. Și același Dumnezeu care i-a ajutat pe aleșii Săi în zilele Esterei rămâne ajutorul tatălui meu și astăzi.

Dumnezeu le dăruiește victorii pe tot parcursul vieții copiilor Săi credincioși. Și trebuie să mergem mai departe, până la sfârșit, și să terminăm cu bine.

În tot imperiul medo-persan, evreii fuseseră împrăștiați. Iar Satana lansase o campanie pentru a-i elimina și a zădărnici planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea pământului. Dar Dumnezeu își pregătise poporul ales pentru lupta care urma să vină asupra lor. Victoria lor iminentă era inevitabilă; însă aceasta presupunea totuși necesitatea de a lupta și de a duce lucrurile până la capăt. În fiecare loc, ei s-au încrezut în Dumnezeul lor, s-au adunat sub stindardul Numelui Său, s-au înarmat pentru bătălia pe care dușmanii Săi se pregăteau să o poarte împotriva lor și s-au încrezut în El pentru ca victoria lor să fie sigură și completă.

Să privim din nou aceste cuvinte ca pe o rețetă pentru ceea ce ar trebui să facă Trupul lui Cristos în aceste zile de pe urmă ale epocii bisericii: Satana își lansează complotul împotriva noastră prin poporul său. Dar Dumnezeu a pregătit tot ce este necesar pentru a ne pregăti pentru bătălia pe care forțele răului din târâmurile cerești o poartă împotriva noastră. Victoria noastră iminentă este inevitabilă; dar va implica totuși necesitatea de a lupta și de a duce lucrurile până la capăt. În fiecare loc, trebuie să ne încredem în Dumnezeul nostru, adunându-ne regulat sub stindardul crucii, în Numele Său, înarmându-ne cu toată armura Sa pentru bătălia pe care dușmanii Săi o poartă împotriva noastră și încrezându-ne în El pentru ca victoria noastră să fie sigură și completă.

"Dumnezeul păcii îl va zdrobi în curând pe Satana sub

picioarele voastre." (*Romani 16:20a*) De mult timp mă uimește faptul că acest verset nu spune că El îl va zdrobi în curând pe Satana sub *picioarele Sale*, ci sub *ale noastre*. Ni se acordă privilegiul de a lupta în numele Lui, iar El Însuși va asigura victoria. Ca Trup al lui Cristos și ca membri individuali ai acestuia, să ducem lupta până la capăt. Să ne echipăm pentru luptă cu armura pe care Dumnezeu ne-a pus-o la dispoziție, și vom învinge.

Acea a 13-a zi a lunii a 12-a, când trebuiau puse în aplicare edictele regelui, a sosit la timpul stabilit, exact așa cum Dumnezeu plănuise încă dinainte de începutul timpurilor. "În luna a douăsprezecea, adică luna Adar, în ziua a treisprezecea a lunii, când avea să se ducă la îndeplinire porunca și decretul împăratului, chiar în ziua în care dușmanii iudeilor se așteptau să pună stăpânire peste ei, situația s-a schimbat, astfel că iudeii au pus stăpânire peste cei ce îi urau." (*Estera 9:1*) Versetul 2 ne spune că, în toate provinciile imperiului, nimeni nu era în stare să le țină piept evreilor nicăieri, iar frica de ei a ajuns să copleșească toate popoarele din toate țările.

Versetele 3 și 4 ne spun că victoria a fost cu atât mai strălucită cu cât fiecare guvernator, funcționar și slujitor al regelui și-a folosit resursele pentru a-i ajuta pe evrei în luptă. Au făcut acest lucru deoarece toți, fără excepție, se temeau de Mardoheu și nu îndrăzneau să i se opună. Mardoheu ajunsese atât de influent în palatul regal, încât vestea despre el se răspândise pretutindeni, iar influența sa asupra tuturor chestiunilor din regat creștea din ce în ce mai mult.

Mardoheu a ajuns mai sus decât a ajuns vreodată sau decât ar fi putut ajunge vreodată fostul său dușman, Haman. Iar evreii din toată țara și-au doborât dușmanii cu sabia și au făcut ce au vrut cu ei. În capitala Susa, evreii au ucis 500 de bărbați care i-au atacat, inclusiv pe toți cei zece fii ai lui Haman. Din păcate, urmașii lui Haman au încercat să ducă mai departe moștenirea lui malefică. Din fericire, au suferit aceeași soartă ca și el pentru asta.

Evreii nu au confiscat bunurile fiilor lui Haman. Textul nu oferă niciun motiv, dar poate că pur și simplu nimeni dintre ei nu le-a dorit.

Când eu și soția mea eram la începutul slujirii noastre în Cluj-Napoca, România, stația de autobuz de unde coboram pentru a merge la locul de întâlnire al bisericii noastre se afla chiar lângă un depozit mare pe care era afișată o placă istorică. Placa anunța că acest depozit fusese folosit de colaboratorii locali ai Germaniei naziste în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pentru a-i aduna și a-i închide pe evreii din Transilvania, înainte de a-i transporta către lagărele morții. În zilele noastre, o companie folosea depozitul în propriul său interes. Obişnuiam să văd acea placă și să le spun celor din jur: „De ce ar vrea cineva să lucreze în clădirea asta? Ar trebui să o dărâme, nu să o folosească.” Din fericire, câțiva ani mai târziu, exact asta au și făcut. Uneori, ceva folosit în scopuri malefice devine inutil chiar și după ce răul a fost învins. Cine ar vrea să locuiască în casa fiului mort al lui Haman? Ardeți-o sau lăsați-o să se degradeze până se prăbușește.

În acea zi, Ahașveroș a fost informat despre cei 500 de oameni uciși în cadrul acțiunii eficiente de autoapărare a evreilor din Susa. S-a dus la Estera, dorind să se asigure că, dacă era nevoie de mai mult pentru a o mulțumi pe regină, acest lucru se va face. I-a spus că cei 500, inclusiv cei zece fii ai lui Haman, erau morți, și a întrebat-o ce altceva mai dorea. Orice vei spune se va face, i-a promis el.

Ea a cerut ca evreilor din capitală să li se permită să lupte o a doua zi, în conformitate cu legea pe care el o adoptase, și ca trupurile fiilor lui Haman să fie spânzurați de spânzurătoare. „S-a făcut și s-a făcut”, a fost porunca regelui. Lupta evreilor a continuat a doua zi, iar fiii lui Haman au fost spânzurați și expuși la vedere. Iată ce se face pentru moștenirea pe care regele dorește să o dezonoreze.

În tot regatul, 75.000 de bărbați au fost suficient de nebuni și de răi încât să-i atace pe evrei, iar 75.000 de bărbați și-au găsit

sfârșitul meritat pentru asta. CNN nu era acolo să se plângă de cât de mulți oameni omora Israelul, iar Națiunile Unite nu erau acolo să impună sancțiuni și să-l acuze pe Mardoheu de crime de război sau de genocid. Așadar, istoria își amintește pe bună dreptate acea zi ca pe una a dreptății și a neprihănirii în favoarea evreilor, care sărbătoresc până în ziua de azi sărbătoarea Purim în comemorarea evenimentului. Știați că acea sărbătoare a fost de fapt poruncită în următoarea lege pe care Mardoheu a adoptat-o?

"Mardoheu a scris aceste lucruri și a trimis scrisori tuturor iudeilor din provinciile împăratului Ahașveroș, celor de aproape și celor de departe, ca să-i îndemne să sărbătorească în fiecare an ziua a paisprezecea a lunii Adar și ziua a cincisprezecea a aceleiași luni, ca zile în care iudeii au scăpat de dușmanii lor și ca lună în care întristarea lor s-a transformat în bucurie, iar bocetul lor – în fericire. I-a îndemnat să facă din ele zile de ospăț și de bucurie și să trimită daruri prietenilor și daruri celor nevoiași." (*Estera 9:20-22*)

Capitolul final al Esterei

Capitolul 10 din Cartea Esterei, extrem de scurt, încheie povestea menționând că Mardoheu și-a petrecut restul vieții în calitate de al doilea la comandă după rege. Un imperiu care dorea să scape lumea de evrei era acum condus de un evreu a cărui atitudine și acțiuni fuseseră motivul pentru care Haman era atât de furios. Mardoheu a condus cu înțelepciune și a fost bine primit, aducând pace și prosperitate, așa cum o va face orice conducător care Îl urmează pe Domnul.

Capitolul subliniază, de asemenea, că acuratețea istorică a tuturor acestor evenimente este susținută chiar de „Cronicile regilor Mediei și Persiei” ale regatului. Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna în concordanță cu orice relatare istorică adevărată, fiind demn de încredere în tot ceea ce spune.

Planul lui Dumnezeu triumfă. Întotdeauna.

Cine va fi de partea Domnului?

“Căci Eu cunosc planurile pe care le am cu privire la voi, zice DOMNUL, planuri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o speranță.”

--Promisiunea lui Dumnezeu față de Israel din Ieremia 29:11, o carte despre judecata Sa temporară asupra eșecurilor lor

“Lucrurile dinainte le-am vestit de demult; din gura Mea au ieșit, și Eu le-am făcut auzite; apoi, deodată, am lucrat, iar ele s-au împlinit.”

--Isaia 48:3

“Eu fac cunoscut de la început sfârșitul și, din vremuri străvechi, descopăr lucrurile care încă nu s-au întâmplat, zicând: «Planul Meu rămâne să se îplinească; voi face tot ceea ce doresc!»”

--Isaia 46:10

Probabil că antisemitii de astăzi nu mai sunt alături de noi la acest stadiu al cărții, dacă au pornit măcar la drum alături de noi. Dar cei care strigă pe internet ca Dumnezeu să-i judece pe evrei la fel de aspru cum *ei* îi judecă pe evrei trebuie să învețe lecțiile trase din aruncarea purului. Imperfecțiunile lui Israel erau numeroase. Cu toate acestea, Dumnezeu le-a luat partea, așa cum promisese. Mardoheu, în calitate de lider al evreilor din capitala persană, acționase cu îndrăzneală împotriva prim-ministrului regelui, făcându-se nepopular și expunându-se la riscuri. Dar Dumnezeu a fost ferm de partea lui Mardoheu. Iar Haman s-a dovedit, în cele din urmă, a fi un om de un caracter josnic, care merita lipsa de respect pe care i-o arătau dușmanii săi.

Domnul se ocupase de păcatele poporului Său, exilându-i pentru o vreme din țara promisă, exact așa cum spusese că va face dacă se vor deda idolatriei. Dar, după ce s-a ocupat de ei, El și-a reînnoit fără rezerve mărturisirea publică de iubire față de ei. A

arătat întregului pământ că ei rămâneau poporul Său ales și special. Un popor ales pe care El îl ridica pentru scopul Său perfect în lume. Oricine se simțea jignit de ei, chiar dacă considera că acest lucru era justificat, nu se lua doar de o națiune imperfectă formată din oameni deosebiți, ci se lua de Dumnezeu, Cel care crease acea națiune pentru a fi o națiune cu scopul Său veșnic.

Haman și toți cei care erau de aceeași părere cu el nu încercau doar să elimine Israelul; ei încercau să anuleze planul lui Dumnezeu de a-Și mântui poporul și toate națiunile de păcatele lor. Dumnezeu era hotărât să-L aducă pe Fiul Său, din rândul evreilor, pentru a Se oferi pe Sine ca jertfă perfectă pentru păcate. Isaia a profețit că aceasta va fi împlinirea Robului suferind: El „va îndreptați pe mulți și le va purta nelegiuirile.” (*Isaia 53:11b*) Așa cum i-a spus Isus femeii samariteane: „Mântuirea vine de la evrei.” Oricine se poziționa ca dușman al iudeilor, chiar dacă națiunea în ansamblu era adesea necredincioasă și chiar dacă un iudeu anume îl jignise, se opunea planului Dumnezeului adevărat și viu pentru mântuirea noastră, când Cristos urma să moară pentru păcatele noastre, „și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (*1 Ioan 2:2b*).

În generația noastră, am văzut cum s-a desfășurat istoria Noului Testament, pe măsură ce națiunea și conducătorii ei L-au respins pe Unsul lui Dumnezeu la prima Sa venire. I-am văzut îndepărtându-se de credința în Dumnezeul lor ca Mântuitor și fiind din nou împrăștiați printre neamuri. Am văzut cum S-a purtat El cu ei, supunându-i din nou la mari suferințe, înainte de a-Și revendica dreptul de proprietate asupra țării promise și de a pune în inimile liderilor lumii dorința de a permite evreilor să se întoarcă în Israel. Ceea ce s-a întâmplat în zilele generațiilor Esterei, a lui Ezra și Neemia s-a repetat în lumea noastră de astăzi. A avut loc din nou o întoarcere parțială a evreilor în țara lor; și o mare parte a lumii s-a întors din nou împotriva evreilor, încercând să oprească construirea zidului lor de apărare împotriva dușmanilor.

De data aceasta, chiar și mulți dintre cei care se declară creștini vorbesc atât de vehement și de condamnator împotriva evreilor și a Israelului, fără să-și dea seama că se opun Dumnezeului lui Israel. Chiar ieri, în timp ce scriam aceste rânduri, am fost muștrat online de cineva care pretindea că este un creștin devotat, pentru că am luat poziție în favoarea sionismului. Pretinzând că era motivat de loialitatea față de Isus, a folosit un limbaj atât de vulgar și josnic pentru a mă denunța și a-i condamna pe evrei, pe care i-a numit „sataniști”. M-am gândit să-l învăț din Scripturi și să-i spun, de asemenea, că Isus este evreu și că a-i urî pe evrei *în masă* înseamnă, în mod necesar, a-L urî pe Cel Sfânt al Israelului. Dar am decis, în schimb, să-l ignor – nu are rost să arunci mărgăritare sfinte în fața porcilor.

Teologii înlocuirii și alții care cer ca Dumnezeu să-Și întoarcă spatele față de Israelul vrednic trebuie pur și simplu să accepte faptul că Dumnezeu nu are în Sine nicio umbră de schimbare. El a plănuț, înainte ca omenirea să existe, ca pământul să fie condus de un Mesia, Rege al Israelului, de pe tronul din Ierusalim. El a plănuț acel prim regat perfect care va exista vreodată pe pământ, știind și profetind că acest lucru se va întâmpla în ciuda necredincioșiei lui Israel. Aceasta este o veste bună și pentru noi, creștinii. Înseamnă că El Își va ține promisiunile și față de noi. Căci „Cel ce promite este credincios și va împlini”, și Cel „care jură în detrimentul Său, dar nu Se răzgândește”, căci „Dumnezeu nu este om, ca să mintă”.

Dumnezeu încă veghează asupra poporului Său. Chiar și atunci când acesta nu-L urmează cu credincioșie. (Nici în zilele care au precedat-o pe Estera nu au făcut-o.) Chiar și atunci când se amestecă cu lumea în păcat. (Au făcut asta și în zilele Esterei.) Chiar și atunci când a trecut mult timp – generații întregi – de când națiunea a umblat cu El. (Trecuse mult timp și în zilele Esterei.)

Dar Dumnezeu își păstrează în continuare planul pentru a doua venire și pentru Împărăție, la fel cum și-a păstrat planul pentru prima venire și pentru cruce. Nu este necesară nici o

credincioșie sau realizare din partea omului. Acestea sunt promisiunile legămintelor unilaterale. Și în acest lucru ar trebui să ne bucurăm. Bucuria noastră ar trebui să se extindă atât de mult încât să trezească în noi dragostea pentru națiunea pe care El a folosit-o pentru a ne aduce mântuirea și pe care o va folosi pentru a instaura Împărăția pentru care ne rugăm.

Planul lui Dumnezeu este etern... El ne-a spus că ei vor fi împrăștiați, vor fi aduși înapoi, se vor confrunta cu opoziție, Îl vor vedea biruindu-le dușmanii, se vor întoarce la El în credință și mântuire și apoi vor vedea Împărăția Sa întemeiată. Și toate aceste lucruri se vor întâmpla cu adevărat. Dumnezeu care a anunțat prima venire a lui Cristos prin aducerea lor din exil înapoi în țară anunță astăzi a doua venire a lui Cristos în același mod.

Prin urmare, povestea Esterei este cu siguranță una care trebuie studiată pentru un moment ca acesta. Studiată și sărbătorită cu bucurie.

În fiecare an, pe parcursul celor două zile ale sărbătorii Purim din Israel, Cartea Esterei este citită cu voce tare în fața publicului seara, iar a doua zi dimineața. Copiii (uneori alături de evrei de toate vârstele) ascultă citirea în așteptarea numelui lui Haman. Când acesta este rostit, ei folosesc gragere festive (instrumentele care scot zgomot), bat din palme, fluieră și bat din picioare pentru a „șterge” chiar sunetul numelui acelui terorist persan din vechime. Acești copii sunt îmbrăcați în costume cu aceeași fastuoasă înfățișare pe care copiii americani ar putea-o avea de Halloween. Fetele se îmbracă adesea ca Estera; băieții sunt adesea Mardoheu. Unii aleg alți eroi biblici. Familiile mai puțin religioase ar putea avea costume de supereroi pentru copiii lor, dar toți se adună și ascultă citirea Cuvântului lui Dumnezeu, ca mărturie a credincioșiei Sale în a-i păzi.

Copiii au, de asemenea, coșuri decorate cu ciocolată, bomboane, fructe și alte dulciuri, la fel cum copiii americani se bucură de ele în dimineața de Paște de generații întregi. Pentru

această zi se prepară produse de patiserie speciale, de formă triunghiulară, cu diverse arome și umpluturi. Mii de oameni din fiecare oraș participă la parade grandioase, cu care alegorice și expoziții, în cinstea țării evreilor. Așa se procedează cu cei pe care REGELE dorește să-i onoreze.

Evreii de astăzi sunt, de asemenea, descendenții celor care au supraviețuit încercării Satanei din anii 1930 și 1940 de a-i extermina. Așadar, ei pot simți o legătură de rudenie cu primii sărbătoriți ai Purimului. Chiar și *tinerii* copii israelieni și familiile lor din 2026 își amintesc încă cel mai recent masacru pe care teroriștii din Gaza, finanțați de Iran, l-au provocat asupra poporului lor fără niciun motiv. Sărbătoarea le amintește de credincioșia lui Yahweh față de promisiunile Sale.

Scolile și comunitățile din toată țara sărbătoresc cu evenimente festive și proiecte la care copiii pot participa. Este un moment de reflecție potrivită, de patriotism, de celebrare a lui Dumnezeu și de chemare către El să aducă împărăția lui Mesia pe care noi, ca urmași ai lui Cristos, o așteptăm.

Lecțiile obișnuite predate copiilor din Israel cu ocazia acestei sărbători a Hadasei și a lui Mardoheu sunt: să ai încredere în Dumnezeu chiar dacă El pare îndepărtat sau absent, să dai dovadă de curaj în vremuri grele, să aperi ceea ce este drept indiferent de cost, să folosești orice putere pe care o ai pentru a-i ajuta pe cei în nevoie și să știi că Dumnezeu poate folosi oameni obișnuiți pentru a face lucruri extraordinare. (Acele lecții bune sunt predate, chiar dacă este o națiune încă orbită în ceea ce privește identitatea Mesiei lor. Mâna harului lui Dumnezeu se află încă asupra lor. Rugați-vă pentru ei ca popor și pentru orice evreu din viața voastră personală, ca ochii lor să fie deschiși și să fie mântuiți de Isus.)

Urmând instrucțiunile lui Mardoheu, evreii își fac cadouri unii altora și caută în mod special să-i ajute pe cei săraci în timpul sărbătorii de Purim.

Într-o zi, Mesia se va întoarce în Israel, aducându-i cu El pe toți cei pe care i-a înviat și i-a ridicat la cer mai înainte, ca mireasă a Sa. Se va arăta brusc, precum fulgerul care strălucește de la răsărit la apus. Va veni să-și elibereze poporul de împărăția malefică a falsului profet, a fiarei și a balaurului care i-a dat fiarei puterea sa. Fiul Omului va fi văzut venind în slavă împreună cu îngerii Săi. În fața întregului Israel, El își va pune picioarele pe Muntele Măslinilor, care domină Ierusalimul și Muntele Templului. Ei Îl vor privi pe Cel pe care L-au străpuns și vor plânge așa cum se plânge pierderea unui Fiu unic. Și, pe măsură ce lacrimile de tristețe vor lăsa loc unor lacrimi de bucurie care le vor curge pe obraji, vor striga: „*Baruch Ha'ba B'Shem Adonai!!!!*” (Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului!!!) Și în acea zi, tot Israelul va fi mântuit. Regele lor, Care este Regele regilor, își va ocupa locul pe tronul tatălui Său, regele David, și va începe să domnească.

Împărăția Tatălui nostru va fi venit, iar voia Lui se va împlini atunci pe pământ, așa cum se îplinește deja în ceruri. Regele va aduna laolaltă toate națiunile pământului. El va despărți oile de capre. Criteriul de deosebire va fi modul în care oamenii i-au tratat pe cei mai mici dintre frații Săi, evreii, în timpul celei de-a 70-a săptămâni a lui Daniel, cei 7 ani de necaz ai lui Iacov. Oile care i-au tratat bine vor intra în împărăția desăvârșită. Caprele care i-au maltrat pe evrei vor fi ucise și condamnate.

Și, dacă sunteți în Cristos prin credință, eu și cu voi vom fi acolo, pentru a privi cu uimire toate aceste minuni care se vor desfășura chiar în fața ochilor noștri. Cu toții ne vom gândi: „Acesta este *exact* ceea ce El ne-a spus că se va întâmpla.” Așa cum El proclamă, așa se vor împlini toate lucrurile. Niciun cuvânt de astăzi nu poate descrie măreția bucuriei pe care o vom trăi împreună în acea zi.

Deoarece știm că acesta este viitorul nostru, al tău și al meu, până în acea zi, să ne străduim în fiecare rugăciune și cu toată puterea să avem încredere și să ascultăm de Mântuitorul

nostru, Dumnezeuul absolut credincios, atotputernic și sfânt al Hadasei și al lui Mardoheu. Dumnezeuul care își ține tot Cuvântul, până la cea mai mică literă. Slavă Numelui Său, acum și în veci de veci!

Totul se învâрте în jurul Tău, Doamne. Și totul se învâрте în jurul planurilor Tale. Ți mulțumim că ne permiți să luăm parte la ceea ce faci Tu în lume pentru eternitate. Și chiar așa, vino, Doamne Isus. Amin.

Despre autor

Dave Bunnell a fost hirotonisit de Calvary Chapel Garland din Texas și este pastor al Bisericii Harul Domnului din Cluj-Napoca. Împreună cu soția sa, Lili, a slujit ca misionar plantator de biserici și pastor în România timp de 21 de ani. Din 1998, a publicat materiale devoționale și evanghelistice prin intermediul lucrării sale „Walk of Faith”. Aceasta este prima sa carte publicată, dar, cu voia Domnului, vor urma și altele.

Scrierile și predicile lui Dave pot fi găsite pe blogul Walk of Faith, la adresa davebunnell.com. Biserica Harul Domnului poate fi găsită online la bisericacluj.com

Îl puteți urmări pe Dave pe Twitter (X) la [@WDevotionals](https://twitter.com/WDevotionals), unde îi puteți trimite și mesaje dacă doriți să îl contactați personal.

